Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15 — ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 28 Μαΐου 1906 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ | ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 129—26

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ ΔΙΑ ΤΟ ΣΚΛΑΒΩΜΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

(ΕΠΙ ΤΗι ΕΠΕΤΕΙΩι ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ)

ΤΟ ΣΚΛΑΒΩΜΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

(29 Μαΐου 1453)

Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν [τὰ ἐπουράνια.
Σημαίνει κι' ἡ 'Αγιὰ Σοφιὰ τὸ μέγα Μανα- [στήρι,
[Βαγγέλιο,
»Τὸ τρίτο τὸ τρανύτερο, τὴν ἅγια Τράπε- [ζά μας,
»Μὴ μᾶς τὰ πάρουν τὰ σκυλλιὰ καὶ μᾶς τὰ [μαγαρίσουν»—
Ἔπαψε εὐτὺς ἡ λειτουργιά. σωπᾶσαν οἱ [ψαλτᾶδες
'Η 'Εκκλησιὰ ἀναστέναξε. σβηστῆκαν τὰ [καντύλια,
'Η Δέσποινα ταράχτηκε κι' ἐδάκρυσαν ἡ

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὥρια-πανώρια καλογρηὰ τηγάνιζε ψαράκια,
Νὰ φάῃ ὁ Αὐτοκράτορας νὰ φάῃ κι' ὁ Πα- [τριάρχης.
Κι' ἐκεῖ, ποῦ τὰ τηγάνιζε καὶ τὴ φωτιὰ [συμποῦσε,
Κρατῶντας μὲ τὸ χέρι της τηγάνι χρυσα- [φένιο,
φωνὴ τῆς ἤρθε ἀπὸ ψηλά, σὰν ἀπ' ἀγγέλου [στόμα:
—«Ἄψε, γρηά, τὸ μαγειρειό, κι'ἡ Πόλη θὰ [τουρκέψῃ.
—«Ὅταν τὰ ψόφια ψάρια μου τὰ ἰδῶ νὰ [ζωντανέψουν.
»Καὶ πεταχτοῦνε σὰν πουλιὰ πὸ τὸ τηγάνι [μέσα.
»Τότε ὁ δικός μας Βασιλιᾶς θὰ πέσῃ σκο- [τωμένος,
»Καὶ θὰ μπῇ μέσα ὁ 'Αμιρᾶς κι' ἡ Πόλη [θὰ τουρκέψῃ.»
Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε. τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε.
Τὰ ψάρια ζωντανέψανε μισοτηγανισμένα,
Καὶ σὰν πουλλιὰ πετάχτηκαν 'πὸ τὸ τη- [γάνι μέσα! . . .
Σκοτώθηκεν ὁ Βασιλιᾶς. σὰν ἄξιο παλλη- [κάρι.
Κι' ὁ 'Αμιρᾶς εἰσέβηκε στὴν Πόλη καβαλ- [λάρης!

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Ψηλὰ στοῦ'Ολύμπου τὴν κορφή, στὸν Ἅϊ- ['Ηλιᾶ στὴ ράχη,
Χρυσὸς δικέφαλος ἀητὸς καθῶνταν στὸν [προσήλιο,
Κρατῶντας μὲς στὰ νύχια του κεφάλι ἀν- [τρειωμένου.
Κι' ἐκεῖ ποῦ μοιρολόγαγε καὶ τὸ γλυκοφι- [λοῦσε,
Ἄλλος ἀητὸς ἐδιάβαινε καὶ τὸν ρωτάει μὲ [πόνο:
—«Καλή σου μέρα, ἀδερφέ! — Καλῶς μου [τον τὸν βλάμη.
—«'Δερφέ μου, τίνος εἶν' αὐτὸ τὸ μαῦρο [τὸ κεφάλι,
»Ποῦ τὸ κρατᾷς στὰ νύχια σου, σὰ νά εἶ- [ταν ἅγια κάρα,
»Καὶ τὸ κυτᾷς περίλυπα καὶ χύνεις μαῦρα [δάκρυα;
—«Βλάμη μου, σὰ μὲ ρώτησες, νὰ σοῦ τὸ [μολογήσω:
»'Αντιπροχτὲς ἐδιάβαινα τῆς Πόλης τὰ λι- [μάνια,
»Κι' εἶδα τὴν Πόλη τούρκικη, τὴν Πόλη [σκλαβωμένη,
»Εἶδα τὴν Ἅϊ Σοφιὰ τζαμὶ καὶ τοὺς Ἅϊ- 'Αποστόλους

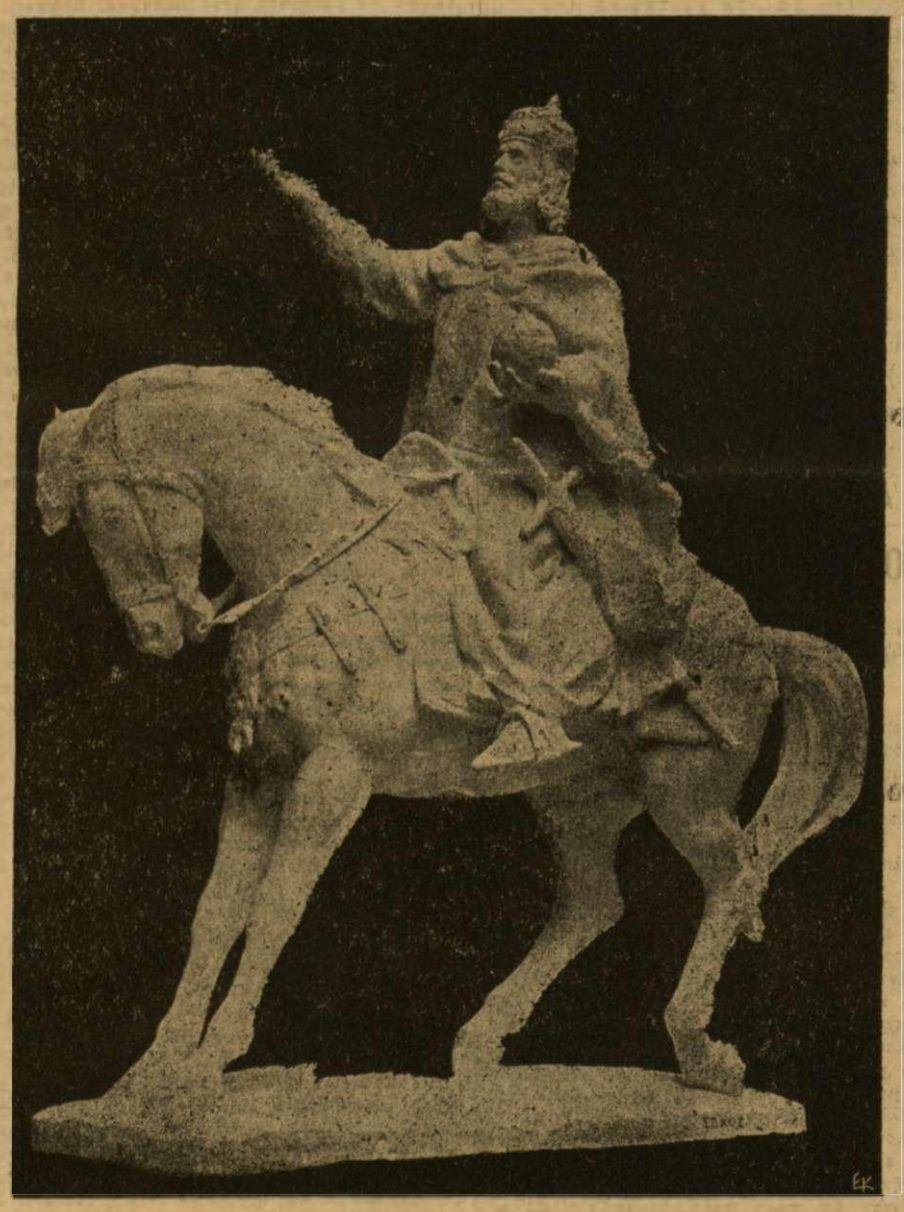

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

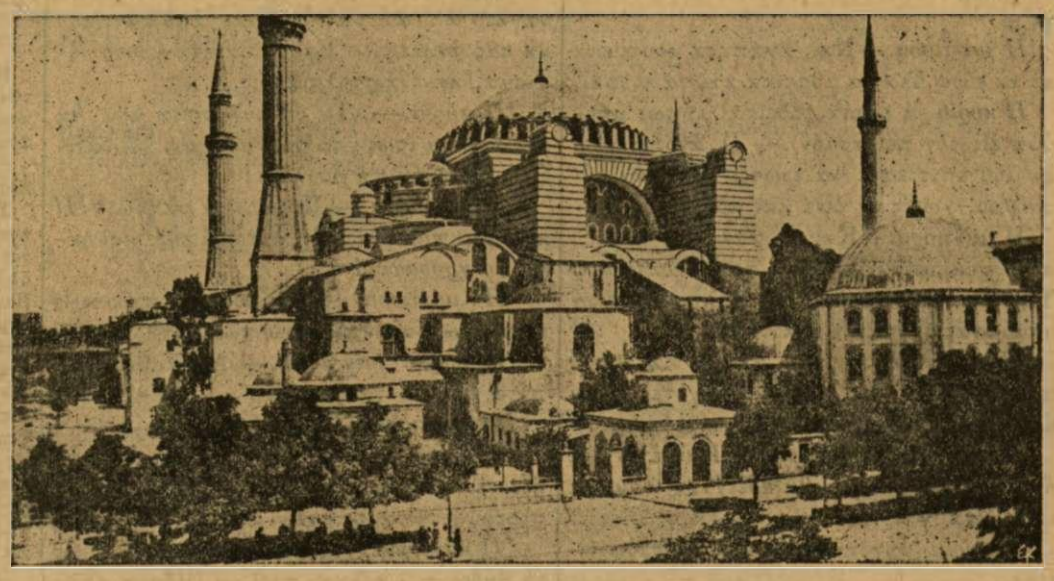

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Πῶχει τριακόσιες καλογριὲς καὶ χίλιους [καλογέρους.
Καὶ τετρακόσια σήμαντρα κι' ἑξῆντα δυὸ [καμπᾶνες,
Κάθε καμπάνα καὶ παπᾶ, κάθε παπᾶς καὶ [διάκο,
Νὰ μποῦνε στὸ χερουβικὸ, νὰ βγῇ. ὁ «βα- [σιλέας».
Ψέλλει ζερβιὰν ὁ Βασιλιᾶς, δεξιὰν ὁ Πα- [τριάρχης,
Κι' ἀπάνω στὸ χερουβικό, πῶβγαιν' ὁ «βα- [σιλέας»
Περιστερὰ κατέβηκεν ἀπὸ τὰ μεσουράνια,
Καὶ λέει μ' ἀνθρώπινη φωνή, σὰν ἀπ'ἀγγέ- [λου στόμα:
—«Πάψτε ψαλτᾶδες τοὺς ψαλμοὺς, κι' ἂς [χαμηλώσουν τ' «Ἅγια»!
»Παπᾶδες, βγάλτε τὰ ἱερά, καὶ διάκοι, ξε- [ντυθῆτε.
»Γιατ' εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νὰ τουρ- [κέψῃ!
»Στεῖλτε κι'ἀμέσως στὴ Φραγκιὰ ν'ἀρθοῦν [τρία καράβια,
»Τῶνα νὰ πάρῃ τὸ Σταυρὸ καὶ τ' ἄλλο τὸ ['κόνες.
Κι' ὁ Βασιλιᾶς μετάλαβε μὲ τὸ φουσᾶτό [του ὅλο,
Καὶ στ' ἄλογό του ρίχτηκε καὶ πάει νὰ πο- [λεμήσῃ,
Λέγοντας πρὸς τὴν Παναγιὰ καὶ στοὺς ['Αγίους ὅλους:
—«Σώπασε, Κυρὰ-Δέσποινα. καὶ σεῖς 'Αγίοι [μὴν κλαῖτε,
«Πάλε μὲ χρόνους, μὲ καιροὺς, πάλε δικά [μας θὰ εἶναι!»
Καὶ τὴ στιγμή, ποῦ ὁ Βασιλιᾶς ἀπὸ τὴ [θύρα βγῆκε,
Ἕνας πανέμορφος παπᾶς, στὰ χέρια του [κρατῶντας
Τὴν «Κοινωνιὰ» καὶ τὸ Σταυρό, καὶ τὸ [ἱερὸ Βαγγέλιο,
Ἔβγαλε μιὰν ὀργιὰ φτερὰ καὶ σὰν ἀητὸς [ὑψώθη.
Καὶ πέταξε στοὺς οὐρανούς, ἀπῶνα πα- [ραθύρι,
Γιὰ νὰ μὴν πέσουν στῆς Τουρκιᾶς τ' ἀντί- [χριστα τὰ χέρια.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Νὰ εἶμουν πουλὶ νὰ πέταγα, νὰ εἶμουν [χελιδονάκι
Ν' ἀνέβαινα στῆς Βουργαριᾶς τὰ μαῦρα [κορφοβούνια
Ν' ἀγνάντευα καὶ νἄβλεπα τῆς Πόλης τὰ [λιμάνια,
Πῶς ἀρμενίζουν τ' ἄρμενα, πῶς βάζουν τὰ καράβια.
Ξῆντα καράβια τούρκικα κι' εἴκοσι δυὸ [ρωμαΐκα . . .
Μιὰ ρωμιοπούλα φώναξεν ἀπὸ γυαλένιον [πύργο:
—«Γιὰ ἔβγα, ἀφέντη Βασιλιᾶ, καὶ ἀφέντη Κωσταντῖνε,
»Νὰ ἰδῆς τὴν Πόλη, π' ἄναψε, πῶς καῖν τὰ [μαναστήρια,
»Καὶ πῶς οἱ Τοῦρκοι σφάζουνε τοὺς Χριστια- [νοὺς σὰ γίδια!
—«Καὶ πῶς νὰ βγῆν ὁ Βασιλιᾶς κι' ὁ ἀφέν- [της Κωσταντῖνος,
'Οποῦ σκοτώθηκεν ἐχτὲς ταχυά, μὲ τὴν αὐ- γούλα;
»Καὶ τοῦ δικοῦ μας Βασιλιᾶ κομμένο τὸ [κεφάλι,
»'Απιθωμένο κι' ἔρημο σὲ μιὰ κολώνα [ἀπάνω,
»Κι' οἱ Τοῦρκοι πέρναγαν μπροστὰ καὶ τὸ [περιγελοῦσαν.
»Σταμάτησα τὸ δρόμο μου καὶ σκύβω καὶ [τ' ἁρπάζω,
»Νὰ μὴ μᾶς τῶχουν τὰ σκυλλιὰ καὶ μᾶς τὸ [μαρτυρεύουν.
»Θὰ τὸ φυλάγω σὰν αὐγὸ στὴ μαύρη τὴ [φωλιά μου,
»Κι' ὅταν περάσουν οἱ καιροὶ καὶ σώσουνε [τὰ χρόνια,
»Καὶ λάμψῃ ἡ ἡμέρα ἡ ποθητὴ νὰ χριστια- [νέψῃ ἡ Πόλη,
»Στὴ θύρα τῆς 'Αγιὰ-Σοφιᾶς θὰ πάγω νὰ [τὸ βάλω,
»Νὰ ζωντανέψῃ φοβερὸ καὶ τὴν Τουρκιὰ νὰ [διώξῃ.

Η ΜΑΝΤΙΣΣΑ

[Ἡ σκηνὴ εἰς πλησιόχωρόν τινα κωμόπολιν τῶν Παρισίων, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ μεταφέρωμεν αὐτὴν ὁπουδήποτε, διότι παντοῦ συμβαίνουν τοιαῦται σκηναί. Ἕνα σπιτάκι ὡραῖο, νεοεπιπλωμένο· μέσα νεαρὰ κυρία, σύζυγος ἑνὸς μηχανικοῦ, προετοιμάζει τὸ δεῖπνον. Δροσερὰ, ὡραία, μὲ μάτια ἀθῶα.

Ἀκούεται κτύπος εἰς τὴν θύραν.

Τί νὰ συμβαίνῃ; Ἡ κυρία διατάζει πρὸς στιγμὴν· οἱ κτύποι ἐπαναλαμβάνονται σιγηλοί, φιλικοί, ὄχι βίαιοι. Ἡ κυρία ἀναθαρρεῖ καὶ τρέχει ν' ἀνοίξῃ. Κόπος περιττός, διότι ὁ ἐπισκέπτης εἶχε κατορθώσει ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἀνασύρῃ τὸν σύρτην καὶ νὰ εἰσέλθῃ.

Ἦτο μία χαρτομάντισσα, τύπος γνωστὸς εἰς τὰ περίχωρα. Εὐπρεπῶς μᾶλλον ἐνδεδυμένη, μελαφή, μᾶλλον γραῖα, ἰσχνὴ μὲ δύο μάτια ἐκτάκτως φλογερὰ καὶ ζωηρότατα, γεμάτη δαχτυλίδια ψεύτικα, μὲ ἕνα σάλι εἰς τοὺς ὤμους.

Χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν ἐκάθησεν ἐπί τινος καρέκλας εἰς τὴν κουζίναν καὶ μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἐπεσκόπησε τὰ πέριξ.]

Ἡ μάντισσα (μὲ τόνον μυστηριώδη).—Εἶσθε μονάχη, καλή μου κυρά;

Ἡ κυρία (μὲ φωνὴν τρέμουσαν).—Μά... ναί...δηλαδὴ τώρα περιμένω... θἄρθῃ ὁ ἄνδρας μου.

Ἡ μάντισσα (σὰν νὰ ἀπεστήθιζε μάθημα γνωστόν).—Βέβαια, θὰ σᾶς κάνῃ ἐντύπωσι ποῦ ἦρθα καὶ σᾶς κάνω τέτοια ἐρώτησι καὶ φυσικὰ θὰ λέτε μὲ τὸ νοῦ σας:

«Τί θέλει αὐτὴ ἡ κυρία, ποιὰ εἶνε ποῦ φαίνεται πῶς μὲ γνωρίζει;» Ποία εἶμαι;.. Εἶμαι μία κυρία, ποῦ ἦρθα ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἐδῶ γιὰ νὰ ἐργασθῶ· ἔχω καὶ 'γὼ τὴν τέχνη μου...

Ἡ κυρία (ἡ ὁποία θέλει νὰ φανῇ γενναία).—Ἀλλά, κυρία μου, δὲν ξέρω τί...

Ἡ μάντισσα (ἐξακολουθοῦσα τὴν σκέψιν της).—Δηλαδὴ ἠμπορῶ νὰ πῶ πράγματα ποῦ δὲν ξέρει κανεὶς ἄλλος καὶ νὰ πῶ τί θὰ γίνῃ στὸ μέλλον· γιὰ μένα δὲν εἶνε τίποτε μυστικὸ στὸν κόσμο.

Ἡ κυρία (ὑποκρινομένη θάρρος, μολονότι αἱ λέξεις τῆς ἐπισκεπτρίας τῆς εἶχαν προκαλέσῃ φόβον καὶ αἴσθησιν).—Δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην ἀπὸ μαντεῖες. Ὅπου καὶ νὰ εἶνε ἔρχεται ὁ ἄνδρας μου...

Ἡ μάντισσα (ἡ ὁποία ἀντελήφθη πολὺ καλὰ μὲ ποίαν ἔχει νὰ κάμῃ).—Καὶ ἠμπορῶ νὰ ἀπαντήσω εἰς ὁποιαν ἐρώτησιν μοῦ κάμνουν οἱ πελάται μου καὶ νὰ ἱκανοποιήσω τελείως κάθε περιέργειαν αὐτῶν. Καὶ ἡ πληρωμή μου εἶνε μετρία...Δὲν εἶμαι καθόλου ἀπαιτητική. Ἀρχίζω ἀπὸ δύο φράγκα.

Ἡ κυρία—Δύο φράγκα διὰ νὰ μαντεύσῃς;

Ἡ μάντισσα.—Ναί, ἀγαπητή μου κυρία καὶ νὰ εὕρω ὅλα τὰ μυστικὰ καὶ τὰ κρυφά..

Ἡ κυρία (ἡ ὁποία φοβεῖται μήπως ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμόν).—Ὁ ἄνδρας μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐρωτῶ διὰ τὴν τύχην μου, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ αὐτός.

Ἡ μάντισσα.—Καὶ τί κακὸ θὰ κάμῃς, καλή μου κυρία; Ἐμπρός, ἂς δοκιμάσωμεν. (Ἐξάγει ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κόλπου δέσμην ρυπαρωτάτων παιγνιοχάρτων).

Ἡ κυρία (ἀμυνομένη ἀκόμη κατὰ τοῦ πειρασμοῦ).—Ὄχι ... ὄχι ... φύγετε ... δὲν θέλω ... ἂν ὁ σύζυγός μου ἐπιστρέψῃ;...

Ἡ μάντισσα.—Τί κρῖμα! Καὶ ἔχω μιὰ ἰδέα πῶς τὰ χαρτιὰ θὰ ἔδειχναν λαμπρὰ πράγματα γιὰ σᾶς...

Ἡ κυρία (ψύχραιμος).—Δὲν πιστεύω τίποτε...

Ἡ μάντισσα.—Δὲν πιστεύετε τὰ χαρτιά;

Ἡ κυρία.—Ὄχι καὶ πολύ...

Ἡ μάντισσα.—Τότε δὲν πιστεύετε εἰς ὅ,τι βλέπετε!... Ἀλλὰ ἂν σᾶς ἔλεγα ἐγὼ τί εἶδα μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια μου. Ἐμπρός, κόφτε...

Ἡ κυρία (ὑπείκουσα).—Ὁρίστε! (κόπτει).

Ἡ μάντισσα (συσκευάζουσα μὲ πολλὴν ταχύτητα τὰ χαρτιά).—Ὦ!... ὤ!... ὤ! Τί βλέπω ἐδῶ;... ἄ! ναί ... ναί .... ὤ, πὼ πώ!...

Ἡ κυρία (ἀσθμαίνουσα).—Εἶνε καλό;..

Ἡ μάντισσα.—Ἂν εἶνε καλόν! (Ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνακατεύῃ τὰ χαρτιά).

Ἡ κυρία (ἀγωνιωδῶς).—Εἰπέ μου λοιπόν!,..

Ἡ μάντισσα.—Περιμένετε!... μὴ χαλᾶτε τὴν μαντείαν... Ἡ μεγάλη μαντεία εἶνε: Ναί. Πέντε φράγκα λοιπὸν ... καλά...

Ἡ κυρία (διαμαρτυρομένη), — Πέντε φράγκα!

Ἡ μάντισσα.—Αἱ τιμαί μου εἶνε πάντοτε μικραί. Πέντε φράγκα γιὰ τὴ μεγάλη μαντεία... Δὲν θὰ τὰ λυπηθῆτε... (Ἁπλώνει τὸ χέρι).

Ἡ κυρία.—Εἶνε τοὐλάχιστον καλόν;... (Βγάζει ἀπὸ τὸ χρηματοφυλάκιόν της πέντε φράγκα καὶ τὰ βάζει εἰς τὸ χέρι τῆς μάντισσας).

Ἡ μάντισσα.—Ξεύρετε τί μοῦ λέν τὰ χαρτιά, μικροῦλά μου;...

Ἡ κυρία.—Πέστε μου γλήγορα; γιὰ τὸν Θεόν!...

Ἡ μάντισσα.—Πῶς ἐδῶ κοντά, πολὺ κοντά σου, εἶνε κρυμμένα χρήματα!

Ἡ κυρία.—Στὴν κουζίνα μου;

Ἡ μάντισσα.—Μόλις δυὸ βήματα μακρὰν ἀπὸ σᾶς.

Ἡ κυρία.— Πολλὰ χρήματα.

Ἡ μάντισσα.— Πολλά.

Ἡ κυρία.— Στὸν τοῖχο;

Ἡ μάντισσα.— Ἀ δὲν ξεύρω ἀκριβῶς ποῦ...ψάχτε.

Ἡ κυρία.— Καὶ ἂν εὕρω αὐτὰ τὰ χρήματα ἠμπορῶ νὰ τὰ φυλάξω γιὰ δικά μου;

Ἡ μάτισσα.— Βέβαια, εἶναι δικά σας.

Ἡ κυρία.— Εἶσθε βεβαία;

Ἡ μάντισσα.— Ὅπως σᾶς βλέπω!

Ἡ κυρία.— Εἶναι στὸ σπίτι μέσα;

Ἡ μάντισσα.— Στὸ σπίτι σας, μέσα σ' αὐτὴ τὴν κουζίνα....

Ἡ κυρία.— Δὲν θὰ τὰ βρῶ ποτὲ ἂν δὲν μὲ βοηθήσητε.

Ἡ μάντισσα.— Ἀ! τὰ χαρτιὰ δὲν λέγουν πάντοτε ὅ,τι θέλει κανείς...

Ἡ κυρία.— Οὔτε σὲ σᾶς;

Ἡ μάντισσα.— Οὔτε!... Εἶναι μόλαταῦτα ἕνα μέσον... Ἀλλ' ἴσως δὲν σᾶς ἀρέσῃ...

Ἡ κυρία.— Εἶναι μέσον νὰ βροῦμε σὲ ποιὰ θέσι ἀκριβῶς εἶναι τὰ χρήματα;

Ἡ μάντισσα.— Ναί.

Ἡ κυρία.— Πέστε μου, λοιπόν...Μὲ τὰ χαρτιά;

Ἡ μάντισσα.— Μὲ τὰ χαρτιά, ἀλλὰ μόνον στὸ σπίτι μου ἠμπορῶ νὰ κάμω τὴν μαντεία... Καὶ πρέπει νάχω μαζί μου κάτι πρᾶγμα δικό σας...

Ἡ κυρία.— Γιατί;

Ἡ μάντισσα.— Γιὰ νὰ ἀναγκάσωμε τὰ χαρτιὰ νὰ μιλήσουν... Ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ χρήματα ποῦ ζητοῦμεν ἀνήκουν σ' ἐσᾶς, βέβαια καταλαβαίνετε...

Ἡ κυρία.— Ὄχι τόσον καλά.

Ἡ μάντισσα.— Ναί, ἀκριβῶς. Ἔχα ἀνάγκην ἀπὸ κάτι τι δικό σας· ἀπὸ κάτι ποῦ νὰ σᾶς ἀνήκει... Ἔχετε κανένα χρυσὸ νόμισμα, κανένα στολιδάκι;

Ἡ κυρία.— Τὰ σκουλαρίκια μου θὰ σᾶς ἔκαναν ἴσως; τὸ βραχιόλι μου;... ἀξίζουν δι' αὐτὴ τὴ δουλειά;

Ἡ μάντισσα.— Ἴσως... νὰ τὰ ἰδῶ. (*Ἡ κυρία πηγαίνει εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ φέρει τὰ χρυσαφικά της*).

Ἡ μάντισσα (ἐξετάζουσα λεπτομερῶς αὐτά).— Ναί, πιστεύω πῶς αὐτὰ ἀρκοῦν.

Ἡ κυρία (τρέμουσα).—Ἀλλά...ἀλλά... πότε; θὰ μοῦ τα φέρετε...

Ἡ μάντισσα— Ἀμέσως...

Ἡ κυρία.— Γιατί ἂν ὁ ἄνδρας μου τὸ ἤξευρε... δὲν θὰ ἤθελα νὰ τοῦ εἰπῶ τίποτε προτοῦ μοῦ τὰ φέρετε...

Ἡ μάντισσα (χύνουσα τὰ χρυσαφικὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου της).— Βέβαια· καλλίτερα μὴ τοῦ εἰπῆς τίποτε τώρα· ἀργότερα θὰ εὐχαριστηθῆς μὲ τὸ ἀποτέλεσμα, βέβαια!

(Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐξηφανίζετο πρὸς τὴν κλίμακα στρέφει πρὸς τὴν κυρίαν):

Ἡ μάντισσα.— Καὶ πρέπει νὰ μὴ βάλῃς τίποτε κακὸ στὸ νοῦ σου, κακμιὰ ὑποψία, γιατί τὰ χαρτιὰ δὲν δείχνουν!...

Ἡ κυρία.— Ναί... ναί... δὲν βάζω τίποτε κακὸ στὸ νοῦ μου... Φύγετε γρήγορα... Ἂν σᾶς συναντοῦσε ὁ ἄνδρας μου!...

Ἡ μάντισσα.— Καλὴν ἀντάμωσι γλήγορα, ἀγαπητή μου! ...

(Μείνασα μόνη ἡ κυρία ἀναστέναξε ἀνακουφιστικῶς, ἔπειτα τρέχει πρὸς τὴν καμινάδα, ἀκούσασα βῆμα πολὺ γνωστόν).

Ὁ κύριος (εἰσερχόμενος).— Λοιπὸν τὸ δεῖπνο πῶς πάει;

Ἡ κυρία.— Πεινᾷς;

Ὁ κύριος.— Βέβαια... Καὶ τί ἤθελε, παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ γρηᾶ ἐδῶ; Αὐτὴ ἡ Χαρτομάντισσα ποῦ βρῆκα στὴ σκάλα;

Ἡ κυρία.— (καταληφθεῖσα ἐξ ἀπροόπτου μὲ τὴν λέξιν χαρτομάντισσα).— Ποῦ ἦτο;... χαρτομάντισσα εἶπες;

Ὁ κύριος.— Ναί· αὐτὸ ποῦ εἶπα· μιὰ κακοφτιασμένη γρηὰ ἐπὶ τέλους!... Δὲν ἐβγῆκε ἀπὸ δῶ;

Ἡ κυρία (τεταραγμένη).— Μὰ ὄχι, γιατί;

Ὁ κύριος.— Τίποτε ἁπλῶς ἤθελα ν' ξεύρω... (τὴν παρατηρεῖ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν).

Ἡ κυρία.— Αὐτὸ εἶνε;

Ὁ κύριος.— Μάλιστα...

Ἡ κυρία.— Μὰ τί ἔχεις;...

Ὁ κύριος.— Τίποτε...

(Σιγή).

Ὁ κύριος (μετά τινος πείσματος).— Δὲν ἔβγαινεν ἀπ' ἐδῶ, αὐτὴ ἡ γρηά, πές μου Ἰωάννα.

Ἡ κυρία.— (μὲ δάκρυα στὰ μάτια).— Μά... Μά... γιατί, Ἀνδρέα, μοῦ μιλεῖς ἔτσι... Τί νομίζεις; Κακὲ ζηλιάρη,,.

Ὁ κύριος—Δὲν ἐβγῆκε ἀπὸ 'δῶ, πές μου...Εἶσαι τόσο ὡραία, Ἰωάννα...

Ἡ κυρία (τυφλωμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα).—Ὄχι...ὤ! ὄχι...δὲν εἶνε ἔτσι!...

Ὁ κύριος (ἐκπλησσόμενος διὰ τὰ δάκρυα).—Γιατί κλαῖς, λοιπόν; Πές μου τί συμβαίνει; Πές μου ὅλα...

Ἡ κυρία (μὲ λιγμούς)—Ναί...ἀπὸ δῶ... ἔβγαινε...καὶ εἶνε...ναί...χαρτομάντισσα... καὶ εἶδε μὲ τὰ χαρτιά... πῶς...καὶ τότε ἐγώ...

Ὁ κύριος—Μήπως τῆς ἔδωσες τίποτε;

Ἡ κυρία— Τά...τὰ χρυσαφικά μου... τἄδωσα...γιατί...ἔτσι θὰ δείξουν τὰ χαρτιά...ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ θησαυρός...Μὴ μ' ἐπιπλήξῃς...

Ὁ κύριος (παράφορος ἐξ ὀργῆς).—Ἀ! τὴν κουτή! Ἀ! τὸ κτῆνος!... (Σηκώνει τὸ χέρι νὰ τὴν κτυπήσῃ).

Ἡ κυρία (ὑποχωροῦσα καὶ ἐκβάλλουσα κραυγήν).—Μὴ μὲ χτυπᾷς, μὴ μὲ χτυπᾷς.

(Ὁ Ἀνδρέας πίπτει ἐπί τινος καρέκλας κλαίων ἀπὸ τὸν θυμόν του...Εἶνε καὶ οἱ δύο τόσον δυστυχεῖς, ὥστε... ἀλληλοσυγχωροῦνται).

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γεώργιος Ρουσσὲλ.

ΑΡΣΙΝΟΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΟΛΟΠΡΑΣΙΝΟΣ ΝΥΜΦΗ

Ἀπὸ τὸ περίφημον παιδαγωγικὸν βιβλίον της «Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἐλαίας.»

Μόλις ἐγλυκοχάραξεν· ἀραιὰ ἠκούοντο μακρὰν τῶν πετεινῶν τὰ λαλήματα καὶ ποῦ καὶ ποῦ δειλὰ κανὲν πουλάκι ἐπροσκάλει τοὺς ἠπερωτοὺς συντρόφους του ν' ἀρχίσουν καὶ αὐτοὶ νὰ ψάλλουν!

—Τέτοια ὥρα ὁλομόναχος ποῦ ἐπήγαινεν ὁ μικρὸς Πέτρος, τόσον μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν;

Συχνὰ ἔστεκεν εἰς τὸν δρόμον του διὰ νὰ πηδήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς μεγάλους χάνδακας, ὅσοι ἐσημείωνον ἐκεῖ οἰκόπεδα καὶ τότε τὸ μεγάλο καλάθι, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὸν ἠμπόδιζε. Παντοῦ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην οἱ ἀκαλλιέργητοι ἀγροὶ ἦσαν χωρισμένοι εἰς οἰκόπεδα! Ἀλλὰ κατώρθωνε πάντοτε ὁ ἀποφασιστικὸς μικρὸς νὰ περάσῃ ἀντικρύ, καὶ χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὰ ἀγκάθια ὅσα τὸν ἐξέσχιζον, βιαστικὰ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του. Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ πολλὴν ὥραν ἠκολούθησε τὸ ἀνηφορικὸν μονοπάτι πρὸς τὸ βουνόν, ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὴν μόνην οἰκίαν, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν ἐκεῖ. Ἦτο αὐτὴ πολλὴ παλαιά, ἐρείπιον πλέον, καὶ εἶχε κῆπον μὲ ὑψηλὸν τοιχογύρισμα· εὔκολα ὅμως κατώρθωσε νὰ εὕρῃ εἰς αὐτὸ ἓν κρήμνισμα ὁ Πέτρος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐμβῆκε μέσα.

Ἐφαίνετο ὅτι πολὺ καλὰ ἐγνώριζε τί ἐζήτει, διότι ἀπ' εὐθείας ἐπροχώρησε πρὸς τὴν γωνίαν, ὅπου μία τριανταφυλλιὰ μὲ μικρότατα κίτρινα τριαντάφυλλα ἠπλώνετο εἰς ὅλον τὸν τοῖχον. Ἐκεῖ, ὅπως ὁ τρυγητής, ὅστις δὲν ἀφίνει πλέον καρπὸν εἰς τὰ κλήματα, ἤρχισε καὶ ὁ μικρὸς νὰ κόπτῃ ἕνα-ἕνα τὰ τριαντάφυλλα. Δὲν εἶχεν ἀφήσει πλέον οὔτε ἕνα, ὅταν ἦλθεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀνθῶνος διὰ νὰ συνάξῃ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἄνθη.

Τὸ χόρτον ἐφύετο ἐκεῖ πυκνόν, ἀλλ' ἀνάμεσα ἄνθη ὡραιότατα ὕψωνον τοὺς κάλυκάς των ὡς διὰ νὰ ἴδοῦν τὸ φῶς τῆς αὐγῆς. Πρὸ ἡμερῶν ραγδαῖαι βροχαὶ εἶχον πλύνει καὶ καθαρίσει τὰ πάντα καὶ εὐωδία γλυκεῖα ἐχύνετο παντοῦ. Δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὁ Πέτρος, ὅτι εἰς τὸν ἐγκαταλελειμμένον ἐκεῖνον κῆπον θὰ εὕρισκε τόσον πολλὰ καὶ τόσον ἐκλεκτὰ ἄνθη!

Εὐτυχὴς ἀπὸ τώρα διὰ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν προητοίμαζεν εἰς τὴν ἀδελφήν του, ἔκοπτεν, ἔκοπτε βιαστικά. Ἂν καὶ μικρὸς ὁ Πέτρος εἶχε σκεφθῆ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀδελφήν του διὰ τὰ γεννέθλιά της δῶρον ἔκτακτον. Μυστικὰ ἀφ' ἑσπέρας εἶχε σχηματίσει ἀπὸ σύρμα ἕνα μεγάλο καλάθι μὲ χέρι· αὐτὸ τὸ καλάθι ἐβιάζετο τώρα νὰ πλέξῃ ὁλόκληρον μὲ τὰ μικρὰ κίτρινα τριαντάφυλλα καὶ νὰ τὸ γεμίσῃ ἀπὸ μέσα μὲ ὅσα ἄλλα ἄνθη ἐκλεκτὰ θὰ εὕρισκεν. Δι' αὐτὸ εἶχε σπεύσει τόσον ἐνωρίς, οὔτε εἶχεν εἰσέλθει ἐκεῖ ὡς κλέπτης· ἡ οἰκία ἐκείνη καὶ ὁ κῆπος ἀνῆκον εἰς ἰδιοκτήτην, ὅστις πρὸ χρόνων ἔλειπεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὰ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην των.

Τόσον ἦτο βιαστικὸς ὁ μικρὸς Πέτρος, ὥστε διὰ νὰ μὴ χάνῃ καιρὸν νὰ ἐκλέγῃ ἓν πρὸς ἓν τὰ ἄνθη, τὰ ἔκοπτεν ὅλα ἀδιακρίτως· τὰ ἄφινε φάλιστα κάτω διὰ νὰ τὰ συνάξῃ κατόπιν ὅλα μαζύ. Εἶχε προνοήσει νὰ φέρῃ μαζύ του πολὺ μεγάλο καλάθι, φαλίδι μόνον δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ προμηθευθῆ· διὰ τοῦτο ἄλλα ἐτράβα μὲ βίαν, ἄλλα ἔσπαζεν. Ἔξαφνα ἐσκόνταψεν εἰς ἕνα μεγάλον ἤλιον τῶν κήπων καὶ ἀπὸ τὴν βίαν του θ' ἀναποδογύριζεν ὁλόκληρον τὸ φυτόν, ἂν μία φωνὴ παραπονετικὴ δὲν τὸν ἐσταμάτα.

«Ἀσπλαχνε!» ἤκουσε νὰ τοῦ λέγουν, «ἐσκέφθης μὲ πόσους κόπους μεγαλώνουν αὐτὰ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα γύρω σου καταστρέφεις!»

Καθὼς ἐκράτει εἰς χεῖράς του μεγάλα κλαδιὰ ἀνθισμένης πασχαλιᾶς, τὰ ἄφησε νὰ πέσουν κάτω καὶ ἐστράφη νὰ ἴδῃ ἀπὸ ποῦ ἤρχετο ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ὡμοίαζε μᾶλλον πρὸς γλυκεῖαν μουσικήν!

Τί εἶδε τότε! Ἀπὸ ἔκπληξιν, ἀπὸ ἀγαλλίασιν, ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του διὰ νὰ μὴ πεταξῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε καθισμένον ἐκεῖ ἐμπρός του εἰς τὸ ἄνθος!

Ὄχι, εὐτυχῶς δὲν εἶχεν ἐκεῖνο πτερὰ πεταλούδας! Μὲ ὁλάνοικτα 'μάτια ἐστάθη ὁ μικρὸς Πέτρος καὶ ἐθαύμαζε.

Μία μικρὰ κυρία, μία ὡραία νύμφη μὲ κίτρινον φόρεμα, μὲ κίτρινον στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκάθητο εἰς τὸ ἄνθος· εἰς τὰς χεῖράς της ἐκίνει πολὺ βιαστικὰ κάτι, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν· διέκρινε τότε ὅτι ἦτο μικρότατον ψαλίδι! Καὶ ἔκοπτε μὲ αὐτὸ ἡ νύμφη καὶ ἔκοπτε, καὶ εἶχε γεμίσῃ τὴν ποδιάν της καὶ εἶχε σκορπίσῃ γύρω της χιλιάδας λεπτότατα πέταλα! Παρετήρησε τότε μίαν ἄλλην μικρὰν νύμφην, μίαν κόρην γελαστὴν κάτασπρα ἐνδεδυμένην, ἀλλὰ μὲ κίτρινον καὶ αὐτὴν στέμμα εἰς τὴν κεφαλήν, ν' ἀναβαίνῃ ἕως ἐκεῖ ἐπάνω. Ἔφθασεν, ἐγέμισε τὴν ποδιάν της μὲ κάτασπρα πέταλα καὶ διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἐπέταξεν, ἐπήδησεν ἀμέσως πάλιν κάτω, μέσα εἰς τὴν χλόην, ἐκεῖ ὅπου ἐφαίνοντο μισανοιγμένες μαργαρίτες!

Τότε καθὼς ἡ χλόη ἐκινήθη εἰς τὸ φύσημα τοῦ πρωϊνοῦ ἀνέμου διέκρινεν ὁ Πέτρος ἀνάμεσα εἰς αὐτὴν φορεματάκια τριανταφυλλιά, μαβιά, κίτρινα νὰ κινοῦνται καὶ κεφαλὰς ξανθὰς ἢ κάστανὰς νὰ ὑψώνωνται καὶ χεῖρας μικρὰς νὰ βυθίζωνται καὶ ν' ἀναβιβάζωνται.

Θαμβωμένος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ πρὸς τὰ δένδρα· καὶ ἐκεῖ μικραὶ νύμφαι εἰργάζοντο! Ἄλλων τὰ φορέματα ἦσαν βελούδινα, ἄλλων διαφανέστατα καὶ διεκρίνετο τὸ ὡραῖον ὡς ἀγαλματάκι σῶμά των, ἄλλων γυαλιστὰ μεταξωτά!

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ συνέλθῃ· διότι ἐλαφρὸς ψυθιρισμὸς τὸν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὴν προσοχήν του ἀλλοῦ. Εἰς τὸ ἄκρον μεγάλου χάνδακος πολλαὶ μικραὶ νύμφαι ἦσαν συνηθροισμέναι καὶ ἐπερνοῦσαν ἀντικρύ, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ βυθισθοῦν εἰς τὰ λιμνάζοντα νερὰ τῆς βροχῆς οἱ κατάλευκοι των πόδες, εἶχον προστάξει μεγάλους σαλιάγκους νὰ παραταχθοῦν ἐκεῖ. Ἐλαφραὶ ἐπήδων ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἔσπευδον νὰ φθάσουν ὅλαι εἰς μίαν ἀπόκεντρον γωνίαν τοῦ κήπου, ὅπου δύο ἄλλαι ἀπὸ τὰς συντρόφους των ἠγωνίζοντο ν' ἀνασηκώσουν ἕνα βαρύτατον κλάδον ἀνθισμένης βερυκοκιᾶς· τὸν εἶχε λυγίσει ὁ ἄνεμος. Τώρα ὅλαι ὁμοῦ ἤνωσαν τὰς προσπαθείας των· ὁ κόπος ἐραίνετο ζωγραφισμένος εἰς τὰ συμπαθητικὰ πρόσωπά των, ἀλλὰ καθὼς τὰς παρετήρει ὁ Πέτρος, ἔξαφνα κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χείλη του! Διέκρινεν, ὅτι παντοῦ ὅπου οἱ λεπτοὶ δάκτυλοι τῶν νυμφῶν ἤγγιζον τὸ δένδρον, ἐκεῖ αὐθὶς οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι κόμβοι, ὅσοι ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν ἀνθέων, ὡς νὰ ἐζωογονοῦντο διὰ μιᾶς, ἠπλώνοντο εἰς μικροτάτους κλάδους καὶ αἱ ἀκούραστοι μικραὶ χεῖρες ἐξετύλισσον ἀπ' αὐτοὺς φύλλα λεπτότατα καὶ καταπράσινα. Πόση ἐργασία! Πόση ἐπιτηδειότης! Ἐλησμόνησε πλέον ὁ Πέτρος τί ὥρα ἦτο, ποῦ εὑρίσκετο· διατί εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ! Τὸν ἐγοήτευεν ἡ ἀδιάκοπος ἐκείνη κίνησις γύρω του! Τώρα καὶ εἰς τὰς τελευταίας ἄκρας τῶν περιπλοκάδων διέκρινε μικρὰς νύμφας! Ὄρθιαι, ἐκεῖ ὑψηλά, μὲ μακρὰς βαλόνες, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς χεῖράς των ἔλαμπον ὡς νὰ ἦσαν ἀκτῖνες χρυσαί, ἔρραπτον ὅσα ἄνθη λεπτὰ εἶχε σχίσει χθὲς ἡ βροχή! Ἄλλαι βιαστικαὶ ἔτρεχον παντοῦ εἰς τὸν κῆπον μὲ τὴν ποδιὰν των γεμάτην ἀπὸ κόνιν χρυσῆν ἢ τριανταφυλλιὰν ἢ διαφόρων ἄλλων χρωμάτων, καὶ ἔσκυπτον ἐμπρὸς εἰς τὰ ἄνθη καὶ μὲ τὸ πινέλο εἰς τὸ χέρι ἐζωγράφιζον! Ἐζωγράφιζον λεπτὰς γραμμὰς εἰς τὰ γαρύφαλα, σχέδια τεχνικὰ εἰς τὰ πελαργόνια, στίγματα εἰς ἄλλα ἄνθη!

Πόσας ὥρας ἔμενεν ἐκεῖ, δὲν ἐγνώριζεν ὁ Πέτρος, ἀλλ' ἔξαφνα τὰ πουλάκια ἤρχισαν νὰ κελαδοῦν ζωηρότερα καὶ αἱ πεταλοθῦαι περισσότεραι νὰ πετοῦν εἰς τὸν κῆπον, ὁ κῆπος διὰ μιᾶς ἐπλημμύρισεν ἀπὸ φῶς, ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει!

Ἐζήτησε τότε τὰς νύμφας γύρω του ἀλλ' εἶχον γείνει ἀφαντοι! Ποῦ νὰ ὑπῆγον; Παντοῦ εἰς τὴν χλόην, εἰς τὰ πυκνὰ δένδρα, εἰς τοὺς θάμνους ἐζήτασε μὲ προσοχήν, ἀλλὰ καμμίαν, καμμίαν δὲν εὗρεν! Ἐνθυμήθη τότε, ὅτι δὲν τοῦ ἔμενα πλέον πολὺς καιρὸς ἐὰν ἤθελε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀδελφήν του δῶρον, καὶ ἤρχισε νὰ συνάξῃ ὅσα ἄνθη εἶχε σκορπισμένα παντοῦ.

Ἔσκυπτεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου εἶχε σπάσει καὶ καταστρέψει κλαδιὰ μεγάλων δένδρων, ὅταν ἔξαφνα βλέπῃ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὰ μίαν μικρὰν νύμφην νὰ τὸν κυττάζῃ θυμωμένη! Ἀλλ' αὐτὴ ἦτο ἡ ὡραιοτέρα ἀπὸ ὅλας! Αὐτὴ βεβαίως θὰ ἦτο ἡ βασίλισσα! Τὸ στέμμα της ἤστραπτεν ἀπὸ διαμάντια τόσον λαμπρά, ὥστε ἐσκόρπιζε γύρω της φῶς· φῶς ἀπὸ ὅλα τὰ χρώματα! Τὰ ὁλόξανθά της μαλλιὰ καὶ αὐτὰ ἔλαμπον! Καὶ τὰ γαλανά της 'μάτια, ἂν καὶ τόσον αὐστηρὰ τὸν ἔβλεπον, ἦσαν ἐν τούτοις τὰ γλυκύτερα 'μάτια ἐξ ὅσων ὑπάρχουν. Ἀλλὰ περίεργον!... Τὸ φόρεμά της δὲν εἶχεν εὔμορφον χρῶμα... ἁπλούστατα ἦτο πράσινον! Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἰδία ἦτο καλλονὴ τόσον ἐξαισία, ὥστε καὶ τὸ πλουσιώτερον φόρεμα, δὲν θὰ τῆς προσέθετε τίποτε. Ὁ Πέτρος ὁ ὁποῖος ἀπὸ πολὺ μικρὸς κλίσιν εἶχε μεγάλην πρὸς τὴν ζωγραφικὴν καὶ ποτέ του δὲν ἄφινεν εἰκονογροφημένον περιοδικὸν ἢ βιβλίον χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ μὲ προσοχήν· αὐτός, ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο πραγματικὴν ἀγαλλίασιν, ὁσάκις τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία νὰ θαυμάσῃ κανὲν ἀριστούργημα φημισμένου ζωγράφου, ποτέ του, εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν δὲν εἶχεν ἰδῆ τίποτε τελειότερον, τίποτε λαμπρότερον· ὥρμησε πρὸς αὐτήν.

— Θυμωμένη ἢ ὄχι, τῆς εἶπε, σὺ δὲν θὰ μοῦ φύγῃς!

Ἐκείνη, καθὼς ἔκαθητο ἐπάνω εἰς ἓν χαμηλὸν νεοδλαστημένον δενδράκι, ἐκρύφθη μέσα εἰς τὰ πλατειά του πράσινα φύλλα. Εἰς μάτην προσεπάθησεν

ΥΠΟ Χ. Χ.

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

—Τί νἂν' ὁ ἀχὸς ποῦ ἀκούγεται κι' ἡ ταραχὴ ἡ μεγάλη;
Μήνα στοιχειὰ παλεύουνε, μήνα βουνὰ γκρεμιοῦνται;
—Οὐδὲ στοιχειὰ παλεύουνε, κι' οὐδὲ βουνὰ γκρεμιοῦνται,
Στὴν Πόλη πέρα πολεμοῦν οἱ Ἕλληνες κι' οἱ Τοῦρκοι,
Μέρα καὶ νύχτα πολεμοῦν ἀδιάκοπα τρεῖς μῆνες,
Ἀχολογοῦν τὰ πέλαγα, κι' οἱ κάμποι ἀνανταριάζουν,
Καὶ τὰ βουνὰ συθέμελα τραντάζονται καὶ σειοῦνται.

Μιὰ μαύρη Τρίτη θλιβερή, πικρή, φαρμακωμένη,
Ποῦ ὁ Μάης δυὸ μέρες ἤθελε νὰ βγῆ ἀγκομαχῶντας,
Τὴν ὥρα, ποῦ λαλούσανε στὰ σύνταχα τὰ ὀρνίθια,
Εὑρέθηκεν ὀρθάνοιχτη τοῦ Ρωμανοῦ ἡ θύρα.
Διπλοχιλιάζουν οἱ ἀχοί, κι' οἱ ταραχὲς κι' οἱ βρόντοι,
Ἡ γῆ βαρυοκλονίζεται κι' ἀστράφτουν τὰ οὐράνια.
Τὸ αἷμα τρέχει σὰ νερὸν ἀπάνω ἀπὸ τὰ κάστρα
Καὶ σμίγει μὲ τὸ τούρκικο τὸ αἷμα, ποῦ λιμνιάζει
Μὲς στὰ χαντάκια τὰ βαθυά, ποῦ ζώνουνε τὴν Πόλη...
Φόβος καὶ τρόμος χύνεται, σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση.
Τὸ γάλα μέσα στὸ βυζὶ τῆς μάννας μαρμαρόνει,
Προντοῦν καὶ φεύγουν τὰ πουλιὰ καὶ ἁπᾶν σὲ ξένα μέρη
Κι' ἀφίνουν ἔρμες τὲς φωλιές, σκορπίζονται τ' ἀγροίμια,
Τὰ ψάρια ξεπετάζονται πὸ τὸ τηγάνι μέσα
Καὶ ρίχνονται μὲς στὸ νερὸ μισοτηγανισμένα,
Γιὰ θᾶμα, ποῦ θὰ τούρκευεν ἡ ξακουσμένη Πόλη!
Τὰ τετρακόσια σήμαντρα κι' οἱ ξῆντα δυὸ καμπάνες
Τῆς ξακουστῆς Ἁγιὰ-Σοφιᾶς σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση
«Γκλὰν-γκλάν!» σημαίνουν θλιβερά, «γκλὰν-γκλάν» ἀργο-[σημαίνουν,
Καὶ διαλαλοῦνε κλαίγοντας τῆς Λευτεριᾶς τὸ ξόδι.

. . . . . .

Ἔπεσε κάτω ὁ Σταυρὸς κι' ὑψώθηκεν ἀπάνω
Στὸν τροῦλο τῆς Ἁγιὰ-Σοφιᾶς καὶ σ' ὅλα μας τὰ κάστρα
Τ' ἄνομο Μισοφέγγαρο μ' ὁλάνοιχτο τὸ στόμα,
Αἱματωμένο, κόκκινο, γιὰ αἷμα διψασμένο,
Φοβέρα τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Χριστιανωσύνης.

Κι' ὁ σκοτωμένος Βασιλιᾶς μὲ τὸ νεκρὸ στρατό του
Διαβαίνει σὰν τὸ σύννεφο, σὰν ἄνεμος ξετρέχει,
Καὶ τρέχει-τρέχει ἀκράτητος καὶ τρέχει πηλαλῶντας
Καὶ τὴ στιγμή, ποῦ ξέβγηκε στὸν Κόσμο τὸν ἀπάνω,
Μές στ' ἄκριτα μεσάνυχτα, π' ὅλα βαρυοκοιμοῦνταν,
Καὶ τὸν ἐχτύπησε ὁ βοριᾶς μὲ τὴν ψυχρὴ πνοή του.
Μὲ μιᾶς ἐμαρμαρώθηκε κι' αὐτὸς καὶ τ' ἄρματά του,
Καὶ τὸ καλό του τ' ἄλογο κι' ὁ πάνδοξος στρατός του,
Καὶ τρέχει σὰν τὴν ἀστραπὴ στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια,
Τὸ στράτευμά του σέρνοντας ὀπίσω του τρεχᾶτο,
Βασιλικὸ φουσᾶτό του κι' ἐμπιστικὴ φρουρά του.
Κι' ἀπὸ τὰ τότε ἀδιάκοπα τρέχει κι' ἀκόμα τρέχει.

. . . . . .

Παραμερίζουν τὰ στοιχειὰ στοῦ Βασιλιᾶ τὸ διάβα,
Οἱ κάμποι γένονται βουνὰ καὶ τὰ βουνὰ ραχοῦλες,
Καὶ τὰ ποτάμια στίβουνε κι' οἱ θάλασσες παγόνουν
Καὶ τρέχει ἀπάνω ὁ Βασιλιᾶς, μαρμαρωμένος τρέχει,
Φορῶντας τὴν κορῶνα του στὸ τίμιο του κεφάλι
Μὲ τὸν δικέφαλον ἀητόν, ποῦ λάμπει σὰν ἀστέρι,
Τὸ δουλωμένο Γένος μας τὸν βλέπει στὰ ὄνειρά του,
Σὰ μανιωμένη Ἐκδίκηση, σὰ χαρωπὴν Ἐλπίδα,
Καὶ παίρνει θάρρος καὶ ζωὴ κι' ἐλπίζει καὶ θεριεύει.

Καὶ τρέχοντας καὶ τρέχοντας ἀδιάκοπα καβάλλα
Ὁ στρατοκόπος Βασιλιᾶς μὲ τὸν πιστὸ στρατό του.
Μὲς στὰ σκοτάδια τὰ πυκνὰ καὶ μὲς στὰ μεσονύχτια.
Μιὰ νύχτα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν Ἅγια Λαύρα μπῆκε,
Κι' ἄρχισαν νὰ σημαίνουνε χαρμόσυνα οἱ καμπάνες
Κι' ὅλο τὸ Γένος ξύπνησε σύσσωμο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη,
Ξύπνησε κι' ἁρματώθηκε κι' ἀρχίνησε νὰ ψάλλη
Τοῦ Ρήγα τὸ ἐγερτήριο, τοῦ Ρήγα τὸ τραγούδι...
Σηκόνεται ὅλος ὁ Μωριᾶς, ἡ Ρούμελη πετιέται,
Ὕδρα καὶ Σπέτσες καὶ Ψαρὰ γεμίζουν τὰ πελάγη
Καράβια καὶ πυροπολικὰ καὶ τὸν ἀγῶνα ἀρχίζουν.

Ψηλὰ στοῦ Ὀλύμπου τὲς κορφὲς τὸν εἶδε ὁ Γέρο-Ζῆδρος
Καὶ στὴν Κασσάντρα τοῦ Σταθᾶ ὁ ἀντρειωμένος Γιάννης,
Ὁ Δίπλας στὸ Ξερόμερο, στὴ Γκιώνα ὁ Μπουκουβάλας,
Μέσα στὴν Ἄσπρη θάλασσαν ὁ Λάμπρος ὁ Κατσιώνης
Καὶ ψίλησαν τὸ χέρι του, στὸ αἷμα βουτηγμένοι.
Τὸν εἶδε ὁ Ρήγας κι' ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰ ἀνακράζει
Στὸ δουλωμένο Γένος μας: **«Ὡς πότε Παλληκάρια!»**
Τὸ Σοῦλι κι' ἀντρειεύεται καὶ γένεται μεγάλη
Παλαίστρα τῆς Ἐλευτεριᾶς καὶ κολυμπάει στὸ αἷμα.

. . . . . .

Τὸν εἶδεν ὅλη ἡ Κλεφτουριά: Στὰ Χάσια ὁ Παπᾶ-Θύμιος,
Στὰ Σέρβια τὰ Λαζόπουλα, στὸ Πράβι ὁ Νικοτσάρας,
Στὰ σύδεντρα τῶν Γρεβενῶν ὁ Τσιόλκας κι' οἱ Ζακκαῖοι,
Ὁ Καραΐσκος στ' Ἄγραφα, στὸν Παρνασσὸν ὁ Ἀντροῦτσος,
Στὴν Κρήτη ὁ Δασκαλόγιαννης, ὁ Κυπριανὸς στὴν Κύπρο
Καὶ στὸν Μωριὰν ὁ Ζαχαριᾶς κι' οἱ Κολοκοτρωναῖοι.

Παραμερίζουν τὰ στοιχειὰ στοῦ Βασιλιᾶ τὸ διάβα,
Οἱ κάμποι γένονται βουνὰ καὶ τὰ βουνὰ ραχοῦλες,
Καὶ τὰ ποτάμια στίβουνε κι' οἱ θάλασσες παγόνουν
Καὶ τρέχει ἀπάνω ὁ Βασιλιᾶς, μαρμαρωμένος τρέχει,
Φορῶντας τὴν κορῶνα του στὸ τίμιο του κεφάλι
Μὲ τὸν δικέφαλον ἀητόν, ποῦ λάμπει σὰν ἀστέρι,
Τὸ δουλωμένο Γένος μας τὸν βλέπει στὰ ὄνειρά του,
Σὰ μανιωμένη Ἐκδίκηση, σὰ χαρωπὴν Ἐλπίδα,
Καὶ παίρνει θάρρος καὶ ζωὴ κι' ἐλπίζει καὶ θεριεύει.

Ἡ Ἐκκλησιὰ μὲ τὸ Τζαμὶ μαλλιὰ-μαλλιὰ πιαστῆκαν.
Χρόνους ἑφτὰ πολέμησε, στὸ αἷμα κολυμπῶντας,
Τοῦ Εἴκοσι Ἕνα ἡ Γενιά, ἡ κοσμοξακουσμένη.
Χόρτασε ἡ θάλασσα κορμιὰ κι' ἀγαρηνὰ κουφάρια.

. . . . . .

Τέλος ἐνίκησε ὁ Σταυρὸς τὸ τούρκικο Φεγγάρι
Καὶ μέσα σ' ἀσπρογάλαζια σημαία ξαπλωμένος
Ὑψώθηκε περήφανος ψηλὰ στὸν Παρθενῶνα
Καὶ τὸν γλυκοχαιρέτησαν Ἀνατολὴ καὶ Δύση.

Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐτελείωσε τοῦ Γένους μας ὁ ἀγῶνας.
Ἡ πλειότερη Ἑλλάδα μας ἀκόμα μένει σκλάβα.
Ἡ Πόλη ἀκόμα βρίσκεται στ' Ἀγαρηνοῦ τὰ χέρια.

. . . . . .

Κι' ὁ Βασιλιᾶς μας ἄγρυπνος ἀκόμα-ἀκόμα τρέχει
Στὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τ' ἄλογο καβάλλα,
Ὡς ποῦ νὰ σώσουν οἱ καιροὶ κι' οἱ μαυρισμένοι χρόνοι

Κι' ἔρθῃ ἡ στιγμὴ τῆς λευτεριᾶς τοῦ Γένους πέρα-πέρα,
Γιατ' εἶναι θέλημα Θεοῦ, στὸν οὐρανὸν γραμμένον,
Ὁ στρατοκόπος Βασιλιᾶς, ποῦ τρέχει τόσα χρόνια,
Μαρμαρωμένος καὶ μακρυὰ πὸ τὸ χρυσό του θρόνο,
Μιὰ μέρα νὰ ξελιθωθῆ, τὰ σκοτεινὰ ν' ἀφήσῃ,
Νὰ μπῆ στὴν Πόλη νικητής, νὰ ξαναβασιλέψῃ
Καὶ νὰ πεθάνῃ βασιλιᾶς μὲ τὸν στρατό του ὅλο,
Καὶ μέσα στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ σὰν ἅγιο νὰ τὸν θάψουν.

ὁ Πέτρος νὰ κόψῃ τὸ δενδρύλλιον· 'σὰν καὶ ἐκεῖνο νὰ ἐθύμωσεν, ἐκλείσθη εἰς τὰ χέρια του ὁλόκληρον! Τὰ φύλλα του ἐπυκνώθησαν ὅλα μαζὺ ὡς μία μεγάλη ὁλοπράσινος σφαῖρα! Μὲ βίαν τότε, διὰ νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ διαφύγῃ ἀπὸ μέσα ἡ νύμφη, ἐτράβηξε τὸ φυτὸν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τὸ ἐξερρίζωσε. Πόση δύναμις ἐχρειάσθη διὰ ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν γῆν τὸ μικρότατον ἐκεῖνο δένδρον! Τὴν ρίζαν του ὡς ἄχρηστον τὴν ἔρριψε μακράν, ἀλλὰ τὴν σφαῖραν τὴν ὁλοπράσινον δὲν τὴν ἔβαλε μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα ἄνθη μέσα εἰς τὸ καλάθι του, τὴν ἐκράτησεν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ εἰς ὅλον τὸν μακρινὸν δρόμον, καθὼς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, τὴν ἔβλεπε προσεκτικά.

***

Εἴτε διότι ὁ Πέτρος ἠγάπα πολὺ τὴν ἀδελφήν του, εἴτε διότι τὰ ὅσα εἶχεν ἰδῆ τὴν πρωΐαν ἐκείνην τὸν ἔκαμνον τώρα νὰ αἰσθάνεται ποῖον εἶνε τὸ πραγματικῶς ἁρμονικὸν εἰς τοὺς χρωματισμούς, εἶχε κατορθώσῃ τὸ δῶρον του πρὸς τὴν ἀδελφήν του νὰ γείνῃ κάτι ἐξαίσιον. Τὸ καλάθι ἐκεῖνο τὸ πλεγμένον ὁλόκληρον μὲ τὰ μικρότατα κίτρινα τριαντάφυλλα δὲν ἔμεινε κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν νὰ μὴ θαυμάσῃ. Οἱ ἐπισκέπται, ὅσοι ἤρχοντο τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ συγχαροῦν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Πέτρου, τὴν ὡραίαν νεάνιδα, ἥτις ἐώρταζε τὰ γεννέθλιά της, ἔμενον ἐκστατικοὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν στρογγύλην τράπεζαν, εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, ὅπου τὸ εἶχεν ἐκείνη τοποθετήσει, καὶ δὲν ἐγνώριζον τί πρῶτον νὰ ἐπαινέσουν, τὸν ἔκτακτον καλαισθησίαν τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ ἢ τὴν ἀπίστευτόν του ἐπιτηδειότητα.

Ἐλαφρὰ-ἐλαφρά, καθὼς εἶχε δέσει μὲ μαλακὸν νῆμα τὰ ἄνθη, δὲν τὰ εἶχε βλάψει διόλου καὶ διατήρουν ἐκεῖνα ὅλην των τὴν δροσερότητα. Ἀλλ ὁ Πέτρος συχνὰ ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν του· ἐκεῖ μὲ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν, μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἀκουμπισμένους εἰς τὸ τραπέζι, ἔσκυπτεν ἐμπρὸς εἰς τὸ ὑάλινον δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε βάλει τὴν μαζευμένην σφαῖραν τῶν φύλλων, καὶ ἔμενεν ὥρας ὁλοκλήρους! Ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἤνοιγεν αὐτὴ ἐπὶ τέλους καὶ ὅτι θὰ ἔβλεπε πάλιν τὴν μικρὰν νύμφην, τὴν ὡραίαν βασίλισσαν.

***

Ἡ ἐπαύριον ἦτο ἡμέρα σχολείου· ὡς φιλότιμος μαθητὴς ὁ Πέτρος ἐνθυμήθη τὰ μαθήματά του καὶ ἐγκαίρως εὑρέθη εἰς τὴν τάξιν του. Τὸ ἑσπέρας ἐκάθησεν εἰς τὴν μελέτην του πολὺ σκεπτικός, διότι δὲν εἶχε κατορθώσει τὸ πρωΐ νὰ λύσῃ ἐν δύσκολον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλος τῆς ἀριθμητικῆς τοῦ εἶχε δώσει, καὶ τώρα ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του νὰ εὕρῃ ποῦ εἶχε σφάλει. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπρόσεξεν ὅτι μία μεγάλη πεταλοῦδα μαύρη, πολλὴν ὥραν ἐπεριγύριζε μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἔξαφνα ὅταν ἤλθεν αὐτὴ καὶ ἐστάθη ἀντικρύ του, εἰς τὴν μικρὰν στοῖβα τῶν βιβλίων του τὴν εἶδεν, ἀλλὰ καθὼς διὰ μιᾶς ἐκινήθη νὰ τὴν συλλάβῃ, ἀνεποδογύρισεν εἰς τὸ τραπέζι ἐπάνω τὸ δοχεῖον μὲ τὰ φύλλα· ἐκεῖ τὸ εἶχε βάλει διὰ νὰ τὸ ἔχῃ πλησίον του ἐνῷ ἐμελέτα. Τὸ δὲ δοχεῖον ἔσπασε καὶ τα τεμάχιά του ἐσκορπίσθησαν· ἐσκορπίσθησαν ἐπίσης καὶ τὰ φύλλα μαραμμένα τώρα πλέον ἐντελῶς. Ἀλλὰ τί βλέπει τότε! Μέσα πάντοτε ἐκεῖ ἦτο ἡ μικρὰ νύμφη. Πῶς ὅμως νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ! Πόσον εἶχεν ἀλλάξει!

Τὸ φόρεμά της χωρὶς χρῶμα πλέον ἦτο κολλημένον εἰς τὸ ἀξυνατισμένο της σῶμα· τὸ διαμαντένιο της στέμμα δὲν ὑπῆρχε... χλωμή, μὲ κάτασπρα χείλη προσπαθοῦσε νὰ στηριχθῇ εἰς τὰ συντρίμματα τοῦ ἀγγείου. Μόνον ἀπὸ τὰ ὡραῖα της ματία καὶ ἀπὸ τὰ ὀλόξανθά της μαλλιὰ τὴν ἀνεγνώρισεν ὁ Πέτρος! Μία λύπη μεγάλη τοῦ ἔσφιξεν ἀμέσως τὴν καρδίαν.

— Ὦ, συγχωρησέ με, τῆς εἶπε, διότι κατέστρεψα τὸ φυτὸν μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐκλείσθης, διότι τὸ ἐπῆρα...

Ἐκείνη μὲ καλωσύνην τὸν ἐκύτταζεν, ἡ φωνή της ὡς πολὺ λυπηρὰ μουσικὴ μόλις ἠκούετο.

— Πέτρε, τοῦ εἶπεν, ἐὰν εἶνε μέγα κακούργημα νὰ φονεύσῃ κανεὶς ἕνα ἄνθρωπον, εἶνε ἐπίσης μέγα καὶ νὰ καταστρέψῃ ἓν δένδρον... Ἀχ! οἱ ἄνθρωποι ἀπλαχνα ρίπτουν καὶ κατακόπτουν τὰ δένδρα, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν, ὅτι μαζὺ μ' ἐκεῖνα φανεύουν καὶ ἡμᾶς, αἱ ὁποῖαι δὲν ζῶμεν παρὰ μόνον διὰ τὴν ἰδικήν των εὐτυχίαν... Δι' αὐτὸ ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ πίπτει βαρεῖα πάντοτε... εἰς κάθε τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν καὶ δὲν προστατεύουν τὰ δένδρα... τὰ μεγάλα δένδρα... τὰ δένδρα τῶν δασῶν...

Ἐδῶ ἐκόπη ἡ φωνή της· τὰ ματάκια της ἔσβυναν! ὤ! πόσον ὑπέφερε καὶ πόσον συμπαθητικὴ ἦτο καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀγωνίαν της! Ὡς νὰ συνεπόνει τώρα μαζύ της καὶ ἡ πεταλοῦδα ἐπλησίασε καὶ αὐτὴ καὶ ἤπλωσε κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας της τὰ πτερά της. Ἡ μικρὰ νύμφη ἐφάνη ὡς νὰ ἐζήτει νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ εὔσπαγχνον ζῷον καὶ ἔσκυψεν ὅλη πρὸς αὐτό· ἀλλὰ καθὼς ἀκκούμβησεν ἐπάνω του, ἔξαφνα, διὰ μιᾶς ἔπαυσε ν' ἀναπνέῃ... ἀκίνητος, ἀλύγιστος ἐξηπλώθη ἐκεῖ! Ἦτο νεκρά...

Ἀργά, ἀργὰ ἡ πεταλοῦδα ἐκίνησε τὰ πτερά της, ὑψώθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον! Μὲ λυγμὸν σπαρακτικὸν ἔτρεξεν ὁ Πέτρος· ἐνῷ ἐχάνετο ἡ πεταλοῦδα εἰς τὸ σκότος, εἰμπόρεσεν ἀκόμη νὰ διακρίνῃ ἀνάμεσα εἰς τὰς δύο μεγάλας μαύρας πτέρυγάς της τὸ ὁλόξανθον κεφαλάκι κρεμασμένον καὶ ἀκίνητον!

Ἦτο ἡ πρώτη μεγάλη λύπη, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν ὁ Πέτρος εἰς τὴν ζωήν του. Μόνος εἰς τὸ παράθυρον, μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός, μὲ τὸ πυκνὸν σκότος ἐμπρός του ἔκλαυσε πολλὴν ὥραν!

Τὴν ἐπαύριον ὅλας τὰς μικράς του οἰκονομίας μετεχειρίσθη εἰς τὸ ν' ἀγοράσῃ φυτά. Ἂν καὶ ἦτο πολὺ στενὴ ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας των, εὗρε μίαν γωνίαν καὶ ἐφύτευσεν ἐπίσης πλησίον εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου μίαν περιπλοκάδα καὶ μέσα εἰς γάστρας ἄλλα διάφορα φυτά.

Αἱ μικραὶ νύμφαι ηὐχαριστήθησαν φαίνεται διὰ τὴν πρᾶξίν του αὐτήν· διότι πολὺ ὀγρήγορα τὸ δένδρον καὶ τὰ φυτὰ ἀνεπτύχθησαν καὶ οἱ κλάδοι των δὲν ἤργησαν νὰ σκεπασθοῦν μὲ φύλλα. Ἄνθη ὡραῖα ἐμοσχοβόλησαν τὴν εἴσοδον καὶ ἡ οἰκία ὅλη ἀπέκτησε κάτι τόσον χαρωπόν, ὥστε ἠσθάνετο κανεὶς εὐχαρίστησιν, ὅταν ἔμβαινεν εἰς αὐτήν.

***

— Ἐνόμιζον, ὅτι θὰ μᾶς τιμήσῃς ὅλους μας, ὅταν μεγαλώσῃς, ὡς ζωγράφος, ἔλεγεν ἐσπέραν τινὰ ὁ πατὴρ τοῦ Πέτρου εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλ' ἰδοὺ βλέπω ἐδῶ εἰς τὸν ἔλεγχόν σου, ὅτι ὁ διδάσκαλός σου θαυμάζει τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσίν σου εἰς τὸ μάθημα τῆς Βοτανικῆς!

— Πατέρα, ἀπήντησε ὁ μικρὸς Πέτρος, δὲν θέλω νὰ γείνω μόνον βοτανικός· ἐπιθυμῶ νὰ μάθω καὶ ὅλα ὅσα ὠφελοῦν τὰ δένδρα καὶ ὅλα ὅσα πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ ἐπιστήμων διὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ δάσῃ.

— Τότε θὰ γείνῃς σοφὸς γεωπόνος καὶ θὰ φέρῃς τὴν εὐτυχίαν παντοῦ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς.

***

Αὐτὸ κατώρθωσεν ὁ Πέτρος, ὅταν ἔγεινεν ἐπιστήμων· τὸ κτῆμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐργασίας του ἀπέκτησεν, εἰμπόρεσε νὰ τὸ καταστήσῃ τὸ σημαντικώτερον κτῆμα τοῦ τόπου των! Οἱ συμπατριῶταί του ἤρχοντο ἀπὸ παντοῦ καὶ τὸν συνεβουλεύοντο πῶς νὰ καλλιτερεύουν κάθε φυτὸν τὸ ὁποῖον ἐκαλλιέργουν πῶς νὰ προλαμβάνουν κάθε του ἀσθένειαν. Τὰ βουνὰ πρὸ πάντων τὰ κατάξηρα καὶ γυμνὰ τῆς πατρίδος του ἐδίδασκε μὲ ἐνθουσιασμὸν πῶς νὰ δασώνουν. Ἐγνώριζε τώρα ὁ Πέτρος διὰ τί ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ πίπτει ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν προστατεύουν τὰ δένδρα. Αἱ εὐεργετικαὶ βροχαὶ εἶνε σπάνιαι ἐκεῖ· πλυμμύραι μόνον συμβαίνουν καταστρεπτικαὶ εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, διότι ἀπὸ τὰ γυμνωμένα βουνὰ κατὰ τὰς ραγδαίας βροχὰς ὁρμοῦν ἀκράτητοι οἱ χείμαροι, καὶ κρημνίζουν καὶ παρασύρουν εἰς τὸν δρόμον των πᾶν ὅ,τι εὕρουν, κήπους, σπαρτά, ζῷα, οἰκίας. Κατόπιν, μετὰ τὰς φοβερὰς πλημμύρας τὰ λιμνάζοντα νερὰ παντοῦ γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ μιάσματα καὶ δυστυχίαι μεγάλαι καὶ ἀσθένειαι μεταδοτικαὶ βασιλεύουν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Τὴν εὐεργετικὴν νύμφην μὲ τὸ ὁλοπράσινο φόρεμα δὲν ἀπήντησεν πλέον πούπετα ὁ Πέτρος, ἀλλ' εἰς κάθε μαραμμένον φυτὸν τὸ ὁποῖον ἀπήντα εἰς τὸν δρόμον του,—μαραμμένον διότι εἶχον ἀμελήσει νὰ τὸ περιποιηθοῦν,—εἰς κάθε κλάδον ἀπὸ ἀπροσεξίαν σπασμένον ἔβλεπεν ἐμπρός του τὴν μικρὰν νύμφην, ὅπως τὴν εἶδε κατὰ τὴν τελευταίαν της στιγμήν, καὶ μία ἀγάπη μεγάλη πρὸς πᾶν ὅ,τι βλαστάνει καὶ πρασινίζει, πρὸς πᾶν ὅ,τι σκεπάζει τὴν γῆν με τὴν εὐεργετικήν σκιάν του, τοῦ ἐγέμιζε τὴν καρδίαν.

Αὐτὴν τὴν ἀγάπην προσεπάθησεν ὡς σοφὸς γεωπόνος νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του.

Τὸ ἔβαφος τῆς πατρίδος του τὸ ἐμελέτησε σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμήν. Ὅταν εἰς κάθε πεδιάδα, εἰς κάθε πλευρὰν βουνοῦ, εἰς κάθε φάραγγα ἐφυτεύθη καὶ τὸ κατάλληλον δένδρον, ὁ τόπος ἐκεῖνος μὲ τὴν τόσην του ποικιλίαν μετεβλήθη εἰς ἐπίγειον παράδεισον. Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἔφθανον ἕως ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ τὰ χαρσγμένα οἰκόπεδα καὶ οἱ ἰδιοκτῆται των ἄργοι ἐπερίμεναν νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ ἡ πόλις διὰ νὰ πλουτήσουν χωρὶς κόπον, τώρα δάσῃ ἀπὸ ἀμυγδαλέας, ἀπὸ συκᾶς, ἀπὸ φιστικέας, ἀπὸ βοδιές, ἠπλώνοντο παντοῦ.

Οὔτε μίαν ἀγριαπιδιάν, οὔτε μίαν ἀγριελαίαν δὲν εἶχεν ἀφήσει ὁ Πέτρος εἰς τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος του χωρὶς νὰ τὴν ἐμβολιάσῃ! Μυρωμένος ὁ ἀὴρ ἤρχετο καὶ ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα πευκοφυτευμένα βουνά. Ἡ γῆ ἐκείνη ἡ λεπτὴ μὲ τὴν ἐπιμελῆ καλλιέργειαν ἔδιδεν εἰς τὰ προϊόντα της ἄρωμα μοναδικόν· τὰ ὀπωρικὰ τοῦ τόπου ἐκείνου ἤρχισαν νὰ γίνωνται περιζήτητα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὁ πλοῦτος νὰ συρρέῃ.

Ἀπησχολημένοι καθὼς ἦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς ἀγρούς, δὲν εὕρισκον πλέον καιρὸν οὔτε νὰ φιλονεικοῦν μεταξύ των εἰς τὰ καπηλεῖα, οὔτε νὰ κλέπτῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Πτωχοὶ δὲν ὑπῆρχον, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὑγεία ἐβασίλευεν εἰς τὰς οἰκογενείας, καὶ ὅλοι ηὐλόγουν τὸν Πέτρον ὡς τὸν μεγαλείτερον εὐεργέτην τῆς πατρίδος του.

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Φθήνεια.

Ποῦ νομίζετε ὅτι εἶνε φθηνότερα τὰ ἄλογα; Εἰς τὸ Μαρόκον, ἰδίως δὲ εἰς τὸ Νότιον Μαρόκον. Τὰ ἄλογα πωλοῦνται ἐκεῖ εἰς τὴν ἐξευτελισμένην τιμὴν τῶν 3-4 φράγκων! Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι μόνον διὰ νὰ γυρίζουν μῦλον χρησιμοποιοῦνται ἐκεῖ· δι' ἄλλας χρήσεις εἶνε ἡ κάμηλος, ἡ πολύτιμος σύντροφος τῶν Ἀφρικανῶν.

Ἡ μόδα τῶν Λαπώνων.

Νὰ καὶ ἕνας τόπος ποῦ οἱ κάτοικοί του δὲν πολυσκοτίζονται γιὰ τὴν μόδα· ἢ τοὐλάχιστον δὲν ὑπάρχει ἡ ἀλλαχοῦ παρατηρουμένη διαφορὰ ἐνδιαφέροντος μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς διὰ τὴν μόδαν: ἡ Λαπωνία. Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐνδύονται τὸ ἴδιο. Ἕνα πανωφόρι ἀπὸ δέρμα σφιχτὰ δεμένο εἰς τὴν ὀσφύν, μπότες χονδροκομμένες, κοντοβράκια ἀπὸ δέρμα. Εὐτυχισμένοι οἱ Λάπωνες ποῦ δὲν ἐμφιλοχώρησεν ἡ μόδα μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκεῖ.

Αὔξησις καπνοῦ

Διὰ νὰ λάβῃ τις ἰδέαν ἀμυδρὰν περὶ τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τοῦ καπνοῦ εἰς τὸν κόσμον ἀρκεῖ νὰ γνωσθῇ ὅτι κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν εἰς τὴν Αὐστρίαν κατὰ τὸ 1875 κάθε κάτοικος ἐκάπνιζε τέσαρα σιγάρα κατ' ἔτος, ἐνῷ σήμερον ἀναλογοῦν 140 σιγάρα εἰς κάθε κάτοικον. Καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος ἡ ἀναλογία αὐτὴ περίπου νὰ μὴ εἶναι ἀληθὴς καὶ διὰ τὰ ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ Κράτη.

Τὸ τελεγραφεῖον τοῦ Λονδίνου

Τὸ μεγαλείτερον τηλεγραφικὸν κατάστημα τοῦ κόσμου εἶναι τὸ τοῦ Λονδίνου.

Καὶ διὰ νὰ λάβῃ τις ἰδέαν τοῦ μεγαλείου του ἀρκοῦν οἱ ἑξῆς ἀριθμοί. Καθ' ἕκαστον ἡμερονύκτιον διαβιβάζονται κατ' ἐλάχιστον ὅρον 160 χιλ. τηλεγραφήματα δι' αὐτοῦ. Ἑκάστην δὲ νύκτα διαβιβάζει 500 χιλιάδας λέξεις διὰ τὸν τύπον μόνον ὅταν συνεδριάζῃ ἡ Βουλή.

Φειδοφάγοι

Διὰ νὰ ξεπέσῃ ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν ἡ ἰδέα τῆς κρεωφαγίας, ἰδοὺ ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον καὶ φειδοφάγοι! Τοιούτου εἴδους κρεωφάγοι εἶναι πολλοὶ εἰς τὴν Αὐστραλίαν ὅπου πολλοὶ νοστιμεύονται τὰ φείδια ψητά. Καὶ λέγουν μάλιστα ὅτι τὸ κρέας των εἶναι πολὺ νόστιμον, ὅμοιον μὲ χέλι. Μὴ χειρότερα!

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ 4|17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1906
Κέρδη δραχμῶν 100,000, 25,000, 10,000 κλπ.
Ἐν ὅλῳ 1000 κέρδη 225,000 δραχμῶν
ΕΚΑΣΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΛΑΪΚΑ

Κρητικὴ δημοτικὴ μοῦσα

Σὰ θὲς νὰ δῆς καὶ νὰ χαρῆς ὥμορφα παλληκάρια
καὶ δυνατὰ καὶ τρομερὰ ὡς εἶν' τὰ λεοντάρια
ἄμε στὸν 'Αποκόρωνα στοῦ Φρὲ (1) τσ' Εὐαγγελί-
[στρας
ποῦ κατεβαίνουν τὰ χωριὰ 'πὸ 'πάνω κι' ἀπὸ κάτω
νὰ δείξουν τὴν εὐλάβεια τὴν τέχνη τῶν ἁρμάτω.
Νὰ δῆς λιγνοὺς γιὰ τὸ σπαθὶ μακρὲς γιὰ τὸ του-
[φέκι
νὰ δῆς ξανθὲς, νὰ δῆς καλὲς. . . . . .

('Εστάλη ἐκ Κρήτης ὑπὸ τοῦ κ. Λαγουμιτζάκη)

Ὁ 'Οχθιὸς

Παρὰ τὸ χωρίον Κριτσίνι (Νομ. Τρικκάλων, ἐπαρχ. Τρικκάλων, δῆμος Παραληθαίων) ὑπάρχει λάκκος τις ὕδατος, ὀνομαζόμενος «ὀχθίος».

Περὶ τοῦ μέρους τούτου ὑπάρχει παράδοσις, ὅτι ἐκεῖ ἦτο μιὰ φορὰ ἐκκλησία. 'Αλλὰ ἕνεκα μεγάλου ἐγκλήματος τοῦ ἱερέως τοῦ ναοῦ, μίαν πρωΐαν, καθὼς ἐλειτουργοῦσεν, ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιεν, ἡ δὲ ἐκκλησία κατέπεσε καὶ μετεβλήθη εἰς κόνιν.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνέβλυσεν ἄφθονον ὕδωρ, τόσον δὲ εἶνε τὸ βάθος, ὥστε οἱ χωρικοί, ἂν καὶ πολλάκις προσεπάθησαν, ρίπτοντες βαρεῖς λίθους δεδεμένους εἰς μακρότατα σχοινία, ποτὲ δὲν κατώρθωσαν νὰ φθάσωσι τὸν βυθόν του. Ἄλλοτε, λέγεται, ὅτι ἔβγαιναν ἐκεῖ ἰχθῦς μὲ τρίχωμα, σήμερον ὅμως δὲν ὑπάρχουν. Τὸ ὕδωρ ὑπὸ τῶν χωρικῶν θεωρεῖται ὡς ἔχον ἰαματικὴν δύναμιν καὶ διὰ τοῦτο κατά τινα γινομένην ἐκεῖ πανήγυριν οἱ ἀσθενεῖς χωρικοὶ νίπτονται ἐξ αὐτοῦ διὰ νὰ ἰαθῶσι.

Τρίκκκλα (Θεσσαλίας) **Διαβολάκι**

Ἡ συμβουλὴ τοῦ κουμπάρου

Εἰς ἕνα χωριὸ ἕνας παπᾶς ἐπρόκειτο νὰ σφάξῃ κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῶν 'Αποκρέω ἕνα χοῖρο, ἐπειδὴ δὲ κατ' ἀπαράβατον ἐκεῖ ἔθιμον ἔπρεπε νὰ δώσῃ καὶ εἰς τοὺς γειτόνους του μέρος τοῦ χοίρου, ὁ ἱερεὺς θέλων ν' ἀποφύγῃ τοῦτο, ἤρχισε νὰ σκέπτεται μεποῖον τρόπον θὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ τέλος ἔσπευσε νὰ συμβουλευθῇ ἕνα κουμπάρον του, αὐθεντίαν εἰς τὰ ψέμματα, ὅστις τοῦ ἔδωκε τὴν ἑξῆς συμβουλήν:

Νὰ σφάξῃ τὸν χοῖρον καὶ νὰ τὸν κρεμάσῃ ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας του διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ γείτονες, ἀφοῦ δὲ νυκτώσῃ καλὰ νὰ τὸν ξεκρεμάσῃ καὶ τὸ πρωὶ νὰ φωνάζῃ, ὅτι δῆθεν ἔκλεψαν αὐτὸν καὶ νὰ καταρᾶται, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἂς κάμνῃ κανένα ἀθῶον ὅρκον καὶ τοιουτοτρόπως οἱ γείτονες θὰ τὸ πιστεύσουν καὶ ὁ χοῖρος μένει ὅλος ἰδικός του. Ὁ ἱερεὺς ἔπραξεν ὅλα ὅσα ὁ κουμπάρος τὸν συνεβούλευσεν. 'Αλλ' ἀντὶ νὰ ξεκρεμάσῃ τὸν χοῖρον ὁ ἱερεύς, ἐπρόλαβεν ὁ κουμπάρος καὶ κλέπτει αὐτὸν τὸ βράδυ βράδυ. Φυσικῷ τῷ λόγῳ, μεταβὰς ὁ ἱερεὺς διὰ νὰ ξεκρεμάσῃ τὸν χοῖρον, δὲν εὗρε τοῦτον εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἀληθινὰ ἤρχισε τότε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ καταρᾶται μὲ ὅλην του τὴν καρδιά.

Ὁ κουμπάρος ἀκούσας τὰς φωνὰς τοῦ παπᾶ, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι του διὰ νὰ ἴδῃ τὰ συμβαίνοντα. Μόλις τὸν εἶδεν ὁ παπᾶς, ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ καταδακρυσμένος:

—Ἄχ! κουμπάρε μου, καὶ τί ἔπαθα ὁ δυστυχής· ἀπόψε μοῦ ἔκλεψαν τὸ γουροῦνι, ποῦ τὴν κατάρα μου νὰ ἔχουν καὶ ὅλων τῶν ἁγίων.

—Μπράβο, κουμπάρε παπᾶ, ἔτσι κάνε καὶ μεῖνε βέβκιος, ὅτι ὅλοι θὰ σὲ πιστέψουν, νά, κοντέβω νὰ τὸ... πιστέψω ἐγώ!..

—Μὰ τὸν Θεὸν καὶ μὰ ὅλους τοὺς ἁγίους, κουμπάρε, μοῦ τὸν ἔκλεψαν εἰς ἀληθινά!...

—Γιά σου, κουμπάρε παπᾶ, βλέπω ὅτι ἡ συμβουλή μου ἔπιασε τόπο. Τώρα κάτσε καὶ φάε τὸ γουροῦνι μὲ τὴν ὑγειά σου.

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. **Α. Μέξα** ἐκ Λευκάδος)

Ὁ φιλάργυρος

(Παραμύθι ἑλληνικό)

Ἕνας 'παντρεμένος ἦτανε παρὰ πολὺ φιλάργυρος, δὲν 'ξόδευε ποτέ του λεπτό, τοῦ φιλάργυρου, κι' ἀπάνω 'ποῦ 'πέρασε ὁ χρόνος 'πῆρε ἄλλον ἄντρα. Τὴν πρώτη 'βδομάδα, 'ποῦ 'ξανακαντρεύτηκε ἡ χήρα, 'πέρασε μὲ τὸν ἄντρα της ὅπως ὅπως. Μὰ σὰν 'πέρασαν ἡ ὀχτὼ, ὁ ἄντρας της τῆς λέει:

— Δὲ μοῦ λὲς γυναῖκα, τί τά 'κανες τὰ λεπτὰ, 'ποῦ σ' ἄφησ' ὁ μακαρίτης; 'Εγὼ σὲ στεφανώθηκα γιατ' ἤξερα πῶς ὁ μακαρίτης εἶχε λεπτὰ πολλά. Τί τά 'καμες; Γιατί δὲν τὰ φέρνεις νὰ καλοπεράσουμε;

— Ἄντρα μου, λέει ἡ γυναῖκα, λεπτὰ δὲ μ' ἄφησ' ὁ σχωρεμένος· μοῦ εἶπε μιὰ φορὰ *πῶς εἶχε τρία πιθάρια, τὰ δύο γεμάτα καὶ τ' ἄλλο ὡς τὴ μέση μὲ φλωριὰ κι' ἂν δὲν τὰ γιομίσῃ δὲ θὰ βγῇ ἡ ψυχή του.* Τώρα 'ποῦ τἄχει κουμμένα τὰ πιθάρια δὲν ξέρω. Ἄκουσ' ὁ ἄντρας τῆς γυναῖκάς του τὰ λόγια, κι' ἀπὸ 'δῶ—ἀπὸ 'κεῖ, ψάχνοντας εἰς τὸ σπίτι, ηὗρε τὰ τρία πιθάρια τὰ δύο γεμάτα φλωριὰ καὶ τ' ἄλλο κοντύγιομο, καὶ σὰν τὰ ηὗρε, γλέντια, λούσα κάθε 'μέρα, κι' ἕνα—ἕνα πήγαιναν ν' ἀδειάσουν καὶ τὰ τρία πιθάρια. Εἶδε κι' ἀπόειδε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τὸ μεγάλο κακὸ π'ὄκανε ὁ ἄντρας της καὶ μιὰ 'μέρα τοῦ λέει:

— Ἄντρα μου, δὲν κάνουμε στὰ ἔξοδά μας καὶ 'λίγ' οἰκονομία;

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ γυναῖκά μου, τῆς λέει ὁ ἄντρας. *Μοῦχουν εἰπωμένα πῶς ἂν δὲν ἀδειάσω καὶ τὰ τρία πιθάρια, δὲ θὰ βγῇ ἡ ψυχή μου.*

Τὸ παραμύθι τελειώνει ἐδῶ, καὶ τὸ ἐπιμύθιο εἶνε: «*Τ' ἀκριβοῦ τὰ ροῦχα, σὲ χαροκόπου χέρια.*»

Ξυλόκαστρον **Ι. Π. Σταματούλης**

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΠΙ ΤΗ, 42 ΕΠΕΤΕΙΩ, ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣΑΝΤΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΑΙ
ΤΗΣ 9ης ΙΟΝΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

1) Γερ. Λιβαδᾶς (Κεφαλλήν), 2) Σταμ. Πυλαρινὸς (Κεφαλλήν), 3) Ἰωάν. Τυπάλδος Δοτοράτος (Κεφαλλήν), 4) Ἰωσὴφ Μομφερράτος (Κεφαλλήν), 5) Ἠλίας Ζερβὸς (Κεφαλλήν), 6) Ναθαναὴλ Δομενικίνης (Ζακύνθιος), 7) Γεώργ. Τυπάλδος Ἰακωβάτος (Κεφαλλήν), 9) Τηλέμαχος Παΐσης (Ἰθακήσιος), 10) Φραγκῖσκος Δομενικίνης (Ζακύνθιος).

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

—Τὸ Γιατί

Ἐπρόκειτο περὶ τῆς αὐτοκτονίας κάποιου εἰς τὸ ἔπακρον φιλοζώου.

—Περίεργον, — ἔλεγε ἕνας — ἐφοβεῖτο τόσον πολὺ μήπως ἀρρωστήσῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ σκοτωθῇ!

Καὶ ἕνας ἀπαίσιος εὐφυολόγος:

—Δὲν εἶνε διόλου περίεργον. Ἀκριβῶς ηὐτοκτόνησε γιὰ νὰ μὴ ἀρρωστήσῃ πλέον.

—Ἐνόχλησις!

Ὁ ὑπηρέτης ἀναγγέλλει κάποιον ἐπισκέπτην:

— Λυπεῖται ὁ κύριος ποῦ σᾶς ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ ἔχει ἕνα λογαριασμὸν τῆς κυρίας, καὶ δι' αὐτὸ σᾶς κάμνει τὴν ἐνόχλησιν τῆς ἐπισκέψεως.

Καὶ ὁ κύριος:

— Μπᾶ! νὰ τοῦ πῆς ὅτι δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν ἐνόχλησιν· τόσῳ μάλιστα εἶνε ἀλήθεια, ὥστε νὰ τοῦ εἰπῆς πῶς τὸν παρακαλῶ νὰ ξανάρθῃ...

—Ὁ ἥλιος

Ἕνας ἡλιολάτρης, παραπονούμενος διὰ τὸ συννέφιασμα τοῦ οὐρανοῦ ἐν μέσῳ Μαΐου ἔλεγε πρὸς φίλον του:

— Βρὲ ἀδερφὲ τέτοια ἐποχὴ καὶ ὁ ἥλιος δυσκολοθώρητος, παράξενο καὶ αὐτό.

— Διόλου παράξενο, ἀπαντᾷ ὁ φιλοπαίγμων φίλος, κάνει ἀπεργίαν καὶ αὐτός· ζητεῖ ὀκτάωρον ἐργασίαν.

—Λύσις ἀπορίας

— Θαυμάζω ποῖος εὑρῆκε πρῶτος τὴν φράσιν «ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσάφι».

— Φυσικὰ κάποιος πτωχὸς ποῦ θὰ εἶχε γυναῖκα παπαγάλον, παιδὶ δέκα χρονῶν καὶ κουρέα.

—Ἀληθινοὶ φίλοι

Ἐπῆρα μάθημα ἐπὶ ἕξη ἑβδομάδας καὶ τώρα ἀνοίγω Ἔκθεσιν τῶν ἔργων μου· καὶ ἐκάλεσα ὅλους τοὺς φίλους νὰ ἰδοῦν κι' αὐτοί.

— Νὰ ἕνας τρόπος γιὰ νὰ γνωρίσῃς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους σου.

—Φιλομουσία ποντικῶν

Ἡ κυρία:

— Εἶδα σὲ μιὰ ἐφημερίδα ὅτι οἱ ποντικοὶ εἶναι φιλόμουσοι καὶ ἑλκύονται ἀπὸ τὸ παίξιμο ἑνὸς ὀργάνου· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

Ὁ κύριος:

— Καὶ γιατὶ δὲν τὸ πιστεύεις;

Ἡ κυρία:

— Γιατὶ ὅταν παίζω πιάνο δὲν βλέπω κανένα ποντικὸν νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τρύπα του.

Ὁ κύριος:

— Αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ πιστεύῃ κανεὶς τὴν ἐφημερίδα. Γιατὶ αὐτὴ γράφει περὶ μουσικῆς...

—Συζυγικὸς πόθος

Ὁ ἰατρός:

— Ἡ γυναῖκά σου δὲν θὰ μπορῇ νὰ μιλήσῃ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα.

Ὁ σύζυγος:

— Καὶ δὲν εἶναι ἐλπὶς νὰ γίνῃ χρονία ἡ ἀρρώστεια, γιατρέ μου;

Εἰς κακοῦργον τινὰ καταδικασθέντα εἰς θάνατον ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ ἐκλέξῃ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου του. «Ὦ, Κύριοί μου, εἶπεν, ἀφήσατέ με νὰ ἀποθάνω ἀπὸ... γῆρας». Τὸ ἀνέκδοτον δὲν λέγει ἀπὸ τί πέθανεν ὁ κακοῦργος.

—Πένθος

Ὁ κ. Ξ. πενθεῖ ἐφέτος ἕνεκα τοῦ θανάτου φιλτάτου ὄντος. Οἱ φίλοι του τὸν ἐρωτοῦν ἂν θὰ παῇ εἰς ταξεῖδι ἀναψυκτικὸν ἐφέτος ποῦ πενθεῖ.

— Θὰ ταξειδεύσω, ἀπαντᾷ ὁ πενθῶν κ. Ξ. ἀλλὰ διὰ νὰ τηρήσω τοὺς τύπους θὰ τραβήξω κατὰ τὴν Μαύρην Θάλασσαν!

ΕΛΙΚΩΝΙΑ ΑΝΘΗ

Καθὼς δύο τρία ἄνθια μιὰν αὐγοῦλα ξεφυτρώνουν
Πλὴν τὴν ἄλλη ξημερόνουν δίχως κάλλος καὶ
[πνοή,
Κι' ἐγὼ 'λίγα τραγουδάκια θενὰ ψάλω πονεμένα
Κι' ἂς πεθάνουν ἕνα ἕνα μὲ τοῦ χρόνου τὴ ροή.

*

Ποῖος εἶμαι... Τί ἐρωτᾶτε; Δὲν γνωρίζω κ' ἐγὼ
[τί εἶμαι,
'Απ' τὸν ἴσκιο ὅπου κεῖμαι, τὰ τραγούδια ξεφωνῶ
Μὲ γαλήνη καὶ μὲ πάθος, μέσ' στὰ δάση καὶ τὸ
[βράδυ,
Εἰς τὰ φύλλα, στὸ σκοτάδι, ὅμοια ψάλλει τὸ
[πτηνό.

*

Λεημοσύνη! λεημοσύνη! εἰς τὴν χήρα, εἰς τ'
[ἀγόρι,
Εἰς τὴν ἔρημη τὴν κόρη, εἰς τὸν γέρο ποῦ πεινᾷ.
'Αδελφοί μου, ἀδελφοί μου, λυπηθῆτε! λυπη-
[θῆτε!
Ἄχ! τὸν τάφο φοβηθῆτε καὶ τὴν τύχη ποῦ
[γυρνᾷ.

*

Τέτοια ἔψαλνε μὲ πόνον, ἑνὸς νέου ἡ μαύρη λύρα.
Ποῦ ἡ ζωή του εἶνε σφύρα καὶ τὸ στῆθός του
[κτυπᾷ.
Καὶ σὰν ἔρημη βαρκοῦλα εἰς τὸν κόσμον ταξει-
[δεύει,
Καὶ τὸ ἄγνωστον γυρεύει καὶ τὸν κόσμον ἀγαπᾷ.

† **Σπυρίδων Βασιλειάδης**

---

1) Φρὲς εἶνε μεγάλη κώμη τοῦ 'Αποκορώνου κειμένη εἰς τὰς ὑπωρείας τῶν Λευκῶν Ὀρέων. 'Ενταῦθα ὑπάρχει μέγας ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μὲ μίαν θαυματουργὸν εἰκόνα (ἴσως τοῦ Λουκᾶ) ἄπειρον δὲ πλῆθος συρρέει κατὰ τὴν ἑορτὴν (25 Μαρτίου). Ἕνεκα τῆς θέσεως εἰς ἣν εὑρίσκεται ἦτο πάντοτε σχεδὸν ἀπηλλαγμένη Τούρκων, ὥστε ἠδύναντο ἐλευθέρως οἱ ἄνδρες νὰ μεταβαίνουν ἔνοπλοι. 'Αθρόοι λοιπὸν προσήρχοντο (καὶ προσέρχονται) καθ' ἕκαστον ἔτος ὅπως συνεορτάσωσι τὴν μεγάλην ἡμέραν, συγρόνως ὅμως ἠγωνίζοντο εἰς τὴν σκοποβολὴν καὶ λοιπὰς ἑλληνικὰς ἀσκήσεις. ἐκ τούτου λοιπὸν ἔχει τὴν ἀρχήν του τὸ ἀνωτέρω ποίημα.

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

('Ο Σιρ 'Ιωνάθαν Ἄρκερ λαβὼν παραγγελίαν πρὸς ἀγορὰν οἰκίας εἰς Λονδῖνον Τρανσυλβανοῦ μεγιστᾶνος Δράκουλα ὀνομαζομένου καὶ προσκληθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον του, πηγαίνει ἐκεῖ. Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ὅμως εἰς τὸν πύργον, ἄρχισε νὰ πίπτῃ ἀπὸ ἔκπληξιν εἰς φόβον καὶ ἀπὸ φόβον εἰς ἔκπληξιν. Οἱ χωρικοὶ σταυροκοποῦνται ἐπὶ τῷ ἀκούσματι καὶ τοῦ ὀνόματος μόνον τοῦ «Πύργου τοῦ Δράκουλα» καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μεταβῇ ἐκεῖ χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ λέγουν τὸ διατί. Τέλος ἐπιβὰς ἁμάξης τινος κατηυθύνετο πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ δρόμου τὸν παραλαμβάνει διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸν Πύργον εἷς μυστηριώδης καὶ παράδοξος ἁμαξηλάτης σταλείς, ὡς ἔλεγε, ὑπὸ τοῦ Δράκουλα. Τέλος μετὰ πολλὰς περιπετείας φθάνει εἰς τὸν Πύργον τοῦ Δράκουλα, ἕνα κατερειπωμένον μεσαιωνικὸν πύργον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμενε ὁ Δράκουλας μόνος κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ζῶν παράδοξον, ἀκατανόητον καὶ μυστηριώδη ζωήν.)

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ κυνηγίου του καὶ μὲ τὴν περιβολήν μου προσέτι! Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ νέον μοχθηρόν του σχέδιον· νὰ κάμνῃ τοὺς ἄλλους νὰ μὲ βλέπουν, καθὼς νομίζουν, ὥστε τὸ μὲν ν' ἀφήσῃ τεκμήριον ὅτι ἐγὼ ὡράθην εἰς τὰς πόλεις ἢ τὰ χωρία, ρίπτων τὰς ἐπιστολάς μου εἰς τὰ ταχυδρομεῖα, τὸ δὲ, ὅτι πᾶσα ἀνομία, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἤθελε διαπράξει, ν' ἀποδοθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τόπου εἰς ἐμέ.

Μοὶ προξενεῖ λύσσαν ν' ἀναλογίζωμαι, ὅτι τοῦτο δύναται νὰ ἐξακολουθῇ κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι κλεισμένος ἐδῶ, ἀληθὴς δεσμώτης, ἀλλ' ἄνευ τῆς προστασίας ἐκείνης τοῦ νόμου, ἥτις εἶνε καὶ δι' ἕνα κακοῦργον δικαίωμα καὶ παρηγορία ἅμα.

'Ενόμισα, ὅτι ἔπρεπε νὰ παραμονεύσω διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κόμητος καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐκάθισα ἐπιμόνως εἰς τὸ παράθυρον. Τότε ἤρχισα νὰ παρατηρῶ, ὅτι ὑπῆρχον μικραί τινες κηλῖδες ἐπιπολάζουσαι εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης. Ἦσαν ὅμοιαι μὲ τὰ λεπτότατα μόρια τῆς κόνεως κ' ἐπεριδινοῦντο γύρω καὶ συνήγοντο εἰς δεσμίδας μὲ νεφελώδη τρόπον. Τὰς ἐκύτταζα μὲ αἴσθημα μαλακότητος καὶ εἶδος γαλήνης ἐπῆλθεν ἐπ' ἐμέ. 'Ακούμβισα ὀπίσω εἰ' τὴν κόγχην εἰς ἀναπαυτικωτέραν θέσιν, ὥστε ν' ἀπολαύσω πληρέστερον τὸ ἐναέριον παιγνίδιον.

Κάτι μ' ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσω, ἕνα ὑπόκωφον, ἐλεεινὸν οὔρλιασμα σκύλλων κάπου μακρὰν κάτω εἰς τὴν κοιλάδα, ἥτις ἀπεκρύπτετο ἀπὸ τὴν ὅρασίν μου. Εἶτα ἐφάνη νὰ ἠχῇ δυνατώτερα εἰς τὰ ὦτά μου καὶ τὰ ἐπιπλέοντα μόρια τῆς κόνεως νὰ λαμβάνουν νέα σχήματα εἰς τὸν ἦχον καθὼς ἐχόρευον εἰς τῆς σελήνης τὸ φῶς. 'Ησθάνθην τὸν ἑαυτόν μου ἀγωνιζόμενον νὰ ἐξυπνήσω εἴς τινα κραυγὴν τῶν ἐνστίκτων μου· μάλιστα αὐτὴ ἡ ψυχή μου ἐπάλαιε καὶ τὰ μισοκοιμισμένα αἰσθήματά μου ἐπροσπάθουν ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν κλῆσιν. Ἤμην ὑπνωτισμένος!

Ταχύτερον ὁλονὲν ἐχόρευεν ἡ κόνις καὶ αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης ἐφαίνοντο φρίσσουσαι καθὼς ἤρχοντο πλησίον μου εἰς τὴν μάζαν τοῦ γνόφου πέραν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συνεσπειρούμεναι ἑωσότου ἐφάνησαν ν' ἀναλαμβάνουν ἀμυδρὰς ὄψεις φαντασμάτων. Καὶ τότε ἐσκίρτησα, ἐξύπνησα ἀποτόμως καὶ ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις μου ἔτρεξα μὲ κραυγὴν ἔξω. Αἱ μορφαὶ τῶν φαντασμάτων, αἵτινες ἐχωρίζοντο βαθμηδὸν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἦσαν αἱ μορφαὶ τῶν τριῶν φοβερῶν γυναικῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἤμην καταδικασμένος. Ἔφυγα καὶ ἠσθάνθην κάπως περισσοτέραν ἀσφάλειαν εἰς τὸν ἴδιον θάλαμόν μου, ὅπου δὲν ὑπῆρχε σεληνόφως καὶ ὅπου ὁ λύχνος λαμπρῶς ἔφεγγε.

Ὅταν παρῆλθον δύο ὧραι, ἤκουσα κάτι νὰ θορυβῇ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κόμητος, κάτι ὡς ὀξὺ κλαῦμα ταχέως πνιγόμενον καὶ εἶτα ἐπῆλθε σιγή, βαθεῖα, φοβερὰ σιγή, ἥτις μ' ἐπάγωσε. Μὲ πάλλουσαν καρδίαν ἐδοκίμασα τὴν θύραν· ἀλλ' ἤμην κλειδωμένος εἰς τὴν φυλακήν μου καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε. 'Εκάθισα κάτω καὶ ἁπλῶς ἔκλαυσα.

Καθὼς ἐκαθήμην ἤκουσα ἕνα ἦχον εἰς τὴν αὐλὴν ἔξω—ἐναγώνιον κραυγὴν γυναικός. Ἔτρεξα εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀνοίξας τοῦτο προέκυψα μεταξὺ τῶν σιδηρῶν ράβδων. 'Εκεῖ ἦτο μία γυνὴ λυσίκομος, συνάπτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας, ὡς νὰ ἐπόνει ἀπὸ πολὺ τρέξιμον. Ἦτο ἀκουμβισμένη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ πυλῶνος. Ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὸ παράθυρον ἐρρίφθη εἰς τὰ ἐμπρὸς κ' ἔκραξε μὲ φωνὴν ἔμπλεων ἀπειλῆς.

— Τέρας, δός μου τὸ παιδί μου!

Ἔπεσε γονυπετὴς καὶ ἀνατείνασα τὰς χεῖρας, ἐφώναζε τὰς ἰδίας λέξεις μὲ τόνον, ὅστις μοῦ ἐσπάραττε τὴν καρδίαν. Εἶτα ἐτράβα τὰ μαλλιά της κ' ἔτυπτε τὸ στῆθός της, καὶ μὲ βίαια καὶ παράφορα κινήματα ἐξέσπα τὴν ὀργὴν καὶ τὴν λύπην της. Τέλος ὥρμησεν εἰς τὰ ἐμπρὸς κ' ἐνῷ δὲν τὴν ἔβλεπα πλέον ἤκουα τὴν κροῦσιν τῶν γυμνῶν χειρῶν της κατὰ τῆς θύρας.

Κάπου ὑψηλά, ὑπεράνωθεν ἴσως ἀπὸ τὸν πυργίσκον, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ κόμητος νὰ κράζῃ μὲ τὸν ὀξύν, μεταλλικὸν συριγμόν της. Εἰς τὴν πρόσκλησίν του ἐφάνη ν' ἀπαντᾷ πόρρωθεν καὶ κυκλόθεν ὁ ὠρυγμὸς τῶν λύκων. Δὲν παρῆλθον πολλὰ λεπτὰ καὶ ἀγέλη ἐξ αὐτῶν εἰσώρμησεν, ὅπως μία θήλεια αἰχμάλωτος ἀπελευθερωθεῖσα διὰ τῆς εὐρείας εἰσόδου εἰς τὴν αὐλήν.

'Η γυνὴ οὔτε κραυγὴν ἀφῆκε, καὶ ὁ ὠρυγμὸς τῶν λύκων ὑπῆρξε βραχύς. Μετ' οὐ πολὺ ἔφυγον χωριστὰ ἕκαστος λείχοντες τὰ χείλη των.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν οἰκτείρω διότι εἴξευρα τί εἶχεν ἀπογείνει τὸ τέκνον της καὶ καλλίτερον δι' αὐτὴν ὅτι ἀπέθανε.

Τί θὰ κάμω; Τί ἠμπορῶ νὰ κάμω; Πῶς δύναμαι νὰ ἐκφύγω ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν σκλαβιὰν τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ σκότους καὶ τοῦ φόβου;

25 'Ιουνίου, πρωΐ.—Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἠξεύρει, ἐὰν δὲν ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν νύκτα, πόσον γλυκεῖα καὶ πόσον προσφιλὴς εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ ὄμμα δύναται νὰ εἶνε ἡ πρωΐα. Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνῆλθε τόσον ὑψηλὰ σήμερον, ὥστε ἔπληξε τὴν κορυφὴν τοῦ μεγάλου πυλῶνος ἀντικρὺ εἰς τὸ παράθυρόν μου, τὸ ὑψηλὸν μέρος, τὸ ὁποῖον ἔθιγε μοῦ ἐφαίνετο ὡς ἐὰν περιστερὰ τῆς κιβωτοῦ εἶχεν ἐπικαθίσει ἐκεῖ. 'Ο φόβος μου ἔπεσεν ἀπ' ἐμοῦ ὡς νὰ ἦτο ἀτμώδης πέπλος διαλυόμενος εἰς τὸ θάλπος. Πρέπει νὰ προβῶ εἰς κάποιαν ἐνέργειαν ἐνόσῳ τὸ θάρρος τῆς ἡμέρας εἶνε μετ' ἐμοῦ. Χθὲς ἑσπέρας μία ἐκ τῶν προχρονολογημένων ἐπιστολῶν μου ἐστάλη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἡ πρώτη τῆς ἀπαισίας ἐκείνης σειρᾶς, ἥτις μέλλει νὰ σημειώσῃ αὐτὰ τὰ ἴχνη τῆς ὑπάρξεώς μου ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄς μὴ σκέπτωμαι τοῦτο. 'Ενέργεια!

Πάντοτε ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐβασανίσθην ἢ ἠπειλήθην ἢ ἤμην εἰς κίνδυνον ἢ εἰς φόβον. Δὲν ἔχω ἴδῃ ἀκόμη τὸν Κόμητα ἐν ἡμέρᾳ. Μήπως κοιμᾶται, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐγρηγοροῦν, μήπως ἐγρηγορεῖ, ὅταν οἱ ἄλλοι κοιμῶνται! Ἄς ἠδυνάμην μόνον νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν θάλαμόν του! 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει δυνατὸς τρόπος. 'Η θύρα εἶνε πάντοτε κλειδωμένη, δὲν ὑπάρχει δρόμος δι' ἐμέ.

Ναί, ὑπάρχει δρόμος ἐάν τις τολμᾷ νὰ πορευθῇ τοῦτον. Ὅπου τὸ σῶμα αὐτοῦ δύναται νὰ πορεύεται, διατί δὲν δύναται κι' ἓν ἄλλο σῶμα νὰ ὑπάγῃ; Τὸν εἶδα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ κατέρχεται ἕρπων ἀπὸ τὸ παράθυρον· διατί νὰ μὴ τὸν μιμηθῶ καὶ νὰ μὴ εἰσέλθω διὰ τοῦ παραθύρου του; Αἱ πιθανότητες εἶνε ἀπηλπισμέναι, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη μου εἶνε πλέον ἀπηλπισμένη ἀκόμη. Πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύσω τοῦτο.

Τὸ χειρότερον δυνατὸν νὰ εἶνε θάνατος καὶ μόνον. 'Αλλ' ὁ θάνατος ἀνθρώπου δὲν εἶνε θάνατος κτήνους καὶ τὸ φοβερὸν ἄγνωστον δυνατὸν νὰ εἶνε ἀνοικτὸν δι' ἐμέ. 'Ο Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον μου! 'Υγίαινε, Μίνα, ἂν ἀποτύχω· ὑγίαινε, πιστέ μου φίλε καὶ δεύτερε πάτερ μου· ὑγιαίνετε ὅλοι καὶ τελευταία ἐξ ὅλων ἡ Μίνα!

Αὐθημερὸν βραδύτερον. — Ἔκαμα τὸ πείραμα καὶ Θεοῦ βοηθοῦντος ἐπανῆλθον σῶος εἰς τὸν θάλαμον τοῦτον. Πρέπει νὰ ἐκθέσω ὅλα κατὰ τάξιν. 'Επῆγα, ἐνόσῳ τὸ θάρρος μου ἦτο ἀκόμη ἀκμαῖον, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ παράθυρον τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς, καὶ πάραυτα ἐπάτησα ἔξω εἰς τὸ στενὸν λίθινον διάζωμα, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸ κτίριον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο! Οἱ λίθοι ἦσαν ὀγκώδεις καὶ ἄξεστοι καὶ τὸ κονίαμα διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ χρόνου εἶχεν ἀποτιναχθῇ μεταξὺ αὐτῶν. Ἔβγαλα τὰ ὑποδήματά μου κ' ἐρριψοκινδύνευσα εἰς τὸν ἀπηλπισμένον ἐκεῖνον δρόμον. 'Εκύτταξα κάτω ἅπαξ διὰ νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι μία αἰφνίδιος θέα τοῦ φοβεροῦ βάθους δὲν θὰ μὲ κατετρόμαζε, πλὴν μετὰ τοῦτο ἐφύλαξα τὰ ὄμματά μου ἀπὸ τῆς θέας ταύτης. Ἤξευρα πολὺ καλὰ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν ἀπόστασιν τοῦ παραθύρου τοῦ Κόμητος καὶ διηυθύνθην πρὸς τοῦτο ὅσον καλὰ ἠμποροῦσα ἀναλόγως τῶν μέσων καὶ τῶν περιστάσεων.

Δὲν ἠσθανόμην ζάλην οὔτε ἴλιγγον—ὑποθέτω, ἤμην παραπολὺ ἐξηρεθισμένος—καὶ ὁ χρόνος ἐφάνη σύντομος εἰς γελοῖον βαθμόν, ἑωσότου εὑρέθην νὰ ἵσταμαι πλησίον τοῦ θριγκοῦ τοῦ παραθύρου, ἀγωνιζόμενος νὰ εἰσέλθω. Μετὰ μεγάλης ταραχῆς καὶ συγκινήσεως ἔκυψα καὶ εὑρέθην ἐντὸς τοῦ δωματίου. 'Εκύτταξα τριγύρω, μήπως εἶνε πουθενὰ ὁ Κόμης, ἀλλὰ μετ' ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς ἔκαμα μίαν ἀνακάλυψιν. 'Ο θάλαμος ἦτο κενός! Ἦτο πενιχρῶς στολισμένος μὲ παράξενα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο νὰ μὴ εἶχαν χρησιμεύσῃ ποτέ· τὰ ἔπιπλα ἦσαν περίπου τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ, ὁποῖα τὰ τῶν μεσημβρινῶν θαλάμων, καὶ ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ σκόνην. 'Εκύτταξα διὰ νὰ ἴδω τὸ κλειδίον, ἀλλὰ δὲν ἦτο εἰς τὸ κλεῖθρον καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸ εὕρω που.

Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ ηὗρα ἦτο μέγας σωρὸς χρυσίου εἰς μίαν γωνίαν· χρυσίου παντὸς εἴδους, ἀπὸ Ρωμαϊκά, καὶ Βρεττανικά, καὶ Αὐστριακά, καὶ Οὐγγρικὰ καὶ 'Ελληνικά, καὶ Τουρκικὰ νομίσματα καλυπτόμενα ἀπὸ ἓν στρῶμα κόνεως, ὡς νὰ εὑρίσκοντο ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐκεῖ. Κανὲν ἐξ ὅσων παρετήρησα δὲν ἦτο ὀλιγώτερον τῶν τριακοσίων ἐτῶν ἀρχαιότητος. 'Υπῆρχον προσέτι ὅρμοι καὶ κοσμήματα, τινὰ ἐξ αὐτῶν μὲ πολυτίμους λίθους, πλὴν ὅλα παλαιὰ καὶ ἐρρυπωμένα.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θαλάμου ἦτο μία βαρεῖα θύρα. Τὴν ἐδοκίμασα, διότι, ἀφοῦ δὲν ἠμποροῦσα νὰ εὕρω τὸ κλειδίον τοῦ θαλάμου, ἢ τὸ κλειδίον τῆς ἐξωθύρας, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ἐρεύνης μου, ἔπρεπε νὰ κάμω περαιτέρω ἐξέτασιν, ἄλλως ὅλαι αἱ προσπάθειαί μου θὰ ἦσαν εἰς μάτην. Ἦτο ἀνοικτή, καὶ ἔφερε διὰ λιθίνου διαδρόμου εἰς μίαν κυκλοτερῆ κλίμακα, ἥτις κατήρχετο ἀποτόμως εἰς βάθος.

Κατέβην στοχαζόμενος ἐπιμελῶς ποῦ ἐπήγαινα, διότι αἱ βαθμῖδες ἦσαν σκοτειναί, φωτιζόμεναι μόνον διὰ φεγγιτῶν εἰς τὸν ὀγκώδη τοῖχον. Εἰς τὸν πυθμένα ὑπῆρχε σκοτεινός, ὅμοιος μὲ σήραγγα, διάδρομος, ὅπου ἀπέπνεε νοσώδης θανάσιμος ὀσμή, ἡ ὀσμὴ παλαιᾶς γῆς νεωστὶ ἀνασκαφείσης.

Καθὼς ἐπροχώρουν εἰς τὸν διάδρομον ἡ ἀποφορὰ ἐγίνετο πλησιεστέρα καὶ δριμυτέρα. Τέλος ὤθησα μίαν θύραν, ἥτις ἦτο μισοανοικτὴ καὶ εὑρέθην εἰς παλαιὸν κατηρειπωμένον παρεκκλήσιον, τὸ ὁποῖον εἶχε χρησιμεύσει προφανῶς ὡς κοιμητήριον. 'Η ὀροφὴ ἦτο διερρηγμένη καὶ εἰς δύο μέρη ὑπῆρχον βαθμῖδες ἄγουσαι εἰς ὑπόγεια, ἀλλὰ τὸ ἔδαφος εἶχεν ἀνασκαφῇ προσφάτως καὶ τὸ χῶμα εἶχε τεθῇ εἰς μεγάλα ξύλινα κιβώτια προδήλως ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχαν φέρει οἱ Σλοβάκοι.

Δὲν ἦτο ψυχὴ ἐκεῖ, κ' ἔκαμα ἔρευναν μήπως εὕρω καμμίαν ἄλλην διέξοδον, πλὴν δὲν ὑπῆρχε. Τότε ἐξήτασα πᾶσαν σπιθαμὴν τοῦ ἐδάφους, ὥστε νὰ μὴ χάσω τὴν εὐκαιρίαν. Κατῆλθον καὶ εἰς τὰ ὑπόγεια ἢ τὰς κρύπτας, ὅπου τὸ ἀμυδρὸν φῶς ἔφθινε, καίτοι διὰ νὰ κάμω τοῦτο ἦτο φόβος εἰς τὴν ψυχήν μου. Εἰς δύο ἐξ αὐτῶν εἰσῆλθα, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτε εἰμὴ θραύσματα παλαιῶν νεκρικῶν σορῶν καὶ σωροὺς κόνεως· εἰς τὸ τρίτον ὑπόγειον ὅμως ἔκαμα μίαν ἀνακάλυψιν.

'Εκεῖ εἰς ἓν τῶν μεγάλων κιβωτίων, ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν 50 ἐν ὅλῳ, ἐπὶ σωροῦ νεωστὶ ἐκσκαφέντος χώματος, ἔκειτο ὁ Κόμης! Ἦτο ἢ νεκρὸς ἢ κοιμώμενος· δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί ἐκ τῶν δύο—καθότι οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀνοικτοὶ καὶ λιθοειδεῖς, ἀλλὰ χωρὶς τὸ ὑελῶδες τοῦ θανάτου—καὶ αἱ παρειαὶ εἶχον τὴν θερμότητα τῆς ζωῆς, μὲ ὅλην τὴν ὠχρότητά των καὶ τὰ χείλη ἦσαν κόκκινα ὡν πάντοτε. 'Αλλὰ δὲν ὑπῆρχε σημεῖον κινήσεως οὔτε σφυγμός, οὔτε πνοή, οὔτε παλμὸς τῆς καρδίας.

Ἔκυψα ἐπάνω του κ' ἐπάσχισα νὰ εὕρω σημεῖόν τι ζωῆς, πλὴν εἰς μάτην. Δὲν θὰ εὑρίσκετο ἐκεῖ ἀπὸ μακροῦ χρόνου, καθότι ἡ ὀσμὴ τοῦ χώματος θὰ ἐξέλειπεν ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν. Παραπλεύρως τοῦ κιβωτίου ἦτο τὸ κάλυμμά του τρυπημένον μὲ ὀπὰς ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

'Εσκέφθην, ὅτι δυνατὸν νὰ εἶχε τὰ κλειδιὰ ἐπάνω του, ἀλλ' ὅταν ἐπῆγα νὰ τὸν ψάξω, εἶδα τοὺς νεκροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τούτους, καίτοι νεκρούς, τοιοῦτο βλέμμα μίσους, καίτοι ἐν ἀσυνειδησίᾳ περὶ ἐμοῦ καὶ τῆς παρουσίας μου, ὥστε ἔφυγα ἀπὸ τὸ μέρος καὶ ἀφήσας τὸν θάλαμον τοῦ Κόμητος διὰ τοῦ παραθύρου ἀνερριχήθην καὶ πάλιν ἀνὰ τὸν τοῖχον τοῦ πύργου. 'Επιστρέψας εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιόν μου ἐρρίφθην φρίσσων ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ προσεπάθησα νὰ σκεφθῶ.

29 'Ιουνίου.— Σήμερον εἶνε ἡ ἡμερομηνία τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς μου καὶ ὁ Κόμης ἔλαβε μέτρα ὅπως δείξῃ, ὅτι ἦτο γνησία, διότι καὶ πάλιν τὸν εἶδα νὰ κατέρχεται τοῦ πύργου, διὰ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου καὶ φορῶν τὴν ἐνδυμασίαν μου. Καθὼς κατήρχετο κανθαροειδῶς τὸν τοῖχον, ηὐχόμην νὰ εἶχα ἓν τουφέκιον ἢ ἄλλο τηλέμαχον ὅπλον, ὥστε νὰ τὸν φονεύσω, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι κανὲν ὅπλον δι' ἀνθρωπίνης χειρὸς ἐνεργούμενον δὲν θὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα ἐπ' αὐτοῦ. Δὲν ἐτόλμησα νὰ περιμείνω ὅπως τὸν ἴδω ἐπιστρέφοντα, διότι ἐφοβούμην μήπως ἴδω τὰς φοβερά, ἀδελφὰς ἐκείνας. 'Επανῆλθα ὀπίσω εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἀνέγνωσα ἐκεῖ ἑωσότου ἀπεκοιμήθην.

'Αφυπνίσθην ἀπὸ τὸν Κόμητα, ὅστις μ' ἐκύτταξε σκυθρωπός, ὅσον ἄνθρωπος δύναται νὰ κυττάξῃ καὶ εἶπεν:

— Αὔριον φίλε μου, πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. 'Επιστρέφεις εἰς τὴν ὡραίαν 'Αγγλίαν σου ἐγὼ πηγαίνω εἰς ἓν ἔργον, τὸ ὁποῖον δυνατὸν νὰ ἔχῃ τοιοῦτον τέλος, ὥστε νὰ μὴ ξαναντααμωθῶμεν ποτέ.

'Η ἐπιστολή σου διὰ τὴν πατρίδα ἔχει σταλῇ· αὔριον δὲν θὰ εἶμ' ἐδῶ, πλὴν ὅλα θὰ εἶν' ἕτοιμα διὰ τὸ ταξεῖδί σου. Τὸ πρωΐ ἔρχονται οἱ Τσίγγανοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κάτι ἐργασίας ἰδικάς των ἐδῶ, ἐπίσης δὲ ἔρχονται καὶ Σλοβάκοι. Ὅταν αὐτοὶ φύγουν, τὸ ἁμάξι μου θὰ ἔλθῃ διὰ σὲ καὶ θὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸ στενὸ Βόργα, ὅπου θὰ συναντήσῃς τὸ λεωφορεῖον ἀπὸ Βουκοβίναν εἰς Βιστρίτσαν. Πλὴν ἔχω ἐλπίδας ὅτι θὰ σὲ ξαναϊδῶ καὶ πάλιν εἰς τὸν Πύργον Δράκουλα.

Τὸν ὑπώπτευσα καὶ ἀπεφάσισα νὰ δοκιμάσω τὴν εἰλικρίνειάν του! Εἰλικρίνειαν! Φαίνεται ὡς βεβήλωσις τῆς λέξεως νὰ τὴν γράφῃ τις προχειμένου περὶ τοιούτου τέρατος· ὅθεν τὸν ἠρώτησα ὀρθὰ-κοφτά.

— Διατί νὰ μὴ φύγω ἀπόψε;

— Διότι, ἀκριβὲ κύριε, ὁ ἁμαξᾶς καὶ τἄλογά μου λείπουν εἰς ἕνα θέλημα

— 'Αλλὰ πηγαίνω πεζὸς εὐχαρίστως. Ἤθελα νὰ φύγω ἀμέσως.

'Εμειδίασε τοιοῦτο μαλακόν, ὕπουλον, διαβολικὸν μειδίαμα, ὥστε ἐνόησα, ὅτι ἐκρύπτετο δόλος ὄπισθεν τῆς μαλακότητος. Εἶπε.

— Καὶ ἡ ἀποσκευή σου;

— Δὲν μὲ μέλει δι' αὐτήν. Μπορῶ νὰ στείλω ἄλλην φορὰν νὰ τὴν ζητήσω.

'Ο Κόμης ἠγέρθη καὶ εἶπε μὲ τοιαύτην ἄκραν φιλοφροσύνην, ὥστε μὲ ἔκαμε νὰ τρίβω τοὺς ὀφθαλμούς μου, τόσον ἀληθινὴ ἐφαίνετο.

— 'Εσεῖς οἱ Ἄγγλοι ἔχετε ἕλα λόγιον, τὸ ὁποῖον εἶνε σιμὰ στὴν καρδιά μου, διότι τὸ πνεῦμά του εἶν' ἐκῖνο τὸ ὁποῖον διέπει ἡμᾶς τοὺς βογιάρους. «Καλῶς ἦλθε ποῦ ἦλθε, δίωξε τον ποῦ φεύγει». Ἔλα μαζί μου ἀκριβέ μου νεαρὲ φίλε. Δὲν πρέπει οὔτε ὥ,αν νὰ μένῃς στὸ σπίτι μου παρὰ τὴν θέλησίν σου, καίτοι θλίβομαι, διότι ἀναχωρεῖς καὶ διότι τόσον αἰφνιδίως τὸ ἐπιθυμεῖς. Ἔλα!

Μετ' ἐπισήμου σοβαρότητος αὐτὸς κρατῶν τὴν λυχνίαν προεπορεύθη ἐμοῦ εἰς τὴν κλίμακα καὶ τὸν πρόδρομον. Αἴφνης ἐστάθη.

—Ἄκουσε!

Πολὺ πλησίον ἠκούετο ὠρυγμὸς πολλῶν λύκων. 'Εφαίνετο ὡς ἐὰν ὁ ἦχος ἠγείρετο εἰς τὴν κίνησιν τῆς χειρός του, καθ' ὃν τρόπον ἡ μουσικὴ μεγάλης ὀρχήστρας φαίνεται νὰ ἐγείρεται ὑπὸ τὴν ράβδον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ. Μετὰ παῦσιν μιᾶς στιγμῆς προέβη μὲ τὸν ἐπίσημον τρόπον του, πρὸς τὴν θύραν, ἀπέσυρε τοὺς βαρεῖς μοχλοὺς ἐξεκρέμασε τὰς χονδρὰς ἁλύσεις καὶ τὴν εἵλκυσε διὰ ν' ἀνοίξῃ.

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν μου, εἶδα, ὅτι ἦτο ξεκλείδωτη. 'Υπόπτως ἐκύτταξα τριγύρω, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἴδω κανὲν κλειδίον.

Καθὼς ἡ θύρα ἤρχισε ν' ἀνοίγῃ ὁ ὠρυγμὸς τῶν λύκων κατέστη σχεδὸν σφοδρότερος καὶ ὀργιλώτερος. Αἱ κόκκιναι σιαγόνες των μὲ τοὺς στίλβοντας ὀδόντας καὶ οἱ πόδες των μὲ τοὺς αἰχμηροὺς ὄνυχας, καθὼς ἐπήδων, ἐφαίνοντο διὰ τῆς ἀνοιγομένης θύρας. 'Εννόησα τότε, ὅτι ἡ πάλη κατὰ τοῦ Κόμητος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἀνωφελής. Μὲ τοιούτους συμμάχους, ὁποίους εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του, δὲν ἠδυνάμην νὰ κάμω τίποτε.

'Αλλ' ὅμως ἡ θύρα ἐξηκολούθει νἀνοίγεται καὶ μόνον τὸ σῶμα τοῦ Κόμητος ἵστατο εἰς τὸ χάσμα. Αἴφνης μοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν, ὅτι δυνατὸν νὰ ἦτο ἡ στιγμὴ καὶ τὰ μέσα τοῦ ὀλέθρου μου· ἐπρόκειτο νὰ παραδοθῶ εἰς τοὺς λύκους καὶ μάλιστα κατ' εἰσήγησίν μου. 'Ενυπῆρχε διαβολικὴ μοχθηρία εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην τοῦ Κόμητος καὶ ὡς τελευταῖον καταφύγιον ἔκραξα.

— Κλεῖτε τὴν θύραν· θὰ μείνω ἕως αὔριον.

Κ' ἐκάλυψα τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖράς μου, ὅπως κρύψω τὰ δάκρυα τῆς ἀπαγοητεύσεως. Μὲ μίαν κίνησιν τῆς στιβαρᾶς χειρός του ὁ Κόμης ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ οἱ ὀγκώδεις μοχλοὶ ἐκλαγξαν καὶ ἤχησαν ἀνὰ τὸν πρόδομον, καθὼς ἐπανῆλθον εἰς τὰς θέσεις των.

'Εν σιγῇ ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ μετὰ ἓν λεπτὸν ἢ δύο εἰσῆλθα εἰς τὸν ἴδιον κοιτῶνά μου. Τὸ τελευταῖο, τὸ ὁποῖον εἶδα ἀπὸ τὸν κόμητα Δράκουλαν, ἦτο ἓν φίλημα τῆς ἰδίας χειρός του ἐν εἴδει ἀποχαιρετισμοῦ πρός με, μὲ κόκκινον φῶς θριάμβου εἰς τὸ ὄμμα καὶ μὲ μειδίαμα, διὰ τὸ ὁποῖον, ὁ 'Ιούδας θὰ ἐσεμνύνετο εἰς τὴν Κόλασιν.

Ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὸν θάλαμόν μου καὶ ἤμην ἕτοιμος νὰ πλαγιάσω μοῦ ἐφάνη ν' ἀκούω ψιθυρισμὸν εἰς τὴν θύραν μου. 'Επῆγα σιγὰ πρὸς αὐτὴν καὶ ἠκροάσθην. 'Εκτὸς ἂν τὰ ὦτά μου μὲ ἠπάτησαν, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Κόμητος.

— 'Οπίσω, ὀπίσω εἰ' τὴν θέσιν σας! 'Ο καιρός σας δὲν ἦλθεν ἀκόμη. Περιμένετε. Ἔχετε ὑπομονήν. Αὔριον τὸ βράδυ, αὔριον τὸ βράδυ εἶνε δικός σας!

'Ηκούσθη μικρὸς ἦχος γέλωτος κ' ἐγὼ λυσσῶν ἤνοιξα ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ εἶδα ἔξω τὰς τρεῖς τρομερὰς γυναῖκας νὰ λείχουν τὰ χείλη των. Καθὼς ἐφάνην καὶ αἱ τρεῖς ἐγέλασαν φρικώδη γέλωτα καὶ ἔφυγαν.

'Επανῆλθα ὀπίσω εἰς τὸν θάλαμόν μου καὶ ἔπεσα εἰς τὰ γόνατα. Εἶνε λοιπὸν τόσον ἐγγὺς τὸ τέλος; Αὔριον! αὔριον! 'Ο Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ νὰ λυπηθῇ ἐκείνους εἰς ὅσους εἶμαι προσφιλής!

30 'Ιουνίου πρωΐ.— Αὐταὶ δυνατὸν νὰ εἶνε αἱ τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας γράφω εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο. 'Εκοιμήθην ἕως ὀλίγον πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καὶ ὅταν ἐξύπνησα ἔπεσα γονυκλινής, διότι ἀπεφάσισα ὅτι ἐὰν ἔλθῃ ὁ θάνατος πρέπει νὰ μ' εὕρῃ ἕτοιμον.

Τέλος ᾐσθάνθην ἐκείνην τὴν λεπτὴν μεταβολὴν εἰς τὸν ἀέρα κ' ἐνόησα, ὅτι ἡ πρωΐα ἦλθε.

Εἶτα ἠκούσθη ἀσπάσιος ἡ κραυγὴ τοῦ ἀλέκτορος καὶ ᾐσθάνθην, ὅτι ἤμην ἀσφαλὴς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Μὲ χαίρουσαν καρδίαν ἤνοιξα τὴν θύραν μου κ' ἔτρεξα κάτω εἰς τὸν πρόδομον. Εἶχα ἰδῇ, ὅτι ἡ θύρα ἦτο ξεκλείδωτη καὶ ἄρα ἡ ἀπόδρασις ἦτο δυνατή. Μὲ χεῖρας τρεμούσας ἀπὸ ἀνυπομονησίαν ἀπέσπασα τὰς ἁλύσεις καὶ ἀπέσυρα τοὺς ὀγκώδεις μοχλούς.

'Αλλ' ἡ θύρα δὲν ἐσάλευεν. 'Απελπισία μ' ἐκυρίευσε. Μανιωδῶς ἐτραβοῦσα τὴν θύραν καὶ τὴν ἔσεισα ἑωσότου ἔτριζεν εἰς τὴν θέσιν της. Ἔβλεπα τὸ ἔμβολον τοῦ κλείθρου βαλμένον. Εἶχεν κλειδωθῇ ἀφοῦ ἄφησα τὸν Κόμητα.

Τότε μὲ κατέλαβεν ἀκράτητος ἐπιθυμία νὰ εὕρω τὸ κλειδίον ἐκεῖνο ἀντὶ πάσης θυσίας καὶ ἀμέσως ἀπεφάσισα νὰ καταρριχηθῶ διὰ τοῦ τοίχου πάλιν καὶ φθάσω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κόμητος. 'Ηδύνατο νὰ μὲ φονεύσῃ ἀλλ' ὁ θάνατος τώρα ἐφαίνετο ἡ καλλιτέρα ἐκλογὴ μεταξὺ τόσων δεινῶν. Χωρὶς νὰ σταματήσω ἔτρεξα εἰς τὸ ἀνατολικὸν παράθυρον καὶ ἄρχισα νὰ κατέρχωμαι τὸν τοῖχον ὡς πρότερον μέχρι τοῦ δωματίου τοῦ Κόμητος. Ἦτο κενόν, πλὴν τοῦτο ἦτο καθὼς τὸ ἐπερίμενα. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἴδω κλειδὶ πουθενά, ἀλλ' ὁ σωρὸς τοῦ χρυσίου ἦτο ἐκεῖ.

Διὰ τῆς γωνιαίας θύρας κατῆλθον τὴν σπειροειδῆ κλίμακα καὶ διὰ τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου ἔφθασα εἰς τὸ παλαιὸν παρεκκλήσιον. Ἤξευρα τώρα πολὺ καλὰ ποῦ νὰ εὕρω τὸ τέρας, τὸ ὁποῖον ἐζήτουν.

Τὸ μέγα κιβώτιον ἦτο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν πλησίον τοῦ τοίχου, ἀλλὰ τὸ κάλυμμα ἦτο βαλμένον ἐπάνω του, ὄχι καρφωμένον, ἀλλὰ μὲ τὰ καρφία ἕτοιμα εἰς τὰς θέσεις των, ὅπως κτυπηθῶσι μὲ σφυρίον. 'Ενόουν ὅτι ἔπρεπε νὰ ψάξω τὸ σῶμα διὰ νὰ εὕρω τὸ κλειδίον ὅθεν ἐσήκωσα τὸ κάλυμμα καὶ τὸ ἀκούμβησα εἰς τὸν τοῖχον. Καὶ τότε εἶδα κάτι τὸ ὁποῖον ἐνέπλησε φρίκης τὴν ἰδίαν ψυχήν μου. 'Εκεῖ ἔκειτο ὁ Κόμης, ἀλλ' ἐφαίνετο ὡς ἐὰν ἡ νεότης του εἶχεν ἀνακαινισθῇ κατὰ μέγα μέρος, καθότι ἡ λευκὴ κόμη καὶ ὁ μύσταξ εἶχον μεταβληθῇ εἰς βαθὺ χρῶμα σιδηρόφαιον· αἱ παρειαὶ ἦσαν πληρέστεραι καὶ τὸ λευκὸν δέρμα ἐφαίνετο ὑπέρυθρον. Τὸ στόμα του ἦτο ἐρυθρότερον παράποτε, καθόσον ἐπὶ τῶν χειλέων ὑπῆρχον ρανίδες νωποῦ αἵματος, αἵτινες ἀπέσταζαν ἀπὸ τὰς γωνίας τοῦ στόματος καὶ ἔρρεον ἐπὶ τοῦ πώγωνος καὶ τοῦ λαιμοῦ.

Καὶ τὰ βαθέα καυστικὰ ὄμματα ἐφαίνοντο ἐμπεριχλεισμένα ἀνάμεσα εἰς φουσκωμένην σάρκα, ἐπειδὴ τὰ ἄνω καὶ κάτω βλέφαρα ἦσαν πρησμένα. 'Εφαίνετο ὅλον τὸ φρικαλέον πλάσμα ὡς νὰ εἶχε χορτασθῇ αἵματος καὶ ἔκειτο ὡς βδελυρὰ βδέλλα παραχορτασμένη ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἐρρόφησε.

'Εφρικίασα καθὼς ἔκυψα νὰ τὸν ψαύσω καὶ ὅλαι αἱ αἰσθήσεις μου ἀπετροπιάζοντο τὴν ἐπαφήν. 'Αλλ' ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσω, ἄλλως ἤμην χαμένος. 'Η ἀπερχομένη νὺξ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ ἴδιον σῶμά μου παρατιθέμενον ὡς συμπόσιον καθ' ὅμοιον τρόπον εἰς τὰς φρικώδεις ἐκείνας τρεῖς. Ἔψαξα

ὅλον τὸ σῶμα, ἀλλὰ κλειδίον δὲν ηὗρα. Τότε ἐστάθην καὶ ἐκύτταξα τὸν Κόμητα. Ἐφαίνετο σκωπτικὸν μειδίαμα εἰς τὴν ὄψιν του τὴν φουσκωμένην, τὸ ὁποῖον μὲ καθίστα παράφρονα.

Αὐτὸ ἦτο τὸ ὂν τὸ ὁποῖον συνέτεινον κ' ἐγὼ διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Λονδῖνον, ὅπου ἴσως ἐπὶ αἰῶνας εἰς τὸ μέλλον θὰ ἠδύνατο, μεταξὺ τῶν μυριάδων τῶν γονίμων κατοίκων νὰ χορταίνῃ τὴν αἱμοδιψῆ μανίαν του καὶ νὰ πλάσῃ νέον καὶ ὁλονὲν εὐρυνόμενον κύκλον ἡμιδαιμόνων, ὅπως παιδεύσωσι τοὺς ἀδυνάτους. Αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἔκαμε τρελλόν. Τρομερὰ ἐπιθυμία μοῦ ἦλθε ν' ἀπαλλάξω τὸν κόσμον ἀπὸ ἓν τοιοῦτον τέρας.

Δὲν ὑπῆρχε θανάσιμον ὅπλων πρόχειρον ἀλλ' ἔδραξε ἓν πτυάριον, τὸ ὁποῖον οἱ ἐργάται εἶχον μεταχειρισθῆ διὰ νὰ γεμίσουν τὰ κιβώτια καθὼς σηκώσας αὐτὸ ὑψηλά, ἐκτύπησα μὲ τὴν αἰχμὴν κάτω εἰς τὸ μισητὸν πρόσωπον. Ἀλλὰ καὶ ἔκαμνα οὕτω, ἡ κεφαλὴ ἐστράφη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἔπεσον κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἐμέ, μὲ ὅλην τὴν λάμψιν τῆς φρίκης των, ὡς ὀφθαλμοὶ βασιλίσκου. Ἡ ὄψις ἐφάνη ὡς νὰ μὲ παρέλυσε καὶ τὸ πτύον ἐστράφη εἰς τὴν χεῖρά μου καὶ ὠλίσθησεν ἀπὸ τοῦ προσώπου, ἀφοῦ ἔκαμε βαθεῖαν ἐντομὴν ὑπεράνω τοῦ μετώπου. Τὸ πτύον ἔπεσεν ἀπὸ τὴν χεῖρά μου, ἐπάνω τοῦ κιβωτίου καὶ καθὼς τὸ ἐτράβηξα ἡ πλευρὰ τῆς λεπίδος ἔδραξε τὸ ἄκρον τοῦ καλύμματος, τὸ ὁποῖον ἐπανέπεσε κ' ἔκρυψε τὸ φρικῶδες θέαμα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Τὸ τελευταῖον πρᾶγμα ποῦ εἶδα ἦτο φουσκωμένον πρόσωπον αἱματοβαφὲς καὶ ἀκίνητον μὲ ἓν μειδίαμα μοχθηρίας, τὸ ὁποῖον πολὺ εὐπρεπῶς θὰ ἐστόλιζε τὰ νέωτερα τοῦ ᾅδου.

Ἐσκέφθην καὶ ἐσκέφθην τί ἔπρεπε νὰ κάμω πλέον, ἀλλ' ὁ ἐγκέφαλός μου ἐφαίνετο νὰ πυρπολῆται καὶ ἔμενα μὲ αἴσθημα πλήρους ἀπογνώσεως καὶ ἀδυναμίας. Καθὼς ἔστεκα ἤκουσα εἰς ἀπόστασιν ἕνα γύφτικον ᾆσμα ψαλλόμενον ἀπὸ εὐθύμους φωνὰς πλησιέστερον ἐρχομένας καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ᾄσματος τὸ κύλισμα βαρέων τροχῶν καὶ τὸν ἦχον μαστίγων· οἱ Τσίγγανοι καὶ Σλοβάκοι διὰ τοὺς ὁποίους εἶχεν εἰπῆ ὁ Κόμης ἤρχοντο. Μὲ ἓν τελευταῖον βλέμμα τριγύρῳ καὶ εἰς τὸ κιβώτιον τὸ περικλεῖον τὸ μισητὸν σῶμα, ἔτρεξα ἐπάνω κ' ἔφθασα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κόμητος ἀποφασισμένος νὰ τρέξω κάτω καὶ κατωρθώσω νὰ φύγω, τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ θύρα θὰ ἠνοίγετο. Μὲ τεντωμένα ὦτα ἠκροάσθην καὶ ἤκουσα κάτω τῆς σκάλας τὸ τρίξιμον τοῦ κλειδίου εἰς τὴν μεγάλην κλειδωνιὰν καὶ τὴν πτῶσιν πρὸς τὰ ἔσω τῆς βαρείας θύρας.

Πρέπει νὰ ὑπῆρχον κάποια ἄλλα μέσα εἰσόδου, ἢ κάποιος εἶχε κλειδίον διὰ μίαν ἀπὸ τὰς κλειδωμένας θύρας. Εἶτα ἦλθεν ὁ κρότος πολλῶν ποδῶν πατούντων καὶ χανομένων εἴς τινα διάδρομον, ὅστις ἀνέπεμπε θρηνώδη ἠχώ. Ἐστράφην νὰ κατέλθω ὀπίσω πάλιν εἰς τὴν ὑπόγειον κρύπτην, ὅπου δυνατὸν νὰ εὕρισκα τὴν νέαν εἴσοδον. Ἀλλ' ἐν ἀκαρεῖ ἐφάνη νὰ ἔρχεται σφοδρὰ ῥιπὴ ἀνέμου, καὶ ἡ θύρα πρὸς τὴν σπειροειδῆ κλίμακα ἐκτύπησε μετὰ κρότου ἀποσπάσαντος τὴν κόνιν ἀπὸ τὰς σανίδας. Ὅταν ἔτρεξα νὰ τὴν ὠθήσω διὰ ν' ἀνοίξῃ, ηὗρα ὅτι εἶχε κολλήσει διὰ μιᾶς ὡς νὰ ἐκαρφώθη. Πάλιν ἤμην φυλακισμένος, καὶ ὁ βρόχος τῆς καταδίκης μὲ περιέπλεκε στενώτερον.

Καθὼς γράφω, ὑπάρχει εἰς τὸν διάδρομον κάτω κρότος πολλῶν βηματιζόντων ποδῶν, καὶ δοῦπος φορτίων ἀποτιθεμένων βαρέως· ἀναμφιβόλως τὰ κιβώτια μὲ τὸ ἕρμα των τὸ ἐκ χώματος. Ἀκούεται κρότος σφυροκοπήματος. Εἶνε τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον καρφώνεται. Τώρα ἀκούω τοὺς βαρεῖς πόδας πατοῦντας πάλιν ἀνὰ τὸν πρόδομον, μὲ πολλοὺς ἄλλους ἐλαφροὺς πόδας ἐρχομένους κατόπιν των.

Ἡ θύρα κλείεται καὶ αἱ ἁλύσεις κροτοῦν· τριγμὸς κλειδίου εἰς τὸ κλεῖθρον· ἀκούω τὸ κλειδίον ἀποσυρόμενον. Εἶτα μία ἄλλη θύρα ἀνοίγεται καὶ κλείεται· ἀκούω τὸν κρότον κλείθρου καὶ μοχλοῦ.

Ἄκουσον! εἰς τὴν αὐλὴν καὶ κάτω εἰς τὸν πετρώδη δρόμον τὸ κύλισμα βαρέων τροχῶν, ἡ ἰαχὴ τῶν μαστίγων, καὶ ἡ χορῳδία τῶν Τσιγγάνων καθὼς φεύγουν μακράν.

Εἶμαι μόνος εἰς τὸν πύργον μ' ἐκείνας τὰς φοβερὰς γυναῖκας· φεῦ! Ἡ Μίνα εἶνε γυνὴ καὶ δὲν ἔχει ποτὲ κοινὸν μαζί των. Αὐταὶ εἶνε δαίμονες τῆς κολάσεως!

Δὲν θὰ μείνω μόνος μαζί των· θὰ προσπαθήσω νὰ κατέλθω τὸν τοῖχον κατωτέρω ἀφ' ὅσον ἔχω δοκιμάσει. Θὰ λάβω ὀλίγον χρυσίον μαζῆ μου, μήπως τὸ χρειασθῶ ἀργότερα. Δυνατὸν νὰ εὕρω ἕνα τρόπον νὰ φύγω ἀπὸ τὸν φοβερὸν τοῦτον τόπον.

Καὶ εἶτα δρόμον διὰ τὴν πατρίδα! δρόμον διὰ τὸ ταχύτερον καὶ πλησιέστερον τραῖνον! μακρὰν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐπάρατον τόπον ὅπου ὁ διάβολος καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἀκόμη βαδίζουσι μὲ γηίνους πόδας!

Τοὐλάχιστον τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶνε προτιμότερον ἢ τῶν τεράτων τούτων καὶ ὁ κρημνὸς εἶνε ἀπότομος καὶ ὑψηλός. Εἰς τοὺς πόδας του εἷς ἄνθρωπος δύναται νὰ κοιμηθῇ—ὡς ἀνήρ. Ὑγιαίνετε ὅλοι! Μίνα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Μὶς Μέναν Μούρρεϋ εἰς τὴν Μὶς Λουκίαν Οὐέστενρον.

9 Μαΐου

«Φιλτάτη μου Λουκία,

«Συγχώρει τὴν μακρὰν ἀργοπορίαν μου εἰς τὸ γράφειν, ἀλλ' ἤμην ἁπλῶς παραφορτωμένη ἀπὸ ἐργασίαν. Ἡ ζωὴ μιᾶς βοηθοῦ διδασκαλίσσης εἶνε ἐπαχθὴς κάποτε. Λαχταρῶ νὰ εἶμαι μαζί σου καὶ σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου εἰμποροῦμεν νὰ ὁμιλῶμεν μαζὶ ἐλεύθερα, καὶ νὰ κτίζωμεν τοὺς πύργους μας εἰς τὸν ἀέρα. Ἐπεδόθην εἰς λίαν σύντονον ἐργασίαν ἐσχάτως τώρα, διότι ἐπιθυμῶ νὰ γείνω ἐφάμιλλος μὲ τὰς σπουδὰς τοῦ Ἰωνάθαν, καὶ ἂν δύναμαι νὰ στενογραφῶ ὁπωσοῦν καλά, θὰ δύναμαι νὰ σημειώσω ὅ,τι αὐτὸς θέλῃ νὰ εἴπῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ νὰ τὸ γράφω δι' αὐτὸν εἰς τὸν ταχυγράφον. ὅπου ἐπίσης ἀσχολοῦμαι λίαν ἐπιμελῶς. Ἐκεῖνος κ' ἐγὼ κάποτε γράφομεν ἐπιστολὰς διὰ στενογραφίας καὶ τηρεῖ στενογραφικὸν ἡμερολόγιον τῶν ταξειδίων του εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Ἀληθινὲς ἱστορίες περὶ αὐτῶν)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Φαντάσματα παλαιοντα

Ἄλλην τινὰ νύκτα—διηγεῖται ὁ αὐτὸς φοιτητὴς—ἐνῷ εἶχα πλαγιάσῃ, ἀκούω θόρυβον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου τὸ γραφεῖόν μου. Ἐσηκώθην ἀμέσως καὶ ἔτρεξα νὰ ἴδω τί συμβαίνει. Διὰ τῶν ἡμιανοίκτων παραθυροφύλλων εἰσήρχετο ἱκανὸν φῶς ἔκ τινος ἀντικρυνοῦ φανοῦ καὶ ἠδυνήθην νὰ διακρίνω καθαρώτατα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου δύο λεπτοτάτας σκιάς, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐφαίνοντο ὅτι ἐπάλαιον. Εὐθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν ἐμόρφωσα τὴν ἰδέαν, ὅτι πρόκειται περὶ ὀπτικῆς ἀπάτης καὶ ἔτριψα καλὰ τὰ μάτια μου διὰ νὰ βεβαιωθῶ καλλίτερον. Ἐπλησίασα δὲ περισσότερον καὶ ἀντελήφθην καθαρώτατα πλέον, ὅτι πράγματι δύο σκιαὶ ἐπάλαιον. Μία δὲ ἐξ αὐτῶν ἦτο ἐκείνη, ἡ ὁποία μὲ εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἐπανειλημμένως ἄλλοτε. Ἐνόμισα, ὅτι ἔξυπνοί τινες φίλοι μου θὰ κάμνουν κανὲν ἀστεῖον μαζί μου καὶ ἔτρεξα νὰ πάρω τὰ σπίρτα διὰ νὰ ἀποκαλύψω τὴν ἀπάτην. Ἀλλὰ πρωτοῦ παρέλθουν 4-5 δευτερόλεπτα αἱ δύο σκιαὶ εἶχον ἐξαφανισθῆ, χωρὶς θόρυβον, χωρὶς παραβίασιν θύρας ἢ παραθύρου τινὸς καὶ χωρὶς μετακίνησιν ἐπίπλου τινός.

Πνεύματα φοβερὰ

Ἐμφανίζονται ὄχι σπανίως καὶ κακοποιὰ πνεύματα εἰς πλείστους. Ἰδοὺ σχετικὴ διήγησις, ἐξηκριβωμένη καὶ αὐθεντική.

«Πρωίαν τινὰ τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1875 εἶδα ἀπαισίαν ὀπτασίαν, τὴν ὁποίαν μετὰ πέντε ἔτη εἶδε καὶ ἄλλο μέλος τῆς οἰκογενείας μου. Ἐν πλήρει φωτὶ τῆς ἡμέρας παρετήρησα ὑπεράνω τῆς θύρας τοῦ δωματίου μου φρικώδη κεφαλήν, ἐμπνέουσαν τὸν τρόμον. Ἦτο κεφαλὴ ἀνδρική, ἀλλ' εἶχε τὴν κόμην μακροτάτην ὡς γυνή. Τὸ δέρμα του ἦτο κοκκινωπὸν καὶ ἄγριον· τὸ στόμα του μέγα, διηνοιγμένον, ἀβυσσῶδες. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνέπνεε τὸν μεγαλείτερον τρόμον, ἦτο ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν. Ἦσαν τόσον ἄγριοι, φλογεροί, φρικαλέοι, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐδημιουργήθησαν ὄχι διὰ νὰ βλέπουν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμπνέουν τὸν τρόμον. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἀποσύρω ἐκεῖθεν τὰ μάτια μου καὶ μόλις ἔσχον τὴν δύναμιν ὀπισθοχωρῶν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο καὶ δὲν εἶπον ποτὲ τίποτε εἰς κανένα περὶ τῆς ἐμφανίσεως ταύτης.»

Τὸ μυστήριον τῆς ἐμφανίσεως ταύτης γίνεται ἔτι βαθύτερον μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ αὐτοῦ πνεύματος εἰς τὴν ἀδελφήν του, πέντε ἔτη μετὰ ταῦτα, τῷ 1880. Ἰδοὺ τί διηγεῖται αὐτή:

«Τὸ ἀπόγευμα φθινοπωρινῆς τινος ἡμέρας τοῦ 1880 εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ μου διὰ νὰ τοῦ εἴπω κάτι· καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν εὗρον ἐκεῖ, ἐκάθησα νὰ τὸν ἀναμείνω· τυχαίως δὲ προσέπεσαν τὰ μάτια μου ὑπεράνω τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ὅπου διέκρινα μὲ πολὺν τρόμον μίαν κεφαλήν, ἀπαισίαν τὴν ὄψιν, μὲ μάτια φοβερὰ ὀρθάνοιχτα, τὸ στόμα χαῖνον καὶ τὴν κόμην μακρὰν καὶ δασεῖαν. Παρετήρει πρὸς ἐμὲ ἀσκαρδαμυκτὶ μὲ τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα μάτια, ἀλλὰ δὲν ἀντελήφθην οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ, οὔτε νὰ κινηθῇ. Ἔφυγα ὀπισθοχωροῦσα ἀπὸ τὸ δωμάτιον, μόλις συγκρατουμένη εἰς τὰ πόδια ἀπὸ τὸν τρόμον μου.»

Ζῷα καὶ φάντασμα

Ἡ ἑξῆς ἱστορία προέρχεται ἀπὸ σοβαρώτατον καὶ θετικώτατον πρόσωπον, ὑπὸ τὸν ἔλεγχον Ἄγγλων φυσιοδιφῶν. Ἰδοὺ τί διηγεῖται οὗτος:

«Εἶχα πλαγιάσῃ καὶ μόλις ἔκλεισα τὰ μάτια μου μὲ τὸν πρῶτον ὕπνον, ὁπότε αἴφνης ἀφυπνίζομαι ἀπὸ ζωηρὰς συνομιλίας. Ἀνοίγω τὰ μάτια καὶ βλέπω εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης μου ἱσταμένην μίαν γραῖαν· ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐπεκράτει μᾶλλον σκότος, ἀλλ' ἡ γραῖα ἐφαίνετο καθαρώτατα, ὡς νὰ ἐφωτίζετο ὑπὸ φωτὸς ἐκ τῶν ἔνδον. Ἔντρομος ἔτεινα τὸ χέρι διὰ νὰ πάρω τὰ σπίρτα καὶ νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει, ἀλλ' ἐφ' ὅσον τὸ χέρι μου ἐπλησίαζεν εἰς τὰ σπίρτα, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ σκιὰ ἀπεμακρύνετο καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμαζόμην νὰ ἀνάψω ἡ γραῖα ἐξηφανίσθη. Συγχρόνως δὲ δύο σκύλλοι, τοὺς ὁποίους εἶχα δεμένους ἔξω εἰς τὴν αὐλήν, ἐγρύλλισαν καὶ ἤρχισαν νὰ γαυγίζουν, ὡς νὰ ἀντελήφθησαν καὶ αὐτοὶ τὴν παρουσίαν τοῦ φάσματος. Ἐσηκώθην ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐξήτασα ὅλα ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἀλλ' οὐδὲν ἐδείκνυεν, ὅτι ζῶν ἀντικείμενον εἰσῆλθεν εἰς αὐτό.»

Καὶ μία προφῆτις

Τὰς ἑξῆς ἱστορίας διηγεῖται ἡ κυρία Τζέφερσων περὶ ἐμφανίσεως πνευμάτων:

«Ἐνῷ εἶχα κατακλιθῆ, ἔτεινα τὸ χέρι διὰ νὰ θωπεύσω τὸ σκυλλάκι, τὸ ὁποῖον συνήθως ἐκοιμᾶτο πλησίον μου εἰς τὴν κλίνην. Ἠπόρησα ὅμως, διότι ἀντὶ τοῦ μαλακοῦ καὶ θερμοῦ τριχώματος αὐτοῦ, ἔψαυσα κάτι παγερὸν καὶ ἔκθαμβος παρετήρησα πρὸς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης. Εἶδα τότε αἰθερίαν τινὰ ὀπτασίαν μὲ ὡραῖα γαλανὰ μάτια καὶ γλυκυτάτην ἔκφρασιν· ἦτο κάτι τι ὑπερφυσικὸν ὄν, ἄγγελος μὲ μορφὴν ἰδεώδους κόρης.

—Τί θέλετε; τὴν ἠρώτησα.

Αὐτὴ μοῦ ἀπήντησεν:

—Ἦλθα νὰ σοῦ εἴπω, ὅτι τὸ παιδί σου ἦλθεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν καλὰ εἰς τὸ Πάρθ.

Καὶ ἐξηφανίσθη μὲ τὴν βεβαίωσιν, ὅτι θὰ μοῦ ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ υἱός μου εἶχε φθάσῃ πράγματι εἰς τὸ Πάρθ ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἄλλην μίαν φορὰν τὸ φάσμα αὐτὸ ἐνεφανίσθη καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ υἱός μου ἠσθένησεν, ἀλλ' ὅτι εὑρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου. Πράγματι δὲ ἐμάνθανον μετά τινας ἡμέρας, ὅτι τοιοῦτόν τι εἶχε συμβῇ.

Τὸ αὐτὸ φάσμα ἔγεινεν ὁρατὸν καὶ εἰς ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας, κατὰ διαφόρους περιστάσεις, κατήντησε δὲ γνώριμον, οὕτως εἰπεῖν, ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καὶ ἀπεκαλεῖτο ἡ «ὡραία κυρία».

Ὅταν ὁ γέρων πατήρ μου ἦτο ἑτοιμοθάνατος, ἡ ἀδελφή μου Μαίρη, ἥτις παρεκάθητο εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην, εἶδε τὴν ὀπτασίαν ταύτην, ἥτις τῆς εἶπεν, ὅτι ὁ πατὴρ πρόκειται νὰ ἀποθάνῃ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐπομένης ἡμέρας· πράγματι δὲ ἀπέθανεν ὁ πατήρ μας τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν.

Ἄλλο περιεργότατον ἐπεισόδιον συνέβη μὲ τὸ φάσμα αὐτὸ τὴν ἐπομένην τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μας. Ὁ ἀδελφός μου Φρὲδ καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα συνομιλοῦντες, ἐνῷ οἱ ἄλλοι εἶχον ἀποχωρήσῃ εἰς τοὺς κοιτῶνάς των. Αἴφνης ἀκούομεν τὸ πιάνο νὰ ἠχῇ παραδόξως. Ἠκροάσθημεν ἐπ' ὀλίγον νομίσαντες, ὅτι παρηκούσαμεν, ἀλλ' ὁ ἦχος ἐξηκολούθει. Ὁ ἀδελφός μου προσέβλεψεν ἔντρομος πρὸς τὸ πιάνο καὶ σὰν νὰ ἔβλεπε κάτι ἐφώναξε: «Τί τρέχει μὲ αὐτὸ τὸ πιάνο;»

—Μὴ τὸ ἐγγίσῃς! τοῦ εἶπον· καὶ ἀμφότεροι πλησιάσαντες παρετηρήσαμεν προσεκτικὰ εἰς τὸ πιάνο. Τὰ πλῆκτρα δὲν ἐκινοῦντο, ἀλλ' ὁ ἦχος ἐξηκολούθει. Ἤνοιξα τότε τὸ πιάνο καὶ παρετήρησα, ὅτι ὅλαι αἱ χορδαὶ ἐκινοῦντο ἠχοῦσαι, ἐνῷ τὰ πλῆκτρα ἐξηκολούθουν νὰ μένουν ἀκίνητα. Ἔκραξα ἀμέσως τὸν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον εὑρισκόμενον ἀδελφόν μας Κάρολον διὰ νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς τὸ περίεργον φαινόμενον, ἀλλ' ἀμέσως ὁ ἦχος ἔπαυσεν.

Ἡ τελευταία ἐμφάνισις τῆς ὀπτασίας ταύτης ἦτο τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, ὁπότε εἰσερχομένη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός μου παρετήρησα, ὅτι ἵστατο αὐτὴ πρὸ τοῦ κατόπτρου. Προσεπάθησα νὰ διακρίνω τὴν ὄψιν της, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα, διότι μετὰ δύο μόλις δευτερόλεπτα ἐξηφανίσθη.»

Τί συμβαίνει λοιπόν;

Καὶ ἔρχεται τὸ ἐρώτημα: Τί συμβαίνει λοιπὸν μὲ τὰς παραδόξους αὐτὰς ὀπτασίας; Τί εἶνε τὰ πνεύματα; Εἶνε ψυχαὶ τεθνεώτων; Εἶνε ἐνσάρκωσις ἰδεῶν; Εἶνε ἀναβίωσις σκηνῶν ἐκ τῆς ζωῆς νεκρῶν ἤδη ὑπάρξεων;

Εἰς ταύτας καὶ ἄλλας παραπλησίας ἐρωτήσεις, οὐδὲν εἰσέτι δύναται ἡ ἐπιστήμη νὰ ἀπαντήσῃ καὶ αἱ προαναφερθεῖσαι δὲ ἱστορίαι περὶ πνευμάτων, βεβαίως δὲν συμβάλλουν εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἀποριῶν τούτων. Καὶ μένει εἰσέτι μυστήριον ἡ ἐμφάνισις τῶν πνευμάτων διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ πάντοτε τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀμλέτου, ὅτι «ὑπάρχουν πολλὰ μυστήρια εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν Γῆν, πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνειροπολήσῃ ἡ ἀνθρωπίνη φιλοσοφία.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Tribune».)

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σαλτσζβούργου, οἱ ἁρμόδιοι μεταβάντες ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπιθέσουν ἐπὶ τῶν διαφόρων πραγμάτων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τὰς νενομισμένας σφραγῖδας, παρετήρησαν μὲ μεγάλη των ἔκπληξιν, ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης, ἀθίκτους καὶ ἀκεραίας τὰς σφραγῖδας τὰς πρὸ πολλῶν ἐτῶν, κατὰ τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου του τεθείσας. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἐκπληκτικὸν δὲν παρετηρήθη καὶ διὰ τὰς παλαιὰς σφραγῖδας τὰς ἐπὶ τῆς . . . . οἰναποθήκης.

✵

Τὴν Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων οὐδόλως ἐνδιέφερεν ἂν ἡ Γαλλία ἔμενεν εἰς τὸν καθολικισμὸν ἢ ἐγίνετο προτεσταντική.

Ὅταν τῆς ἀνήγγειλαν τὴν ἐν Dreux μεγάλην νίκην τῶν Οὐγενότων ἀπήντησεν ἀδιάφορος: —Ἔ καὶ μὲ αὐτὸ τί; Τοῦ λοιποῦ θὰ προσευχώμεθα εἰς τὸν Θεὸν γαλλιστί!

✵

Ἠρώτων τὸν σοφὸν Λόκμαν ποῖος τὸν ἐδίδαξε τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς σωφροσύνης.

— Οἱ τυφλοί, ἀπήντησεν, οἵτινες δὲν πατοῦν πουθενὰ ἐὰν προηγουμένως δὲν ψηλαφίσουν τὸ ἔδαφος διὰ τῆς βακτηρίας των.

Ι. Φ. ΟΛΤΜΑΝΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἐχαροποίησε τὸν Βόλφερτ καὶ ἡ μήτηρ του προσεπάθησε τώρα ἐκ νέου διὰ νευμάτων νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἄγνωστον νὰ ἐννοήσῃ ποῖος ἦτο ὁ Βόλφερτ, καὶ ποίας ὤφειλεν εἰς αὐτὸν ὑποχρεώσεις. Ἡ νέα ἠκροᾶτο, μετὰ προσοχῆς παρατηροῦσα τὰς κινήσεις τῆς γραίας, ἡ ὁποία τώρα μὲν ἐδείκνυε τὸν μανδύαν, τώρα δὲ τὸν υἱόν της, ὑποδεικνύουσα ταὐτοχρόνως πῶς ὁ υἱός της τὴν ἐσήκωνε, καὶ ἔδειξε τὰ δεσμὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν δεδεμέναι αἱ χεῖρες καὶ οἱ βραχίονες αὐτῆς. Φαίνεται ὅτι ἡ ἄγνωστος κατὰ μέρη ἠννόει ὅσα ἐλέγοντο εἰς αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ προσοχῆς ἀκροωμένη, ἕως ὅτου ὁ Βόλφερτ λέγει πρὸς αὐτήν.

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἐκράτουν τοὺς πόδας ἐκεῖ κάτω πέραν ἀπὸ τὸ νερό;

Πιθανῶς ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος διηύθυνε τὸ πλοιάριον, διότι ἔνευσε πρὸς τοῦτον διὰ τῆς κεφαλῆς. Τότε ἐπλησίασεν ὁ Βόλφερτ καὶ ἐκείνη ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρά της· τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἠσπάσθη. Ἔβλεπε μετ' ἐκστάσεως τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ ὁποῖοι καίτοι εἶχον πρασινωπὸν χρῶμα, ἦσαν τόσον ὡραῖοι, τόσον ἀγαπητοί. Καὶ ἐκείνη ὡσαύτως παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς εὐρεῖς καὶ δυνατοὺς τοῦ νέου ὤμους, τὸ εὔρυθμον τοῦ σώματός του καὶ τὴν καλωσύνην ἡ ὁποία ἀνεγινώσκετο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἡ ἔκφρασις ὅμως τῶν μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν του ἔκαμεν αὐτὴν νὰ καταβυθίσῃ τοὺς ἰδικούς της.

Διὰ νὰ μὴ δώσῃ καμμίαν ὑπόνοιαν ὁ Βόλφερτ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν του μετέβη εἰς τὸν λιμένα ἐνωρίς, καίτοι ἐνδομύχως ἐπροτίμα νὰ μείνῃ οἴκαδε. Μετὰ μεσημβρίαν ἐπανῆλθε καὶ ἐπειδὴ ὁ μοναχὸς Πέτρος δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ εἰσέτι τὴν μητέρα του, μετέβη παρ' αὐτῇ, ἀφοῦ προηγουμένως ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τὴν ἄγνωστον καθημένην παρὰ τὴν τράπεζαν μετὰ τῆς μητρός του.

Ὁ Μοναχὸς Πέτρος ἦτο ἐκ τῶν καλογήρων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προθύμως δέχονται νὰ δοκιμάζωσιν ὡραῖα καὶ εὔγεστα πράγματα πρὸ αὐτῶν παρατιθέμενα. Κύπελλον καλοῦ ζύθου, τεμάχιον ὀπτοῦ κρέατος, ἰδίως δὲ ποτήριον καλοῦ οἴνου, ἦσαν πάντοτε πράγματα εὐπρόσδεκτα. Καὶ πάλιν ὅταν αὐτὰ ἔλειπον δὲν ἐπεριφρόνει ποτὲ οὔτε τὸν ξη-

ρὸν ἄρτον, οὔτε τὸν κοινὸν ζῦθον. Τὸ τρώγειν ἦτο ἡ καλλιτέρα του ἐνασχόλησις, καὶ δι' αὐτὸ ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὴν γραῖαν Ματθίλδην ἡ ὁποία τόσον καλῶς ἐγνώριζε τὴν μικράν του αὐτὴν ἀδυναμίαν. Εἶχε γεννηθῇ εἰς τὸ Φλίσσυγκεν καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐγνώριζε καὶ ὅλοι τὸν ἠγάπων. Ὅπου ἠδύνατο νὰ δώσῃ καμμίαν συμβουλήν, τὴν ἔδιδεν, ὅπου ἠδύνατο νὰ παρέξῃ βοήθειαν, τὴν παρεῖχεν. Ἐν περιπτώσει ἐπιδρομῆς θανατικῆς αὐτὸς ἦτο πρῶτος διὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἀσθενεῖς, αὐτὸς πρῶτος ἤθελε φροντίσει διὰ τοὺς ἐνταφιασμούς. Ἐν περιπτώσει πολιορκίας, αὐτὸς εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν πρώτων ἐπὶ τῶν τειχῶν καὶ τῶν ἐπάλξεων, μαχόμενος μετὰ τῶν πολιτῶν. Καὶ ἂν ἡ πόλις παρεδίδετο καὶ οἱ ἄλλοι ὑπετάσσοντο, ὑπετάσσετο καὶ αὐτός, οὐδενὸς θέλων νὰ εἶνε ἐχθρός.

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ματθίλδη, δὲν εἶδε τοῦτον ἦτο ὁ ἑξῆς. Ἐπειδὴ τὴν προηγουμένην ἑσπέραν εἶχεν ἐπιστρέψει ἀργὰ εἰς τὸ μοναστήριον ἐτιμωρήθη μὲ φυλάκισιν τριήμερον. Ἡ ἄφιξις τοῦ Βόλφερτ ἐχαροποίησε τοῦτον καὶ ἤκουσε μετὰ περισσῆς περιεργείας ὅσα οὗτος τῷ ἔλεγε. Ὑπεσχέθη νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ μετὰ τὴν πάροδον τῆς ποινῆς του, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἄγνωστον καὶ ἐξακριβώσῃ τί εἴδους πλάσμα ἦτο αὐτή, καίτοι ἡ λεπτομέρεια ὅτι ἠσπάσθη τὸν σταυρὸν τοῦ ἐπρόβλεψε καλὰ πράγματα, Συνεβούλευσε, τὸν Βόλφερτ νὰ μὴ ἀναφέρῃ εἰς κανένα τίποτε περὶ τῶν συμβάντων, πρὶν οὗτος ἴδῃ καὶ εὐλογήσῃ τὴν νέαν.

Ὅταν τέλος ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας του, ὁ μοναχὸς Πέτρος, λίαν ἐνωρὶς μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ματθίλδης καὶ ἤρχισε νὰ ζητῇ πληροφορίας περὶ τῆς ἀγνώστου, περὶ τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς, περὶ τῆς μορφῆς της. Φαίνεται ὅτι κατενόει τὰς ὀλίγας Λατινικὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν οὗτος νὰ προφέρῃ, καὶ τὴν εἶδεν ἰδίοις ὄμμασιν ἀσπαζομένην τὸν σταυρόν. Ἐκ τῶν ἐνδείξεων τούτων, ἐξέφρασε τὴν γνώμην του ὅτι ἡ νέα ἦτο ἀνθρώπινον ὂν καὶ χριστιανή. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔλεγε καμμίαν λέξιν, δὲν ἠδύνατο εἰσέτι νὰ ἀποφανθῇ ποία ἦτο ἡ μητρική της γλῶσσα. Κατόπιν ὁ μαναχὸς ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν μικρὸν σάκκον τῆς νέας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, ἐκτὸς χρημάτων τινῶν, καὶ ἐνδυμάτων τινῶν, οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχε. Ἐδήλωσε λοιπόν, ὅτι ἐκ τῶν χρημάτων ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὁ Βόλφερτ ὅσα χρήματα τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῇ ἡ ἄγνωστος διὰ τὸν κόπον του, χωρὶς νὰ τὸν πληρώνῃ, τὰ δὲ ὑπόλοιπα νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὴν ἀγορὰν ἀναγκαίων διὰ τὴν νέαν ἀντικειμένων. Ἐπίσης ἐφρόντισεν ὁ καλὸς μοναχὸς νὰ πληροφορηθῇ τῆς ἀγνώστου τὸ ὄνομα καὶ τοῦτο κατώρθωσε κατὰ τὸν ἑπόμενον τρόπον. Κατὰ πρῶτον ἔδειξεν εἰς τὴν νέαν τὴν γραῖαν προφέρων ταυτοχρόνως τὸ ὄνομά της Ματθίλδη, κατόπιν τὸν υἱόν της τονίζων τὸ ὄνομά του, Βόλφερτ, ἔπειτα τὸν ἑαυτόν του λέγων ὅτι ἐκαλεῖτο· Πέτρος. Τέλος ἐνῷ ἐρωτηματικῶς ἐδείκνυε τὴν νέαν, ἤνοιξεν ἐκείνη τὸ στόμα καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν «Χίλδα.»

*

— Ὁ Τάϊλ δὲν εἶνε αὐτὸς ποῦ ἔρχεται, Λίρκ;

— Ναὶ καὶ ἔρχεται ἐδῶ. Ἐρώτησέ τον γιὰ τὴν Γοργόνα, Λάρδ! Τώρα θὰ δῇς πῶς ἔχω δίκηο.

— Θὰ τὸ δοῦμε αὐτό, ἐπανέλαβεν ὁ πρῶτος τῶν δύο λεμβούχων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο εἰς τὸν λιμένα ἐπὶ ξυλίνου μπάγκου.

— Καλημέρα παιδιά! ἐφώνησεν ὁ Τάϊλ Κοῦπερ πλησιάζων καὶ ἐξηκολούθησε πρὶν λάβῃ ἀπάντησίν τινα εἰς τὸν χαιρετισμόν του. Ἀκόμη κάθεσθε; Δουλειὰ τίποτε κατὰ τὰ φαινόμενα. Αὐτὸ τὸ καθησιὸ μᾶς λυώνει.

— Λὲν μᾶς λὲς τὰ νέα, Τάϊλ!

— Ἴσα ἴσα ἐγὼ ἦλθα νὰ μάθω τίποτε ἀπὸ σᾶς.

— Ἄς τα αὐτά. Σὺ θὰ ξέρῃς περισσότερα . . . Ξέρεις δά . . . ὁ Λὰρδ δὲν θέλει νὰ πιστέψῃ τίποτε διὰ τὴν Γοργόνα.

— Λὲν θέλῃ νὰ πιστέψῃ;

— Αὐτὰ εἶνε φλυαρίαι, λέγει ὁ Λάρδ.

Εἶμαι γέρως, ἔχω ταξειδεύσει σὲ θάλασσες ποῦ οὔτε στὸν ὕπνο σας τὴς εἴδατε σεῖς .. ἀλλὰ τέτοιο θηρὸ ἢ τέτοιο ἄνθρωπο ἐγὼ δὲν εἶδα.

— Καὶ πρέπει νὰ δῇς γιὰ νὰ πιστέψῃς; Ἑβραῖος εἶσαι; Μόνο οἱ Ἑβραῖοι στὴ Λομπαρδία πρέπει πρῶτα κἄτι νὰ δοῦν γιὰ νὰ ἀνοίξουν τὸ κεμέρι τους. Δὲν μοῦ λές; Εἶδες τὸ βαρέλι ποῦ σοῦ παρήγγειλε ὁ Ἔγεν νὰ τοῦ φέρῃς ἀπὸ τὸ Μπήρφλωτ; Ὄχι; .... Αὐτὸ ἤθελα ἐγὼ νὰ ξέρω. Αὔριο ὅμως τὸ πρωΐ ποῦ θὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τότε θὰ τὸ δῇς καὶ θὰ τὸ φορτώσῃς στὸ καΐκι σου. Ἔτσι εἶνε καὶ μὲ τὴν Γοργόνα. Δὲν τὴν εἶδες, ἀλλὰ ὑπάρχει. Καὶ σοῦ τὸ βεβαιώνω, μὰ τοὺς ἁγίους, γιατί τὴν εἶδα ἐγὼ τὴν Γοργόνα.

— Τὸ λοιπὸν Λάρδ, τί λὲς τώρα; Νὰ ὁ ἄνθρωπος ποῦ σοῦ λέει ὅτι εἶδε τὴν Γοργόνα. Τί ἔχεις τώρα νὰ πῇς; ἔπειτα εἶναι ὁ Βόλφερτ ποῦ. . .

— Μία γυναῖκα γλύττωσε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τίποτε περισσότερο. . .

Τώρα δὰ θὰ μοῦ περιγράψετε ὅλαις τῆς γυναῖκες γιὰ Γοργόνες.

— Ποιὸς σοῦ περιγράφει; λέγει ὁ Τάϊλ.

— Δὲν περιγράφω τίποτε. Μιὰ Γοργόνα εἶναι Γοργόνα, ὅπως ἕνας ἄνθρωπος, εἶναι ἄνθρωπος. Ἀλλὰ φαίνεται μὲ πέρνεις γιὰ ψεύτη. Σοῦ λέγω τὴν εἶδα τὴ Γοργόνα, τί ἄλλο θέλεις;

—Εἶδες καὶ τὴν οὐρά της;

— Ναί! καὶ τὴν οὐρά της! Τί γελᾷς σὲ παρακαλῶ. Ὅλα τὰ ψάρια δὲν ἔχουν οὐρά; Ἢ ἀμφιβάλλεις καὶ γι' αὐτό;

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ ἤθελα νὰ ξέρω πῶς κάθεται ἡ κυρὰ Γοργόνα σου.

— Πῶς κάθεται; Νὰ μιὰ ἀνόητη ἐρώτησις. Σὰν νὰ μὴν εἶδες ποτὲ ψάρι στὴ ζωή σου,

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Τάϊλ, ἐγὼ ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ αὐτὴ τὴν οὐρά.

— Ἀμ φορεῖ ροῦχα τώρα, κακομοίρη! Κείνη τὴ βραδιὰ ποῦ τὴν εἶδα ἐγὼ ἦτο τυλιγμένη μέσα στὸ μανδύα, καὶ ἡ οὐρὰ ἦτο πίσω κρεμασμένη. Τώρα τὴν ἔχει συμμαζέψει. Τὴ περασμένη Κυριακὴ εἶχαν ἀποφασίσει δύο βαρκάρηδες νὰ τὴν ἰδοῦν μέσα στὸ καΐκι, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν γιατὶ ἦτο καὶ ὁ Βόλφερτ.

— Σίγουρα αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι ἄνθρωπος. . .

—Κολοκύθια!

— Κοκοκύθια; Μὴ νομίζεις δὰ Λάρδ, πῶς ἔχεις περισσότερο γονιὸ ἀπὸ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο. Ἀλλὰ ἂς ἀφήσωμε κατὰ μέρος τὴν οὐρά, ποῦ ἐγὼ ὁρκίζομαι ὅτι ὑπάρχει, ὁ καθένας γνωρίζει ὅτι ἡ Γοργόνα βγαίνει κάθη πρωΐ στὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Κόγεμαν καὶ κυττάζει τὴ θάλασσα. Τῆς κακοφαίνεται ἡ σκλαβιὰ καὶ κυττάζει τὲς Γοργόνες μέσα στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ φαίνεται δὲν τὴν πῆραν ἀκόμα μυρουδιά, γιατὶ ἀλληῶς θὰ βλέπομε ἕνα σωρὸ Γοργόνες μέσα στὸ λιμάνι μας.

— Καὶ κἄποτε κἄποτε, προσθέτει ὁ Λίρκ, τραγουδεῖ. Καὶ ὅσο καὶ ἂν σκεπάζῃ τὸ πρόσωπο, βλέπει κανεὶς ὅτι ἔχει πράσινα μάτια καὶ μακρυὰ χρυσᾶ μαλλιά. Αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ τὸ πῇ ὁ μοναχὸς Πέτρος. Ἐκτὸς τοῦτο τὸ ξέρεις καὶ σύ, ὅπως καὶ ἐγὼ καὶ ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι οἱ Κόγεμαν δὲν εἶναι πλούσιοι, ἐνῷ τώρα ὁ Βόλφερτ πληρώνει μὲ μάλαμα.

— Μὰ κέρδισε χρήματα ἐκείνη τὴ νυχτιὰ ποῦ πέρασε τὸν ξένο ἀπὸ τὴ πέρα μεριά· αὐτὸ τὸ ξέρομε ὅλοι μας.

— Ὅσα καὶ τὰ κέρδισε γιὰ κεῖνο τὸ ταξεῖδι θὰ τελείωναν ἕως τώρα. Ὄχ, Λάρδ. Εἶνε παρᾶς τῆς Γοργόνας αὐτὰ ποῦ ξοδεύει, Καὶ ἔπειτα ἂν ἤτανε μόνο γυναῖκα πῶς μποροῦσε νὰ ἔρχεται κάθε βράδυ στὴ θάλασσα καὶ νὰ μὴ τὴν γνωρίζῃ κανείς;

— Μὰ πῶς ἐγὼ νὰ μὴ δῶ ποτὲ Γοργόνα;

Τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτό. Λὲν ἔτυχες νὰ δῇς. Ἔπειτα ἀπὸ τότε ποῦ ἔστησαν στὸ μῶλο τὸ σταυρὸ ἔπαυσαν νὰ περνοῦν. Στὸ βάθος ὅμως τῆς θαλάσσης ὑπάρχουν χιλιάδες τῶν χιλιάδων.

— Λὲν ἀντιλέγω λοιπόν, Τάϊλ! ἀλλὰ ἡ Γοργόνα μας ἔμαθα ὅτι πάγει στὴν ἐκκλησιὰ καὶ δὲν φοβεῖται τὸν ἁγιασμό.

— Αὐτὸ εἶνε, γιατί εἶναι βαπτισμένη τώρα. Ἀλλὰ σὺ δὲν βλέπεις ὅσα βλέπουν οἱ ἄλλοι. Ὁ Βόλφερτ ἄλλαξε πολύ. Ἡ Γοργόνα τὸν μάγεψε. Ὁ πτωχὸς βαρκάρης πρέπει νὰ τὴν ἀπολύσῃ γιατὶ σίγουρα θὰ τοῦ συμβῇ κανένα μεγάλο κακό.

— Ναί, ὁ Βόλφερτ δὲν εἶνε πλέον γελαστὸς ὅπως πάντοτε. Λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὸν κακομοίρη διότι Κύριος εἶδε τί θὰ γίνῃ τώρα μὲ τὰ μάγια τῆς Γοργόνας. Ἴσως φύγῃ κανένα πρωΐ μὲ δαύτη καὶ ἀφήσῃ τὴν φτωχὴ γρηὰ Ματθίλδη ὁλομόναχη στὸ κόσμο—λέγει ὁ Λὰρδ αὐτὴν τὴν φοράν.

— Τώρα τἄπες καλά, Λάρδ· θὰ κατάλαβες φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ Γοργόνας. Ἔλα δὰ μὴ μᾶς λὲς ὅτι. δὲν εἶδες ποτέ σου τέτοιο τέρας, σὺ ποῦ ταξείδεψες σ' ὅλες τὲς θάλασσες τοῦ κόσμου.

— Μπορεῖ καὶ νὰ εἶδα . . . ἄλλοτε ὅταν ἔχετε καιρὸ θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία . . . ἀλλὰ νὰ ποῦ πρόβαλλε ὁ Βόλφερτ.

— Ναί. Ἄς τὸν περιμένομε ἐδῶ νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Ὁ Τάϊλ ἔχει καιρό.

— Καιρό; Αὐτὸ τὸ λέτε σεῖς. Τί διάβολο ἀράγε νὰ τρέχῃ. Πᾶμε νὰ δοῦμε. Ἄϊντε Λάρδ, σήκω ἐπάνω Λίρκ!

— Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι, λέγει οὗτος, ἀργότερα μανθάνω τί τρέχει.

— Καλημέρα παιδιά, λέγει ὁ Βόλφερτ ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασε.

— Πῶς ἔρχεσαι τόσο ἀργά;

— Δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ ρωτοῦμε Λάρδ, λέγει ὁ Τάϊλ. Πᾶμε μαζύ, ἀλληῶς πηγαίνω μόνος. Ἄϊντε Βόλφερτ, ἡ Καμπάνα κτυπᾷ. Κἄτι θὰ ἐχῃ νὰ πῇ ὁ κήρυκας. Πᾶμε γρήγορα, ἀλληῶς δὲν προφθάνουμε.

Ὁ Βόλφερτ ἀνεκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε. Ὄχι Τάϊλ! Πάνε μόνος σου. Ὅ,τι καὶ νὰ πῇ ὁ κήρυκας ἐμὲ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

— Γιά σου λοιπόν. Θὰ σὲ ξαναδῶ, Λίρκ· πᾶμε Λάρδ, ἐφώνησεν ὁ Τάϊλ, σπεύδων πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἐξηκολούθησεν ὅταν ἀπεμακρύνθησαν.—Τρέγα γρήγορα Λάρδ, ἀλληῶς θὰ φθάσωμε ἀργά.

— Δὲν εἶσαι περίεργος, Βόλφερτ! Κύτταξέ τους πῶς τρέχουν. Ὁ Τάϊλ φοβεῖται μήπως κανένας ἄλλος μάθῃ περισσότερα ἀπὸ αὐτόν. Γι' αὐτὸ τραβᾷ μαζύ του τὸν Λάρδ. Μοῦ κακοφαίνεται ποῦ ἔμεινα ἐδῶ.

— Πρέπει νὰ ἀκούσω τοῦτο καὶ ἀπὸ σέ; ἠρώτησεν ὁ Βόλφερτ μετὰ θερμότητος, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἀπό τινος ἐπιδείξει καὶ ἡ ὁποία ἐξέπληξε τὸν Λίρκ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, λέγει πρὸς τὸν Βόλφερτ. Ἄλλοτε ἦσο διαφορετικώτερος καὶ ἦτο μιὰ χαρὰ νὰ εἶνε κανεὶς μαζύ σου, τώρα ἔλλειψες . . . Γιὰ μάντεψε σὰν τί μιλούσαμε πρὸ ὀλίγου.

— Δὲν εἰξεύρω.

— Νὰ σοῦ πῶ λοιπόν. Μιλούσαμε γιὰ τὴ Γοργόνα! . . . Μὴ θυμώνῃς δά . . . Τὸ ξέρεις πῶς εἶμαι φίλος σου . . . Καὶ ξέρεις ὁ Λὰρδ ἔκαμνε πῶς δὲ πίστευε, ἀλλὰ ὁ Τάϊλ τὸν κατέπεισε. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὰ εἴξευρε πολὺ καλὰ ὅτι ὑπάρχουν Γοργόνες. Ἤθελα μάλιστα νὰ τὸ γνώριζες καὶ νὰ τὸ πίστευες καὶ σὺ ἀφοῦ μάλιστα ἔχεις Γοργόνα σπίτι σου.

— Λίρκ! Φωνάζει ὁ Βόλφερτ δυσαρεστημένος. Μὰ τοὺς ἁγίους, σοῦ λέγω πῶς δὲν ἔχει οὐρά . . . ἅμα ἀκούσω κανεὶς νὰ τὸ ξαναπῇ θὰ τὸν τσακίσω.

Αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρω. Εἴμπορεῖ καὶ νὰ τῆς τὴν ἔκοψαν καὶ τότε τόσο τὸ καλλίτερο. . . Νά, τὸ φορτίο μου ἔφθασε καὶ πρέπει νὰ φεύγω. Ἤθελα ὅμως νὰ σοῦ πῶ περισσότερα γιὰ τὸ καλό σου. Γιατί, μὰ τοὺς Ἁγίους, ἡ νέα σου εἶναι Γοργόνα, καὶ τοῦτο εἶναι βέβαιο ἂν τὸ καλοσυλλογισθῇς θὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς ὁ ἴδιος.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Λίρκ ἀπῆλθε διὰ νὰ φορτώσῃ εἰς τὴν λέμβον του τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχον στείλει, ὁ δὲ Βόλφερτ ἔμεινε μόνος εἰς τὴν ἀκτήν. Ὁ κώδων τῆς δημαρχίας δὲν ἔκρουε πλέον, πλὴν δὲν ἐσυλλογίζετο περὶ τούτου. Ἀπεναντίας ἐσκέπτετο ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ Λίρκ καὶ ὅσα ἄλλοι τοῦ εἶχον εἰπῇ περὶ τῆς Χίλδας.

*

Διὰ τῶν προσπαθειῶν τῆς Ματθίλδης καὶ τῆς ἐπιμελείας τῆς Χίλδας κατώρθωσεν αὕτη νὰ προφέρῃ λέξεις τινας εὐλήπιους. Μόλα ταῦτα ὅταν ἡ γραῖα ἢ ὁ μοναχὸς Πέτρος τὴν ἠρώτων ποία ἦτο, ἐσιώπα πάντοτε, δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ πόθεν προήρχετο, καὶ πρὸς μεγάλην τοῦ μοναχοῦ θλῖψιν ἠρνεῖτο νὰ ὁμιλήσῃ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἡ Ματθίλδη εἶχεν ἀκούσει ὁμιλουμένην παρ' αὐτῆς τὴν πρώτην τῆς ἐλευσεώς της νύκτα. Ἴσως ὅμως νὰ μὴ ἠννόει εἰσέτι τί την ἠρώτων. Εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, ἀπήντα μὲ δάκρυα καὶ στεναγμούς, ὑποδεικνύουσα ὅτι αἱ ἐρωτήσεις ἐκεῖναι τῆς προξένουν πόνον.

Καὶ ὁ Βόλφερτ ὡσαύτως τὴν ἐδίδασκε νέαν τινὰ λέξιν καὶ ὅταν ἤκουε ταύτην καλῶς προφερομένην, ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ. Ἑκάστη νέα λέξις ἐκμανθανομένη συνέδεε ταύτην στενώτερον μὲ αὐτὸν καὶ ἐλησμόνει πανθ' ὅσα ἤκουεν ἐν τῇ πόλει λεγόμενα περὶ αὐτῆς. Ὄχι δὲν εἶναι Γοργόνα, ἀλλὰ κόρη, ὡραία κόρη, μία ἀδελφὴ καὶ κἄτι περισσότερον. Κἄποτε ὠνειρεύετο, ὅτι ἦτο μνηστή του, ἡ ὁποία τὸν ἤκουεν, ἡ ὁποία ἐμιμεῖτο τῆς φωνῆς του τὸν τόνον, καὶ ἦτο ὑπερήφανος δι' αὐτό.

Διατί ὁ Βόλφερτ ἦτο τόσον περίλυπος; Πολλάκις ἠγνόει τοῦτο ὁ ἴδιος. Πολλάκις τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐλυπεῖτο διότι ἡ Χίλδα τοῦ ἐφαίνετο λυπημένη, διότι ἡ καρδία της ἦτο ἀλλαχοῦ, καὶ τοῦτο ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν κατέθλιβε. Τίνος τὴν ἄφιξιν ἀνέμενε; Ποῖον ἤθελε καὶ ἠδημόνει νὰ ἴδῃ;

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπανῆλθεν ὁ Βόλφερτ τὴν οἰκίαν του. Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή, ὅπως πάντοτε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ εἰσῆλθε. Καὶ τῆς αὐθούσης ἡ θύρα ἦτο ὡσαύτως ἀνοικτὴ καὶ ἤκουε τὸν μοναχὸν Πέτρον, ὅστις διηγεῖτο μερικὰ νέα εἰς τὴν μητέρα του. Τοῦτο δὲν εἶχέ τι τὸ ἀσύνηθες· ἠπόρησεν ὅμως ὁ Βόλφερτ, διότι ἡ Χίλδα, ἡ συνήθως ἀδιαφοροῦσα διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἄλλως δὲν ἠννόει, τὴν φορὰν ταύτην ἠκροᾶτο μετὰ προσοχῆς τὰ λεγόμενα καὶ τὸ πρόσωπόν της ἦτο κάτωχρον.

Τοῦτο τὸν ἐυάραξε καὶ εἰσῆλθε. Πρὶν ὅμων δυνηθῇ νὰ εἴπῃ τι εἰς τὴν Χίλδαν, ἡ ὁποία ἀφῆκε νὰ ἀκουσθῇ κραυγὴ τρόμου καὶ συμπαθείας, ἡ μήτηρ του τὸν ἠρώτησε:

—Δὲν ἤκουσες τί ἐκοινοποίησεν ὁ κήρυξ; Ὁ πάτερ Πέτρος μοῦ τὰ διηγεῖται.

—Ὄχι, μητέρα! ἀπήντησεν οὗτος καὶ δὲν ἐξηκολούθησεν. ἀλλὰ παρετήρει τὴν Χίλδαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐγερθῇ καὶ ἐξέλθῃ.

—Εἶνε ἄρρωστη ἡ Χίλδα, μητέρα; τὴν ἀκούω νὰ κλαίῃ. Εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ.

—Ὄχι, Βόλφερτ, λέγει ἡ Ματθίλδι. Εἶνε καλά. Ἴσως νὰ ἔχῃ καμμίαν μικρὰν ἀδιαθεσίαν. Ἐκάθητο ἥσυχα ἐνῷ ὡμιλούσαμε.

—Πολὺ ἥσυχα ἐκάθητο, Βόλφερ, προσέθεσε καὶ ὁ μοναχός, ἐνῷ ἡ Ματθίλδη ἐξηκολούθησεν:

—Ὥστε δὲν ἤκουσες τίποτε. Καὶ ἡ ἀγορὰ ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον. Βόλφερτ, Βόλφερτ! πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτό; Σὺ συλλογίζεσαι μόνον τὴν Χίλδα. Δὲν βλέπεις, ὅτι εἶμαι ἀνήσυχος καὶ τρομάζω διὰ τὰς συνεπείας;

—Καὶ νομίζεις, μητέρα, ὅτι δὲν σὲ συλλογίζομαι πλέον, ἐπειδὴ σκέπτομαι καὶ τὴν τύχην αὐτῆς τῆς νέας; Μητέρα, μητέρα, ἔπρεπε νὰ μὲ γνωρίζῃς καλλίτερα.

—Ναί, ναί, εἶπεν ἡ γραῖα, σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της καὶ ἔθλιψε τὸν νέον, ὁ ὁποῖος τὴν ἠσπάζετο ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Κύτταξε ὅμως, παιδί μου! Διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾷς πρέπει νὰ μένῃς κοντά μου. Ἡ καρδία σου εἶνε καλή, τὸ ξεύρω, ἀλλὰ καὶ ὁ πειρασμὸς εἶνε ἰσχυρός, καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ σὲ κάμῃ κανεὶς νὰ μὲ ἀφήσῃς, τότε μένω μόνη.

—Μητέρα! ἐφώνησεν ὁ Βόλφερτ.

Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν:

—Ἀλλά, Ματθίλδη! τόσον μακρὰν δὲν εἶνε. Καὶ ὁ Βόλφερτ γνωρίζει πολὺ καλά, ὅτι ἔχει πρὸς σὲ ὑποχρεώσεις. Αἱ εὐχαί μου θὰ τὸν ἐνισχύσωσι κατὰ τῶν πειρασμῶν τοῦ Σατανᾶ. (Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ὁλλανδικοῦ)

Ρουτλάνδος

ΓΑΛΑ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Ἕνα εὐχάριστον γεγονὸς παρετήρησε ὁ παθολόγος Ἄγγλος καθηγητὴς Χόρσλεϋ καὶ τὸ ἀνέφερε μὲ πολλὴν χαρὰν εἰς ἕνα λόγον του· ὅτι δηλαδὴ τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Λονδίνου ἀπό τινος χρόνου ὠλιγόστευσαν πολὺ τὴν χρῆσιν τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ ηὔξησαν τὴν χρῆσιν τοῦ γάλακτος ἐκ παραλλήλου. Ἰδοὺ καὶ σχετικὸς ἀριθμός. Τὸ 1862 ἐξωδεύοντο 200 χιλ. φρ. περίπου διὰ οἰνόπνευμα εἰς τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Λονδίνου καὶ 75 χιλιάδες διὰ γάλα· τὸ 1902 τὰ πράγματα ἀντεστράφησαν σχεδόν, ἤτοι ἐξωδεύθησαν 200 χιλ. διὰ γάλα καὶ 75 χιλ. διὰ οἰνόπνευμα. Καὶ δὲν παρέλειψε νὰ προσθέσῃ ὁ καθηγητὴς ὅτι τοῦτο συνεπέφερε καὶ καλλίτερα θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν βλέπῃ πρὸς τὸ μέλλον δύναται νὰ θεωρῆται κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός.

ΕΜΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

— Παράτα, Γιῶργο, τὰ πρόβατά σου
Μεσ' τὰ λαγκάδια τὰ χλωρὰ . . .
Τὰ τιμημένα ζῶσ' ἁρματά σου
Καὶ γιὰ τὸν Ὄλυμπο κάνε φτερά.

⁂

Παράτα, Γιῶργο, κάθε μιὰ ῥάχη,
Κάθε βρυσούλα καὶ ῥεματιὰ . . .
Βροντοβοΐζουν 'ψηλὰ οἱ βράχοι
Καὶ λάμπει μάχης παντοῦ φωτιά !

⁂

Παράτα, Γιῶργο, καὶ τὴ φλογέρα,
Ποῦ παντ' ἀγάπης βαρεῖ σκοπό,
Ἂν θὲς μακρυά σου νύχτα καὶ 'μέρα,
Νὰ τὴν θυμοῦμαι, νὰ σ' ἀγαπῶ !

⁂

— Αἴ. κ' ἡ Καλή μου ; — 'Εδῶ θὰ μείνη !..
— Κ' ἡ δόλια μάνα ;—'Εδῶ κι' αὐτή,
Γιατ' ἀπὸ μένα, μὰ κι' ἀπὸ 'κείνη,
Εἶν' ἡ πατρίδα πειὸ λατρευτή. . . . .

† Δ. ΚΟΚ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀληθινὰ γέρων, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τὸ αἰσθάνεται.

ιιι

Οἱ ἀληθῶς εὐγενεῖς φέρονται πρὸς ὅλους ὁμοίως· οἱ μὴ εὐγενεῖς ἔχουν διάφορον φέρσιμον ἀπέναντι τῶν ἀνωτέρων των καὶ τῶν ἴσων ἢ κατωτέρων των.

Καπνὰ εὐεργετικὰ

Ὥστε φρονεῖς ὅτι σοῦ κάνει καλὸ τὸ κάπνισμα ;

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται τοὐλάχιστον. Ὁπωσδήποτε,ὅταν ἀνάβω τὸ σιγάρο μου, φεύγει ἡ πεθερά μου ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ δὲν εἶνε μικρό, νομίζω αὐτό.

Δα-δα **'Αλεξάνδραν Γ...** Δημοσιεύεται, ὡς βλέπετε.

'Ανιχνευτήν, Λευκάδα.—Καὶ αἱ ἰδικαί σας πληροφορίαι δημοσιεύονται. Μὲ ἰσχυρὸν ὅμως ἀντίπαλον τὰ ἐβάλατε καὶ διὰ τοῦτο σᾶς εὐχόμεθα καλὴν ἀπαλλαγήν.

Αὐγερινόν, Πάτρας.—Τὸ «Σαλόνι σας» δημοσιεύεται.

κ. **Δ. Παπαχατζῆν,** Πάτρας.—Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφετε διὰ τὸ Α.Ο.Δ.Ο. Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς εἶνε 6 δραχ. τὸ ἔτος καὶ ἐξάμηνος ἀναλόγως Θὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὴν ἐπιστολήν σας ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ Ταχ. Λαθρεμπόριον ὡς βλέπετε.

κ. **Ε.Ν. Νάτσην.** 'Ενταῦθα.—Δημοσιεύομεν πάντοτε κατ' ἐκλογήν. Τὰ ἰδικά σας τὰ βλέπετε.

κ. **Π. Σ. Σ.** Πειραιᾶ. Μὴν γράφετε καὶ ἀπὸ τὰς δύο σελίδας τοῦ χάρτου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πόσον κόπον μᾶς δίδει αὐτό. Τὴν αὐτὴν δὲ παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας τοὺς ἀποστέλλοντας εἰς ἡμᾶς Λαϊκὰ καὶ τὰ τοιαῦτα.

κ. **Δ. Π. Τριπογλίδην,** Πειραιᾶ. Τὸ δημοσιεύομεν εὐχαρίστως μέ τινας παραλλαγὰς τὰς ὁποίας καὶ σεῖς θὰ ἐγκρίνετε βεβαίως· ἂν καὶ χωλαίνει ὀλίγον οὐχ ἧττον ὅμως ἔχει πολλὴν φαντασίαν ἥτις χαλιναγωγουμένη θὰ φθάσῃ ὑψηλότερα καὶ εἰς καλλίτερα ποιηματοστρώματα. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. εἶνε δρ. 6.

Ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς

— Πᾶρε παπᾶ τὸ θυμιατό, βάλε τὸ πετραχῆλι
πᾶρε λιβάνι καὶ σταυρό, πᾶρε καὶ τὸ ψαλτῆρι
καὶ σύρε 'κεῖ στὴν ἔρημη γωνιὰ ποῦ 'ναι θαμμένος
ὁ βασιλιᾶς μας ὁ τρανός, ὁ βασιλιᾶς τοῦ γένους
κι' εὐχήσου μέσ' ἀπὸ καρδιὰ στὴν ἅγια τὴν ψυχή του
ποῦ τριγυρίζει ἀνήσυχη στὴν πόλι τὴ δική του.
Παίρν' ὁ παππᾶς τὸ θυμιατὸ καὶ τὸ προσευχητάρι
παίρνει τὴ στράτα τῆς νυχτιᾶς μὲ τὸ ὠχρὸ φεγγάρι
καὶ φθάνει κεῖ ποῦ χριστιανοὶ σκυμμένοι τὸν προσμένουν
σὲ ἕνα τάφο ἀνάσταυρο μὲ δάκρυα ραντισμένον
σὲ ἕνα τάφο ἀνάσταυρο! φτωχό! μ' ἕνα δενδρὶ μονάχα
ποῦ ἀπ' τοὺς κλώνους ν' κρέμεται ἕνα θαμπὸ λυχνάρι
καὶ γύρω φτωχολούλουδα, στάχυα καὶ πρασινάδες
μοιριολογᾶνε θλιβερὰ μὲ τὸ γλυκὸ ἀέρι. . .
Παίρν' ὁ παπᾶς τὸ θυμιατὸ καὶ τὸ προσευχητάρι. . .
Ἀνατριχιάζουν οἱ πιστοί, σκύβουν βαθυὰ στὸ χῶμα
σταυροκοπιῶνται, ψίθυροι βγαίνουνε ἀπ' τὸ στόμα !
Προσεύχονται ! καὶ ὁ παπᾶς ὅλ' ἕνα λιβανίζει,
τὸν τάφο τὸν ἀνάσταυρο θυμιάματα γεμίζει.
Μαυρίζει τὸ θυμίαμα, ἁπλόνεται θεριέβει
γίνεται σύγνεφο τρανὸ στὸν οὐρανὸ ἀνεβαίνει
ἁπλόνεται, ἁπλώνεται, σκεπάζει τὸ φεγγάρι,
ἀστράφτει. Βροντ' ἀκούονται καὶ τὸ προσευχητάρι
πέφτ' ἀπ' τὰ χέρια τοῦ παπᾶ ἀπ' τὴ πολλὴ τρομάρα !
Σεισμὸς μεγάλος γίνεται ! Θεέ μου τί κατάρα ;
Σιέται τὸ χῶμα, κι' ὀδυρμοὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα !
Πέφτουνε χάμ' οἱ χριστιανοί. Ὁ τάφος νὰ ἀνοίγει.
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ τρίσβαθα ὅπου φεγγοβολοῦνε
ὁ Κωνσταντῖνος φάνηκε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
Μὲ τὸ σπαθὶ ποῦ ἔπεσε στῆς Πόλεως τὰ κάστρα
Γυρίζει γύρω καὶ θωρεῖ. Παντοῦ φωτιὲς κι' ἀντάρα,
παντοῦ ἐχθροὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ παντοῦ χριστιανομάχοι
Ἡ Ἰταλία ἀπ' ἐδῶ, οἱ Βούλγαρ' ἀπὸ πάνω
ἡ Ρουμανία ποιὸ ψηλά, καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χιόνια
μαύρη Ρωσσία χύνεται νὰ φάῃ καὶ νὰ φάῃ
κι' ἀπ' τῆς Ἑλλάδος τὴν καρδιὰ σὰν ἕνα μαῦρο φεῖδι
νὰ βγαίνῃ ἡ συναλλαγὴ κι' αἷμα νὰ τῆς ροφᾷ. . .
Πέφτει στὸν τάφο του βαθειά,ἀφήνει μιὰ κατάρα...
σηκόνονται οἱ χριστιανοί, τὰ χείλη τους ἐγγίζουν
'στὸ χῶμα κεῖνο τ' ἅγιο ποῦ θὰ 'ρθῃ μιὰ ἡμέρα
νὰ σκορπισθῇ 'στὰ σύγνεφα ἀπάνω στὸ ἀέρα
καὶ κάθε κόκκος του μικρὸς καὶ κάθε μιὰ πετροῦλα
θὰ πῇ στὸν κάθε Ἕλληνα—Ξυπνᾶτε ἀπ' τὸν ὕπνο
τὸν ὕπνο ποῦ σᾶς ἔφερε στὴν πόρτα τοῦ θανάτου.
Τὸν Σλαῦο δὲν τὸν βλέπετε ποῦ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα
στέκεται πάντοτ' ἕτοιμος τὴν Πόλη νὰ ρουφήξῃ ;
Ξυπνᾶτε γιατὶ σᾶς καλεῖ ὁ Αὐτοκράτοράς σας
ποῦ ἀπ' τὸν τάφο σκώθηκε νὰ διώξῃ τοὺς ἐχθρούς μας.

κ. **Ι. Β.** 'Ενταῦθα.—Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν τὴν στιγμὴν ποῦ ἐλάβομεν τὴν σημείωσίν σας ἐλάβομεν καὶ ἀπὸ τὸν κ. Σ. ἕνα ταχυδρομικὸν δελτάριον δι' οὗ μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ μᾶς στείλῃ πολλὰ καὶ ἄγνωστα περὶ «Σχουληκαριᾶς» καὶ τῆς ἀληθινῆς καταγωγῆς τοῦ Καραϊσκάκη.

κ. **Ι.Π.Σταματούλην,** Ξυλόκαστρον.—'Ελήφθησαν εὐχαριστοῦμεν «Τό...μικρὸ παιδὶ» σὰν «μικρὸ παιδὶ» ποῦ εἶνε περιμένει τὰ ὑποσχεθέντα.

κ. **Ζῆτα Κρούπ,** Θήβας. Νὰ τὰ ποῦμε τοῦ κ. Τιμ. Σταθ. ;

κ. **Ε. Μαζαράκην,** 'Ενταῦθα.—Δημοσιεύομεν τὸ ἐμπνευθὲν ἐκ τῆς «καταστροφῆς τοῦ κόσμου» τοῦ Φλαμαριῶνος ποίημά σας τὸ ὁποῖον εἶνε πράγματι πρωτότυπον.

Τὸ σβύσιμο τοῦ ἥλιου

Μέσα στῆς νύκτας τὸ φοβερὸ σκοτάδι
μέσα στὸ λόγγο ποῦ ὁ βορηᾶς λυσσάρικα [σφυρίζει
ὅλα τῆς φύσεως τὰ πράμματα μαζωμένα
μέσα σὲ νάρκη βρίσκονται, ὁ ὕπνος τὰ [χωρίζει

Μὲ βογγητὸ ὁ λέοντας πεσμένος
τὰ νύχια του τὰ ἔχει μέσ' τὸ χῶμα βυθι- [σμένα
μὲ δίχως δύναμι, καὶ ὅλος τρομασμένος
βλέπει τὸ ταῖρι του ἀναίσθητο σὰν πτῶμα.

Μιὰ τίγρις ἐκεῖ πέρα ἀγγομαχιέται
καὶ ξεψυχῶντας μιὰ ὕαινα κυττάει
σὰν νὰ τῆς λέῃ ποιὰ 'πτῆς δυό μας κρα- [τιέται

τὸ βίο της περσότερο νὰ τυραγνάῃ.

Μιὰ ἀλωποῦ ἐκεῖ μακρυὰ σκυμμένη
μὲ στεναγμὸ τὸ πνεῦμά της ἀφίνει
τὸ τέλος τοῦ μαρτύριου περιμένει
καὶ κάθε τόσο πηδηξὲς μὲ πόνο δίνει.

Τὸ χελιδόνι τελευταῖο 'να τραγοῦδι
στὸν Πλάστη, νεκρικὸ μοιρολογάει
καὶ πέφτει σὰν τὸ μαραμένο λουλοῦδι
γιατί, τὸν ἥλιο χάνει, πάγαπάει.

'Από σπηλειὰ βαθειὰ καὶ μαυρισμένη
δυὸ ἄνθρωποι ὁλόισχνοι προβαίνουν
ἀπὸ τὴ μάταια ζωή, ἀπηλπισμένοι
μέσα στοῦ λόγγου τὸ σκοτάδι μπαίνουν.

Βλέπουν μακρυὰ ἕνα... σπινθῆρα ποῦ [ἀνάβει
μὲ στεναγμὸν αὐτὸν ἀκολουθοῦνε.
'Αλλ' ἔξαφν' ἡ μικρὴ ζωή τους παύει...
ὁ ἥλιος σβύστηκε...τὰ σύννεφα βογγοῦνε...

κ. **Α. Χ. Ζώνη,** Ζάκυνθον.—Τὰ φύλλα σᾶς στέλλονται. Τὸ Α.Ο.Δ.Ο. πάλιν ἐξηφανίσθη ἐκ τῶν «Μουσῶν».

Μάϊφορτ, 'Ενταῦθα. Ὅταν δὲν δημοσιεύεται τί σημαίνει ὅτι δὲν ἐνεκρίθη.

κ. **Κ. Καιροφύλλαν,** Ὕδραν.—Ὁ κ. Διευθυντὴς ἀπουσιάζει. Τὸ σταλὲν θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἀναμένομεν καὶ τὸ ὑποσχεθέν.

κ. **Δορκέα,** Βρούλια (Λακεδαίμονος).—Τὸ εἴδαμε καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

κ. **Ε. Παπαδάκην,** 'Ηράκλειον (Κρήτης).—'Ελήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Τὸ γειρόγραφον πρέπει νὰ γράφεται ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον πρὸς εὐκολίαν τοῦ τυπογραφείου πρὸ παντὸς καὶ δεύτερον ἡμῶν.

Φιλανθῆ, Λευκάδα. Τὸ «Σαλόνι» σας θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς διότι ἐλήφθη ὀλίγον ἀργά. Τὴν καταγωγὴν τῆς λέξεως «Κουκουβῖνος» ἐγράψαμεν πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. ὥστε ἐὰν ἀνατρέξετε εἰς ὀλίγον παλαιότερα φύλλα θὰ τὸ εὕρητε.

κ. **Ι. Π. Σταματούλην,** Ξυλόκαστρον.—'Επιφανὴς φίλος τοῦ «Α. Ο. Δ. Ο.» καὶ μανιακὸς ἀναγνώστης τῶν γραφομένων σας, σᾶς παρακαλεῖ, ἐὰν εἶναι δυνατόν, νὰ μᾶς γράψητε ὅ,τι γνωρίζετε περὶ τοῦ Κατσαντώνη καὶ πρὸ παντὸς περὶ τῆς καταγωγῆς του καὶ τῶν κατορθωμάτων του.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ὁ **Φῶτος Γιοφύλλης** συγχαίρει τὸ Διαβολάκι διὰ τὴν ἀπάντησίν του περὶ τοῦ ποῖα εἶνε τὰ ἀρχαιότερα ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα, ἂν καὶ τὴν ἔστειλε λίγο ἀργά, καὶ ἀπαντάει στὴν ἐρώτησι ποῦ κάνει τὸ ἴδιο Διαβολάκι διὰ τὰς ἀρχαιοτέρας ἑλληνικὰς ἐφημερίδας.

Ἡ πρώτη ἑλληνικὴ ἐφημερὶς πρωτοεξεδόθη εἰς τὴν Βιέννην ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Μάρκου Πουλ ου τὸ 1790 καὶ ἐπεγράφετο «'Εφημερίς». Κατόπιν κατὰ σειρὰν ἐξεδόθησαν :

2) «Εἰδήσεις διὰ τὰ 'Ανατολικὰ μέρη» τοῦ Δημητρίου 'Αλεξανδρίδου τὸ 1811.

3) «Λόγιος 'Ερμῆς» τοῦ 'Ανθίμου Γαζῆ τὸ 1811, φιλολογικὴ ἐφημερίς.

4) «'Ελληνικὸς Τηλέγραφος» τὸ 1812.

5) «'Ιονικὴ ἐφημερὶς» εἰς τὴν Κέρκυρα τὸ 1814, ἡ ὁποία ἕως τότε ἐξεδίδετο ἰταλιστί.

6) «Καλλιόπη» εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1819.

7) «Μουσεῖον» τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὸ Παρίσι.

8) «Μέλισσα» εἰς τὸ Παρίσι τὸ αὐτὸ ἔτος.

9) «'Αθηνᾶ» ἐπίσης εἰς Παρισίους.

10) «Ἶρις» τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς Λονδῖνον.

11) «'Ελληνικὴ Σάλπιγξ» τὸ 1821 εἰς τὰς Καλάμας.

12) 'Ελληνικὰ Χρονικὰ» εἰς τὸ Μεσολόγγιον τὸ 1824-1826 διευθυνόμενα ἀπὸ τὸν φιλέλληνα Μάγερ.

13) «Αἰγιναία» τὸ 1831, γραφομένη ὑπὸ τοῦ Μουσταξούδη καὶ Κοκκώνη διασήμων λογίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὸ πρῶτο φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὸ ἑλληνικὸ φύλλο.

14) «'Ιονικὴ 'Ανθολογία», περιοδικὸ τὸ ὁποῖον ἐξεδίδετο στὴ Κέρκυρα τὸ 1834 ἀπὸ τὸν τότε Ἄγγλο ἁρμοστὴ Νοῦγεντ, κ' ἐγράφετο εἰς τρεῖς γλώσσας (ἑλληνικά, ἀγγλικὰ καὶ ἰταλικά). 'Εκεῖ ἐδημοσίευσε κι' ὁ Σολωμὸς ἕνα κομματάκι ἀπὸ τὸ «Λάμπρο» του.

15) «Ὁ Σωτήρ», κυβερνητικὸ ὄργανο ποῦ ἐξεδίδετο εἰς Ναύπλιον τὸ 1834.

16) «Ἡ 'Αθηνᾶ», ποῦ ἐξεδίδετο τὸ ἴδιο ἔτος κ' ἦτο ὄργανο τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ **Αὐγερινὸς** εἰδοποιεῖ τοὺς κ. κ. Α. Λόντον καὶ 'Αντ. Γκιώνην ὅτι πολὺ εὐχαρίστως δέχεται τὴν προταθεῖσαν φιλίαν καὶ ζητεῖ διὰ τοῦ «Α. Ο. Δ. Ο.» τὴν διεύθυνσιν τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποσταλησομένης ἐπιστολῆς του.

Ὁ **'Ανιχνευτὴς** προφητεύει περὶ Κουκουβίνου ὅτι εἰς προσεχεῖς ἐκλογὰς θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ὑποψήφιος (!) καὶ ἂς λάβῃ τὰ μέτρα του νὰ φροντίζῃ ἀπὸ τώρα γιὰ κουμπάρους, τὸν συμβουλεύει δὲ νὰ μὴν ἐξοδεύεται καὶ πρὸ πάντων ἀκάλεστος.

Ἡ Δὶς **'Αλεξάνδρα Γ...** εἰς τὸ προτεινόμενον αἴνιγμά της προκαλεῖ ἰδιαιτέρως τοὺς κ. κ. Π. Γουρζῆν, Ι. Παπαχρηστόπουλον καὶ Κουκουβῖνον καὶ ἀκόμη περισσότερον τὴν Οὐρανοβάμονα φαντασίαν.

Ὁ **Κουκουβῖνος** τὰ ἔχει μὲ τὸν στοιχειοθέτη καὶ διορθωτὴ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. διότι τὰ «**Ἑξῆντα ἓξ**» χρόνια του τάκαμαν «**ἑξῆντα**», 'σὰν νὰ ἦταν καμμιὰ γυναῖκα. Στέλλει ἀπὸ μιὰ πεντάλφα Ραλλικῆς βιομηχανίας στοὺς κ. κ. Λόουελ, Γρέγορυ, Μπάλ, καθηγητὰς βεβαίως τῆς ἀστρονομίας καὶ τὸν μυστικιστὴν Σβένδεμποργ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ εἴδους τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεπς, 'σὰν ὁ Σαββαὼθ νὰ ἦτο κανένας Βούλγαρος μπεμπὲς κι' ἔκανε μὲ τὰ γεράκια του κι' ἔφτιανε γουρνάκια γιὰ νὰ περνᾷ τῆς ὥραις του. Λέγει, ὅτι δὲν βρίσκει ὡς φυσικὸ τὸ τραγούδι τοῦ κ. Λαγουμιτσάκι, γιατ' οἱ Κρητικοὶ δὲν καμπουργιάζουν οὔτε 'στὰ ἑβδομῆντα, κι' ἐκεῖνο τὸ μοιρολόγι τοῦ κ. Νάτση γιατ' ἡ χήρα πόκλαιγε τὸν ἄντρα της· δὲν εἶπε «ποῦ γιατρικὸ δὲν ἔχει» ἀλλὰ «ποῦ γιατρεμὸ δὲν ἔχει. καὶ σ' ἕνα δυὸ μεριαῖς τὸ τραγούδι τῆς κόρης τοῦ κ. Μασούρα, δὲν στέκει καλά, διότι ὁ ποιητὴς—λαὸς ἤξερε πῶς πόλεμος δὲν γίνεται μὲ σκέψιν, ἀλλὰ μὲ βόλια καὶ κομμάτια γιατ' οὔτε οἱ Ἕλληνες οὔτε οἱ Τοῦρκοι ποῦ πολέμησαν 'στὴν 'Αλαμάνα ἦσαν μπεκάτσαις γιὰ νὰ τοὺς σκοτώσουν μὲ τὰ σκάγια. Στὸ ἴδιο τραγοῦδι ἐκεῖνο τὸ «ἐπλησίασε» εἶνε μὲν ἑλληνικό, ἀλλὰ τὰ δημοτικά μας τραγούδια δὲν τὰ ξέρουν τέτοια ἑλληνικά. καὶ κάθε λόγος τους εἶνε διαμάντι ἀτίμητο καὶ ὅποιος ἀντὶ γιὰ διαμάντια μεταχειρίζεται γυαλιά. τοῦ μένουν τὰ γυαλιὰ ὡς ψεγάδια. Τὸ ὅλον τοῦ τραγουδιοῦ «ἔχει χεῖρας 'Ισαῦ καὶ φωνὴν 'Ιακώβ».

Ὁ ποιητὴς λαὸς γνωρίζει πῶς ὁ Ἅγιος εἶνε καβελλάρης, καὶ κρατεῖ κοντάρι, καὶ μὲ τὸ κοντάρι σκοτώνει, ἀλλὰ δὲν κάνει λιανά, λιανά... Ἔταξε τὸ Τουρκόπουλο 'στὸν ἅγιο, ὁ ἅγιος ἐδέχτη τὸ τάμα κι' ἄνοιξε τὴ πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς· Ἡ κόρη ἔβαλε τῆς φωναῖς, ἐμήνυσε τὸν Ἅγιο σ' ὅλαις ταῖς ἐκκλησιαῖς καὶ σ' ὅλα τὰ μαναστήρια· ὁ ἅγιος μεριὰ ἀπὸ 'ντροπή του καὶ μεριὰ ἀπὸ φόβο μήπως οἱ παππάδες καὶ καλογέροι τὸν βγάλουν ὄξ' ἀπ' τῆς ἐκκλησιαῖς κι' ἀπ' τὰ μοναστήρια, ἔκαμ' ὅ,τ' ἔκαμε. Γιὰ ὅλ' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλ' ἀκόμη καὶ γιατί 'στὴν 'Αλαμάνα δὲν ἤτανε ποτὲ ἐκκλησιὰ ἢ Μαναστήρι τ' 'Αγιωργιοῦ, τὸ τραγοῦδι δὲν τοῦ 'μοιάζει γιὰ δημοτικό.

Προσθέτει δὲ ἐρωτῶν : «ὁ κ. Ζῆτα Κροῦπ τί ἔχει πάλι μαζί μου ; 'Η ἀλήθεια εἶνε. . . μαλώτρα. Μά, φίλε μου, ἀντὶ τῆς γκρίνιας γιατί δὲν στέλλεις τὸ παραμύθι γιὰ τὸν Πύργο τῆς Πέτρας, ποῦνε ἀνάμεσα Σιάχου καὶ Βρασταμίτσας, γιὰ νὰ γίνουμ' ἀπὸ δεκοχτὼ χωριά. . . φίλο ;» Καὶ ἐξακολουθεῖ : «Κύριε Σταματούλη, ἐρωτῶ ποῦνε ἡ φλογέρα ; ἀκόμη δὲν βγῆκαν οἱ βλάχοι στὰ βουνά ; ξέχασες τὴν παροιμίαν «ἅγιου κερὶ καὶ μικροῦ παιδιοῦ κουλούρα ποτέ σου μὴν τάξῃς ;» Κύριε Φῶτο Γιοφύλλη, Σὲ διαβάζω μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι κι' ἀπ' τὰ πολλὰ μαλλιὰ πόχεις, ἐπαδὰ ἐπιακά σε.

Ὁ **Κουκκουβῖνος** ἔχει ἕνα διπλὸ κέδρινο κανάτι, καὶ τῶχει γεμάτο ἀπ' τ' ἀθάνατο νερὸ ποῦ βγαίνει 'στὴ σπηλιὰ τοῦ Γερόθεου ποῦναι στὴν κορφὴ τῆς Λιάκουρας, καὶ ρωτάει α', πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ πιῇ νερὸ ἀπ' τὸ ἕνα κανάτι, χωρὶς νὰ χυθῇ τὸ νερὸ πῶχει τ' ἄλλο κανάτι· καὶ β', πῶς ἀπ' τὸ ἴδιο διπλὸ κανάτι ἠμποροῦν δύο ἱστάμενοι ἀντιμετώπως νὰ πιοῦν τὸ νερὸ χωρὶς νὰ χύσουν στάλα ;

Τὸ **Κεντρὶ** ρωτάει τὸν Κουκουβῖνον, γιατὶ μπερδεύει τ' ἀχνάρια του σὰν τὸ λαγὼ καὶ γιατὶ δὲν μᾶς δίδει τὴν διεύθυνσίν του ἀστρονομικῶς ;

ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΜΑΣ

'Εκ τῶν σταλεισῶν μέχρι σήμερον ἐρωτήσεων διὰ τὸ σαλόνι μας, ἐκλέγομεν καὶ δημοσιεύομεν ὑπὸ τοὺς γνωστοὺς ἤδη καὶ κανωτέρω ἐπαναλαμβανομένους ὅρους, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ προηγούμενον δημοσιευθεισῶν καὶ τὰς κατωτέρω:

1) Ποιὰ λίμνη βρίσκεται σὲ πέντε κράτη ;

2) Πότε ἐγεννήθηκε καὶ πότε ἐπέθανε ὁ Γκαῖτε πότε ὁ Σίλλερ, πότε ὁ Βελταῖρος καὶ πότε ὁ Ρασίν;

8) 'Από ποῦ ἀρχίζει καὶ ποῦ τελειώνει τὸ ἄπειρον;

'Εστάλησαν ὑπὸ τοῦ *Φώτου Γιοφύλλη*

1) Ποῖον ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως ἔχει πέντε Ο;

2) Ποῖος ἐρωτᾷ ἂν τρώγῃ τὸ παιδίον;

3) Ποῖος εἶνε ὁ ἀριθμὸς ὅστις πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 2 φανερώνει ἓν μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

4) Ἓν τινι συναναστροφῇ γινομένου λόγου περὶ περιέργων συμπτώσεων ἐδιηγεῖτο τις, ὅτι ἐν ἔτει 1808 τὰ ἔτη τοῦ πάππου του ἀπετέλουν ἀκριβῶς τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων ἀριθμῶν τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεώς του. Ζητεῖται ποίας ἡλικίας ἦτο ὁ πάππος του καὶ κατὰ ποῖον ἔτος ἐγεννήθη.

'Εστάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. *Δημητρακοπούλου*

1) Ποία πόλις τῆς 'Ελλάδος τοῦ λέγει ὅτι εἶνε ἂν κόψωμε τὴν κεφαλήν της;

2) Ποῖος ποταμὸς εἶνε μέσα εἰς τὴν θάλασσα;

('Εστάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. *Σ. Ν. Νάτσου*)

Ὁ «**Αὐγερινὸς**» προτείνει πρὸς λύσιν τὸ ἑξῆς σχεδιάγραμμα ἀποτελούμενον ἐκ πέντε τετραγώνων καὶ ἐκ δεκαπέντε ξυλαρίων. Εἰς αὐτὸ πρόκειται νὰ ἀφαιρεθῶσιν 3 μόνον ξυλάρια καὶ νὰ μείνουν τρία τέλεια, ὅμοια, καὶ συνεχόμενα πρὸς ἄλληλα τετράγωνα χωρὶς ἐννοεῖται νὰ μένῃ ξυλάριόν τι μὴ ἀποτελοῦν πλευρὰν τετραγώνου.

2) Τὸ ἑξῆς αἴνιγμα :

Τὸ μέσον ὑπῆρξα αἰσχρᾶς προδοσίας
Τεκμήριον δίδω ἀγάπης καὶ φιλίας
Τοῦ ἔρωτος εἶμαι στολίδι τερπνὸν
Καὶ φόρος τῶν ζώντων ἐπὶ τῶν νεκρῶν
Τοῖς πρώτοις λύσασι οὐδὲν ὑπισχνοῦμαι
Τοῖς δὲ φιλτάτοις ἀναγνώσταις τὴν λύσιν [δωροῦμαι.

Τί εἶνε ;

3) Ποῖον ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὅπερ καίτοι ἔχει 6 πόδας, πατεῖ μόνον μὲ τοὺς δύο, καίτοι ἔχει 6 ὀφθαλμοὺς βλέπει μόνον μὲ τοὺς 4, καίτοι ἔχει 3 νόας νοεῖ μόνον μὲ τὸν ἕνα ;

Ἡ Δὶς **'Αλεξάνδρα Γ...** προτείνει τὸ ἑξῆς αἴνιγμα :

«'Επὶ πώλου φέρομαι καὶ ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ κάθημαι. Δός μοι τὸν υἱόν μου, τὸν ἄνδρα τῆς μητρός μου, καὶ ἂν μὲν μοὶ τὸν δώσῃς πατήρ μου ἐστί, ἐὰν δὲ δὲν μοὶ τὸ δώσῃς υἱός μου ἐστί.»

Πρόκειται τώρα νὰ εὑρεθῇ πῶς ἐκάθητο εἷς ἄνθρωπος καὶ ἐπὶ πώλου καὶ συγχρόνως ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ· τίνος φύλου ἦτο ὁ καθήμενος καὶ διὰ τίνα λόγον ὠνόμαζε τὸ ἴδιον πρόσωπον υἱὸν καὶ πατέρα.

Εἰς τὸν πρῶτον λύσοντα τὸ ἄνω αἴνιγμα ἡ ἀνωτέρω δεσποινὶς θὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν της.

Ὅπως εἰς τὸ προηγούμενον οὕτω καὶ εἰς τὸ σημερινὸν καὶ ὁμοίως εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. θὰ δημοσιεύσωμεν ἐρωτήσεις τῶν ὁποίων τὰς ἀπαντήσεις ζητοῦμεν ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἑκάστου φυλλαδίου ἐξ αὐτῶν, ὁπότε θὰ γείνῃ καὶ ἡ κρίσις.

'Εκεῖνος ὅστις θὰ στείλῃ τὰς περισσοτέρας λύσεις θὰ λάβῃ 10 δραχμῶν βιβλία τῆς ἐκλογῆς του.

Ὁ δεύτερος μετ' αὐτὸν 7 δραχμῶν βιβλία καὶ ὁ τρίτος 5.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ εἶνε εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χάρτου καὶ νὰ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, τὸ ψευδώνυμόν του καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλου εἰς ὃ ἐδημοσιεύθησαν αἱ λυθεῖσαι ἐρωτήσεις.

'Επίσης καὶ οἱ προτείνοντες ἐρωτήσεις πρέπει μαζὶ μὲ αὐτὰς νὰ μᾶς στέλλουν καὶ τὰς λύσεις των, διότι ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

Ὅσοι ἐκ τῶν προτεινόντων θέλουν, δύνανται ὅπως καὶ ὁ 'Αρτανιὰν εἰς τὸ προηγούμενον καὶ ἡ Δὶς 'Αλεξάνδρα Γ... εἰς τὸ σημερινόν, νὰ προτείνουν καὶ ἰδιαίτερα βραβεῖα διὰ τὰς ἐρωτήσεις των.

Ὁ παρὼν διαγωνισμὸς ἀκυροῖ πάντα προηγούμενον.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ